

Победа над отрицателните мисли, нелогичните чувства, пороците

Разчупване на оковите

Нийл Андерсън

Превод Венцислава Узунова Редактор Владимир Димитров

Originally published in English as

The Bondage Breaker by Neil T. Anderson

Copyright ©1990, 1993 by Harvest House Publishers.

Translated by permission. All rights reserved.

Copyright ©1998 Operation Mobilisation for the Bui). iui editi

Най-сетне свободен!

Преди няколко години проповядвах в една църква в Южна Калифорния за движението Ню Ейдж. Основният библейски пасаж бе 1 Тимотей 4:1: „А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения". След проповедта бях заобиколен от хора, които искаха да чуят нещо повече за освобождаването от духовните конфликти, причинени от демонично влияние.

Малко по-назад седеше една 22-годишна жена, която плачеше неудържимо, откакто бе свършила службата. Няколко души се бяха опитали да я утешат, но тя не позволяваше никой да се приближи до нея. Накрая член на църковното ръководство разбута тълпата край мен и каза: „Съжалявам, братя и сестри, но имаме нужда от д-р Андерсън веднага тук отзад".

Когато се приближих до младата жена, я чух да хълца: „Той разбира! Той разбира!" Успяхме да я изведем от залата и да я въведем в един от офисите. След като се поуспокои, се уговорихме да се срещнем следващата седмица.

Когато Нанси дойде, лицето ѝ бе белязано с грозни рани от драскотини.

— Сама се наранявам по този начин, но не мога да се контролирам — призна тя гузно.

Нанси описа своето ужасно детство, което включваше баща насилник и баба, известна като магьосница с черни магии.

— Когато бях на три години, получих своите пазители, три духа, които да ме водят — продължи тя. — Те бяха мои придружители, като ми казваха как да живея и какво да говоря. Никога не бях се питала дали да имаш духове-водачи е нещо ненормално, докато майка ми не ме заведе на неделно училище. Тогава започнах да подозирам, че вътрешните ми придружители може би не ми мислят доброто. Когато попитах родителите си за това, баща ми ме наби. Никога не попитах отново!

За да се справя с нарастващия тормоз, който носели нейните духове-водачи, Нанси прибегнала към строга лична дисциплина. В гимназиалните си години се доверила на Христос като свой спасител. Но вместо да я оставят, нейните „пазители" продължили да я притесняват.

След завършване на средното си образование Нанси се обърнала към възплъщението на дисциплината: военноморските сили. Силно решена да стане най-твърдата жена моряк, тя печелела награди за дисциплинираността си. Но духовният тормоз продължавал да подтиква ума и емоциите ѝ все повече към ръба на силите. Отказвала да говори с когото и да е за душевната борба от страх, че ще я обявят за луда. Накрая напрежението се оказало непосилно и тя рухнала. Нанси тихо приела

уволнението поради болест и се оттеглила в самотно съществуване с вътрешно безпокойство и болка. Това бе състоянието на Нанси дойде в църквата и ме чу да говоря за измамните духове.

— Най-сетне някой ме разбира! — завърши Нанси през сълзи.

— Искаш ли да се освободиш от своите духове-водачи? — попитах я? Последва дълга пауза.

— Наистина ли ще ме напуснат или когато се върна у дома отново ще се нахвърлят върху мен?

— Ще бъдеш свободна — уверих я аз.

Един час по-късно Нанси наистина бе свободна — и ни прегръщаше с такава отвореност, каквата не познаваше преди.

— Сега мога да каня хора у дома! — възкликна тя радостно.

Тъмната страна съществува

Случаят с Нанси не е някакво странно и случайно отклонение в съвременната християнска общност. Всъщност в своите над 20 години служение като пастор, съветник, професор в семинария и говорител на конференции съм срещнал и съм служил на повече християни, оковани във веригите на тъмнината в духовния свят, отколкото можете да си представите.

Собственият ми опит в тази област на служението не стана по избор. Аз бях самолетен инженер преди Бог да ме призове към служение. Дори като обикновен християнин никога не съм се интересувал от демоничната активност или окулта. Изкушението на езотеричното знание и окултната сила никога не ме е привличало.

От друга страна, винаги съм бил предразположен да вярвам на това, което казва Библията за духовния свят, дори когато е противоречало на общоприетото мнение. В резултат на това преди повече от 15 години Господ започна да ме насочва към християни като Нанси, оковани във веригите на различни форми сатанизъм и окулт. Също така започнах да се срещам с много вярващи, които бяха управлявани от определени начини на мислене, навици и поведение, блокиращи тяхното израстване. Желанието ми бе да видя как тези хора преживяват освобождение, за да живеят ползотворен живот, но обучението ми не ме бе подготвило в тази област. Напипвах пътя сред много неуспехи в ранните си опити да служа на такива хора, не също съм преживявал изненадващи успехи. Стигнах до заключението, християните, за жалост, са неподготвени да се справят с тъмния свят на сатанинското царство, както и да служат на тези, които са оковани в него.

Бог иска да бъдеш зрял и свободен

През тези години на обучение и служение стигнах до разбирането, че има две концепции, които определят победата и плодотворността на християнина. Първата концепция е *зрелостта*. Апостол Павел писа: „Да порастем по всичко в Него, който е главата, Христос... докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота" (Ефесяни 4:15, 13). Бог ни е дал всичко, от което се нуждаем, за да израстваме в зрялост в Христос (2 Петрово 1:3). Но Сатана се противопоставя на нашата зрялост и е готов да направи всичко, за да ни попречи да реализираме себе си и това, което имаме в Христос. Тъй като се борим срещу небесни началства и власти, а не срещу кръв и плът (Ефесяни 6:12), ние трябва да спечелим победа над тъмната страна, преди да можем да пораснем напълно. Книгата ми „Победа над мрака" е насочена към ходенето на вярващия във вяра и зрялост в Христос и разкрива тактиките на Сатана, използвани срещу тази цел. Книгата се занимава с основоположните въпроси на твоята

самоличност в Христос и набеязва практически стъпки как да живееш чрез вяра, да ходиш в Духа, да обновяваш ума си, да се справяш с емоциите си и да определяш емоционалните травми от миналото чрез вяра и прошка. Горещо ви препоръчвам да четете „Победа над мрака“ заедно с изучаването на тази книга.

Втората концепция за успешния християнски живот е *свободата*, която е централната тема на „Разчупване на оковите“. Апостол Павел заявява: „Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго“ (Галатяни 5:1). Този стих не само ни уверява, че Бог желае да бъдем свободни, но ни предупреждава, че можем да изгубим свободата си.

Преди да приемем Христос ние бяхме роби на греха. Но заради делото на Христос на кръста, силата на греха над нас бе разчупена. Сатана няма право да ни притежава, нито има власт над нас. Той е победен враг, но е решил да ни пречи да разберем това. Той знае, че може да блокира твоя успех като християнин, ако те накара да вярваш в заблудата, че ти си само продукт на своето минало, роб на греха, склонен към неуспех и управляван от своите привички. Докато успява да те обърка и заслепява с черните си лъжи, няма да виждаш, че веригите, които някога са те оковали, са разчупени. Ти си свободен в Христос, но ако дяволът успее да те заблуди и да те накара да вярваш, че не си, няма да преживееш свободата, която е твое наследство. Не вярвам в порастването за един ден, но вярвам в получаването на свобода за един миг и съм виждал как хиляди хора са били освобождавани от истината. Щом един човек е свободен, ще бъдеш учуден колко бързо може да израства.

В тази книга съм се опитал да изясня природата на духовните конфликти и да набележа как могат да бъдат разрешени в Христос. Част първа обяснява твоето положение на свобода, защита и власт в Христос. Част втора предупреждава за твоята уязвимост за съвсем реалните и съвсем лични демонични влияния, които се стремят да ограбят от теб твоята свобода чрез изкушения, обвинения, заблуда и контрол. Част три представя стъпките към свободата в Христос, които ще ти помогнат да ходиш свободен от плановите на врага в своя живот.

Контрастът между окови и свобода в живота на вярващия чудесно е илюстриран от следното писмо на един успяващ в професията си мъж. Той за разлика от Нанси, за всички този мъж изглеждаше като нормален, посещаващ редовно църквата християнин, който имаше успех в семейството и кариерата си. Но той не беше свободен.

Скъпи Нийл, свързах се с теб, защото преживях куп, на пръв поглед, необясними „психологически“ атаки. Емоционалните ми проблеми вероятно се коренят в детството ми с филмите на ужасите, дъските за спиритически сеанси и т.н. Ясно си спомням колко се страхувах от посещение на дяволски сили, след като гледах филма „Кръвта на Дракула“.

Баща ми беше доста избухлив човек и често имаше емоционални изблици. Моята реакция за оцеляване бе да плача и да се обвинявам, че съм го раздразнил. За мен стана начин на живот да затварям чувствата в себе си. Възмъжавах, като продължавах да се обвинявам за всички лични недостатъци и неуспехи.

После приех Христос като свой личен Господ и Спасител. Израснах духовно през последните няколко години, но никога не съм се радвал на пълен мир. Винаги имаше едно стаено съмнение за връзката ми с Бога, когото виждах като далечен и строг. Трудно ми бе да се моля, да чета Библията и да внимавам на проповедите на пастора. Сериозно се питах за целта си в живота. Преживях ужасни кошмари, от които се будех, крещейки.

Именно по време на молитвата си с теб най-сетне открих свободата в Христос. Осъзнах, че Бог не е строг, студен възпитател, а любящ баща, който се радва на моите

постижения. Също преживях голямо освобождение, когато се молих за отхвърляне на всяко демонично действие, което ми е било предадено от моите прадеди.

Сега, когато чета Божието Слово, разбирам го както никога преди. Вече съм си изградил по-положително отношение и цялостните ми взаимоотношения с Господа са се променили напълно. След нашата среща повече не съм имал кошмари.

Нийл, страхувам се, че много християни като мен живеят някъде там своя живот в „тихо отчаяние“ заради атаката на демонични сили. Щом аз съм могъл да стана жертва на тези сили и външно да не си е личало, това може да стане и с други.

Искрено твой, училищен инспектор.

И ти ли си един от онези християни, които живеят в тихото отчаяние в оковите на страха, гнева, депресията, навиците, с които не можеш да скъсаш, страховете или вътрешните гласове, от които не можеш да избягаш, или грешното поведение, от което не можеш да се отървеш? Не казвам, че всеки духовен проблем е в резултат на пряка демонична дейност. Но може би си в окови, защото си пренебрегнал или отрекъл реалността на действащите демонични сили в света днес. Твоето наследство в Христос е пълната свобода, която Той обещава в Писанието, както личи от свидетелствата на Нанси, училищния инспектор и много други, за които ще прочетеш в следващите страници. Нека ти представя този, който вече е победил мрака и е осигурил твоята свобода: Исус Христос, който разчупва оковите!

Част първа

Бъди смел

1. *Не е нужно да живееш в сенките*

В началото на осемдесетте години съветвах една млада жена, изпаднала в дълбока духовна, душевна и емоционална криза. Преди да дойде при мен, тя написала следната молитва към Бога и десет минути по-късно направила неуспешен опит за самоубийство със свръхдоза хапчета:

Скъпи Боже, къде си? Как можеш да гледаш и да не ми помагаш? Толкова ме боли, а теб дори не те интересува. Ако те интересуваше, щеше или да прекратиш това, или да ми позволиш да умра, ако ме обичаш, но ти сякаш си толкова далеч. Не те чувам, не мога да те почувствам, нито да те видя, но се предполага, че вярвам в теб. Господи, чувствам тях и чувам тях. Те са тук. Знам, че съществуваш, Боже, но те са по-реални за мен сега. Моля те, нека някой ми повярва, Господи. Защо не направиш това да престане? Моля те, Господи, моля те! Ако ме обичаш, ще ми позволиш да умра.

Една изгубена овца

През последните двадесет години съм срещал стотици християни като жената, написала тази сърцераздирателна бележка. Повечето от тях не са правили опити за самоубийство като нея, но мнозина са имали тъмни мисли да го направят. И почти всички признаваха „тяхното“ присъствие — вътрешни подтици или гласове, които не са ги оставяли на мира, изкушавали са ги, присмивали са им се, обвинявали са ги или са ги заплашвали.

Често предупреждавам хората, които се уговарят да се срещнат с мен, че ще чуят думи като: „Не отивай, той не може да ти помогне“, или ще имат деструктивни мисли като: „Не искам да ходя“, или „И преди съм опитвал без резултат“. Един човек писа: „Всеки път, когато се опитвам да говоря с вас или дори си мисля да поговоря с вас, ставам напълно неадекватен. Гласове вътре в мен буквално ми крещат: „Не!“ Дори съм

си мислел да се убия, за да сложа край на тази вътрешна борба вътре в себе си. Имам нужда от помощ!".

Много други християни, с които съм разговарял, не се оплакват, че чуват точно гласове, но умовете им са изпълнени с такова объркване, че всекидневното им ходене в Христос е непълноценно и непродуктивно. Когато се опитват да се молят, започват да си мислят за милион неща, които трябва да свършат. Когато сядат да четат Библията или някоя добра християнска книга, не могат да се съсредоточат и след като са чели няколко минути, в един момент осъзнават, че мислите им са на километри далеч. Когато имат възможност да служат на Господа по някакъв начин, са възпирани моментално от обезсърчителни мисли на съмнение в себе си: „Аз не съм силен християнин“; „Не познавам достатъчно Библията“; „Все още съм тормозен от грешни мисли“; или „Нямам достатъчно духовни дарби“. Вместо да живеят като побеждаващи, плодоносни, изпълнени с радост християни, те се влачат в живота и единствената им цел е да изтраят, докато Исус дойде. До голяма степен това е заради нашата собствена липса на умствена дисциплина, но това може да е също отражение на заблудата от неприятеля. Виждал съм стотици хора да се освобождават от този вид заблуда.

Обичайни неправилни възгледи за оковите

Откъде идват гласовете и объркването? Откъде произтичат разсейващите емоции и осъдителните мисли? Една от основните причини, поради която само налучквах и се провалях в началото на работата си с хора в окови, бе незнанието ми на истинските отговори на тези въпроси. Измъчвах се под тежестта на много неправилни възгледи за духовния свят, които трябваше да бъдат разпръснати. Може би и ти се бориш с някои от същите тези погрешни идеи, които държат християните в мрак.

1. *Демоните бяха активни, когато Христос бе на Земята, но тяхната дейност е намаляла днес.* Християните, поддържащи този краен възглед в светлината на това, което Божието Слово казва, и това, което е очевидно в света днес, просто не желаят да се изправят пред действителността. Новият Завет ясно заявява, че вярващите ще се борят срещу „началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места“ (Ефесяни 6:12). Апостол Павел продължава, като изброява елементите на духовното всеоръжие, с които трябва да се въоръжим, за да се защитим от „всичките огнени стрели на нечестивия“ (стихове 13-17). Във 2 Коринтяни 10:3-5 Павел отново посочва конкретно, че вярващите участват в духовна битка срещу силите, които се изправят срещу познаването на Бога. Ако тъмните духовни сили вече не нападат вярващите, защо ще ни предупреждава Павел за тях и ще настоява самите ние да се въоръжаваме срещу тях?

Властите и силите, за които пише Павел през първи век, продължават да се проявяват в навечерието на двадесет и първи век, както личи от популярността на движението Ню Ейдж и процъфтяването на сатанизма и окулта.

Борбата на Божия народ срещу тъмните духовни сили не е феномен от първи век, нито въпрос на избор за християнина, днес тя е неизбежна. Царството на тъмнината все още съществува и Сатана се стреми да направи живота ти нещастен и да ти попречи да се наслаждаваш и да упражняваш наследството си в Христос. Единствените възможности в конфликта са как и в каква степен ще участваш в борбата. Ако твоят мироглед като християнин не включва царството на тъмнината, тогава или Бог, или ти ще трябва да поемеш отговорността за всичката поквара, която Сатана стоварва върху теб и останалия свят.

2. *Това, което ранната църква е наричала демонична активност, сега възприемаме като душевна болест.* Чух как един психолог спореше по отношение на тормозен от демонични сили християнин: „Неговият проблем в никакъв случай няма

нищо общо с демони, той е параноичен шизофреник". Чрез простото приемане на определението, което светската психология дава за човешкия проблем, по никакъв начин няма да установим действителната причина на проблема. Термини като шизофрения, параноя, психоза и т.н. са просто етикети, класифициращи симптоми. Но кой или какво предизвиква симптомите? Дали е неврологичен или хормонален проблем, или може би химически дисбаланс? Със сигурност тези възможности трябва да бъдат изследвани. Но ако не бъде открита физическа причина? Тогава трябва да има психологически проблем. - Но коя психологическа школа избираш: библейската или светската? И защо никой не изследва възможността проблемът да е на първо място духовен?

Не трябва да се изненадваме, че светските психолози, ограничени само с природния мироглед, дават единствено природни обяснения за душевните проблеми. Те предлагат обясненията си от гледна точка, която изключва Бога, още повече демоничното. Дори много християни, които гръмогласно отхвърлят обясненията на научната теория за произхода на видовете, наивно приемат светското психологическо обяснение за душевните болести. Изследванията, основани на научния метод на анализиране на човешките духовни проблеми, не е погрешен, той просто е непълен. Той пренебрегва влиянието на духовния свят, защото нито Бог, нито дяволът се поддават на нашите методи на изследване.

3. *Някои проблеми са психологически, а някои духовни.* Тази заблуда предполага разделение между човешката душа и дух, каквото не съществува. Няма вътрешен конфликт, който да не е психологически, защото няма момент, когато твоите ум, чувства и воля да не участват. По същия начин няма проблем, който да не е духовен. Няма момент, когато Бог да не присъства или когато можеш спокойно да сваляш духовното си всеоръжие. Тенденцията е да се поляризираме към служение на освобождение, като пренебрегваме съществуването на физическото царство, или да преминем към психотерапевтично служение, като пренебрегнем духовната област.

Д-р Пол Хиърбърт, който преподава мисионерство в Богословската семинария Фулър, твърди, че докато вярващите приемат „двустранния мироглед с Бог, който е ограничен в свръхестествения свят, и естествен свят, който служи за всички практически цели според автономни научни закони, християнството ще продължава да бъде секуларизираща сила в света".¹ Ако твоят мироглед не признае действието на Бога на този свят в човешките проблеми, той е в най-добрия случай непълен, а в най-лошия изкривява действителността.

4. *Християните не са обект на демонична активност.* Преобладаващото мнение сред евангелските вярващи днес е, че християните не могат да бъдат притеснявани сериозно от демони. Дори предположението, че демонично влияние може да бъде част от проблема, предизвиква бързото възклицание: „Невъзможно! Аз съм християнин!"

Нищо не е нанесло по-голяма вреда на поставянето на диагноза за духовните проблеми, колкото тази неистина. Ако Сатана не може да докосва църквата, защо сме поучавани да облечем Божието всеоръжие, да стоим противостоим на дявола, да стоим твърдо и да бдим? Ако не сме досегаеми за нараняване или попадане в капана на Сатана, защо Павел описва взаимоотношенията ни с тъмните сили като двубой? Тези, които отричат потенциала на врага за разрушение, са най-уязвими за него. Нашата уязвимост за демонична атака и влияние е предмет на част втора в тази книга.

5. *Демоничното влияние личи само в крайно или насилствено поведение и сериозен грях.* Макар да има случаи днес като дивия демон, наречен „Легион" в Лука 8, повечето християни, страдащи от демоничната дейност, живеят сравнително нормален живот, като преживяват сериозни лични и междуличностни проблеми, за които не се е намерила причина или разрешение. Тъй като те приписват сатанинско влияние само на

масови убийци или насилствени сексуални престъпници, тези обикновени, нападнати от проблеми личности, се чудят какво не е наред с тях и защо не могат просто да „се подобрят“.

Първата и най-основна стратегия на Сатана е заблудата. Апостол Павел предупреди: „Сам Сатана се преправя на светъл ангел; тъй че не е голямо нещо; ако и неговите служители се преправят на служители на правдата" (2 Коринтяни 11:14, 15). Не няколко беснеещи демона пречат на църквата да бъде успешна, а фината заблуда на Сатана и намесата в живота на „нормалните" вярващи. Един психотерапевт християнин, който посети една от конференциите ми за духовните конфликти и съветването, каза: „Никога не бях виждал свидетелство за демонична дейност през всичките години на съветническата си практика, докато не дойдох на твоята конференция. Когато се върнах към практиката си, открих, че две трети от клиентите ми имат проблеми, защото са заблудени от Сатана — така бе и с мен!"

Разговор с д-р Пол Хиърбърт, който преподава в Школа за мисионерство в богословската семинария Фулър, Пасадена, Калифорния.

6. *Свободата от духовните окови е резултат на силов сблъсък с демоничните сили.* Свободата от духовните конфликти не е борба чрез сила, това е борба чрез истината. Сатана е лъжец и той на всяка цена ще се стреми да действа под маска. Но истината на Божието Слово разобличава него и неговите лъжи. Неговите демони са като хлебарки, които тичат към сенките, когато блесне светлината. Силата на Сатана е в лъжата и когато неговата лъжа е разобличена от истината, плановите му се провалят. Когато бях момче и работех във фермата, баща ми, брат ми и аз посещавахме фермата на един наш съсед, за да му помагаме с продукти и труд. Съседът ни имаше малко пуделче, което обичаше да смъква чорапите ми с лапички. Когато се втурваше с лай иззад ъгъла, баща ми и брат ми оставаха смело на местата си, но аз побягвах. Познайте към кого се насочваше кучето! Аз се покатервах на върха на нашия пикап, докато малкото кученце лаеше по мен от земята. Всички, освен мен, виждаха, че това малко кученце нямаше сила над мен, освен толкова, колкото аз му давах. Плюс това то нямаше сила от само себе си да ме хвърли отгоре на пикапа, *аз вярвах*, че то ме е качило там. Това куче ме управляваше чрез моя ум, чувства, воля и мускули, като всички те действаха под влияние на страха. Накрая събрах кураж, скочих от пикапа и хвърлих малък камък по помияра. Гледай, той побягна!

Сатана е като това малко куче: заблуждава хората да се страхуват от него повече, отколкото от Бога. Силата му е в лъжата. Той е баща на лъжата (Йоан 8:44), който заблуждава целия свят (Откровение 12:9) и съответно целият свят е под влиянието на злия (1 Йоан 5:19). Той не може да промени по никакъв начин твоята позиция в Христос, но може да те заблуди да вярваш лъжите му за себе си и Бога, да прекарваш много време отгоре на пикапа! Не е нужно да го надвикваш или преборваш с мускули, за да се освободиш от влиянието му. Трябва да *надделяваш над него с истината*.

Вярвай, изявявай и действай според истината на Божието Слово и ще противостоиш на сатанинската стратегия.

Тази концепция имаше драматичен ефект върху моето съветничество. Преди, когато бях изложен на демонично влияние в своето съветване, прибягвах към силовия сблъсък. Пациентите изпадаха в буйство, бягаха от стаята или изведнъж ставаха неадекватни и аз се опитвах да надделея над демона. Първият ми подход бе да накарам демона да се прояви и тогава му заповядвах да напусне. Тази борба обикновено предизвикваше голяма травма за пациентите ми. Макар че имаше напредък, обикновено епизодът трябваше да се повтаря.

Но научих от Писанието и личния си опит, че *истината* е освобождаващият агент. Силата на Сатана е в лъжата, а силата на вярващия е в познанието на истината. Ние трябва да търсим *истината*, не силата.

Освен това, личностите в окови не се освобождават от това, което аз правя като пастор-съветник, а от това, което правят с моя помощ. Не това, в което вярвам аз, разчупва веригите, а това, в което *те* вярват, изповядват, отхвърлят и прощават. Забележете прогресивната логика в Свещеното Писание:

И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни (Йоан 8:32). Аз съм пътят и истината, и животът (Йоан 14:6).

А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина (Йоан 16:13).

Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия... Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина (Йоан 17:15, 17).

Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си (Ефесяни 6:14).

Най-после, братя, всичко, що е истинно... това зачитайте (Филипяни 4:8).

Когато Бог за първи път даде наказание за ранната църква в Деяния 5, Той го направи по много драматичен начин. Какъв бе проблемът: наркотици, секс? Не, проблемът бе *истината*. Петър се обърна към Анания и Сапфира: „Защо изпълни Сатана сърцето ти, да излъжеш Святия Дух?" (стих 3). Бог искаше църквата да знае, че Сатана е лъжецът, който може да ни унищожи, ако успее да ни накара да вярваме и да живеем в лъжа. Ето защо е важно да „пленияме всеки разум да се покорява на Христа" (2 Коринтяни 10:5). Ако успея да се вмъкна в църква, комитет или личност незабелязано и да ги накарам да повярват на лъжа, аз ще мога да управлявам живота им! Точно това прави Сатана и неговата лъжа е в центъра на битката.

Освобождаване на пленниците

Едно от обичайните възражения срещу служението на освобождаване на пленниците, което вършеха Исус и апостолите, е явната липса на поучение по този въпрос в посланията. Нека ви представя една друга гледна точка, която може да ви помогне да си изясните въпроса, и нека ви предложи начин да се противопоставяте на демоничното влияние в собствения си живот и да служите на други вързани във вериги.

Преди кръста, надарени от Бога деятели — като Исус и избраните от Него ученици — трябваше да поемат власт над демоничните сили в света. Но нещо радикално се случи на кръста и при възкресението, което промени природата на духовните конфликти завинаги. Първо, смъртта на Исус и възкресението му възтържествуваха и разоръжиха управителите и властите на царството на тъмнината (Кол. 2:15). Преди кръста „всяка власт на небето и на земята" все още не бе дадена на Христос. Но Матей 28:18 ни уверява, че възкръсналият Христос сега е на престола на всяка власт. Заради кръста Сатана е победен враг и няма власт над тези, които са в Христос. Потвърждаването на истината за Христовата победа и поражението на Сатана е първата стъпка към успешна борба с опитите на неприятеля да те изплаши и смути.

Второ, в Христовата смърт и възкресение всеки вярващ оживява с Него и сега седи заедно с Него в небесни места (Ефесяни 2:5, 6). Нямах нужда вече от външен двигател, който да упражнява власт над теб, вече си в Божия специален пълномощник Исус Христос, който има всяка власт. За да противостоиш на дявола, трябва да разбереш и заемеш своята позиция и власт в Христос. Свободата е твоето наследство като християнин. Ето защо апостол Павел писа:

Да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите — сила, която е според

действането на могъщата Негова мощ, с която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата, далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия (Ефесяни 1:18-21).

Когато Сатана те тормози, може би си склонен да се скриваш в сенките на своята мъка, както жената, с чиято молитва започнах тази глава. Ти викаш към Бога да те освободи, както Исус по чуден начин моментално изцеляваше обладаните от зли духове в Евангелията. Но когато четеш посланията, става ясно, че твоето освобождение вече е осъществено в Христовото дело на кръста и Неговото възкресение. Това е добрата вест, която Павел се опитва да предаде в своята молитва. Тъй като ти си с Христос в светлината, няма нужда повече да живееш в сенките.

Но твоя е отговорността да упражниш своята власт и да се противопоставиш на дявола. От своята позиция в Христос ти трябва да се противиш на дявола, да отхвърлиш участието си в неговите замисли, да изповядаш греха си и да простиш на онези, които са те наранили. Тези решаващи стъпки към собственото ти освобождение и онези, на които служиш, са темата на част трета в тази книга.

Между другото, жената, която бе нарекла себе си „изгубена овца“ в крайна сметка откри Божия поглед върху положението си. Четири години след като написа своята отчаяна молитва, тя даде отговор, основан на новото ѝ разбиране за Божия промисъл в Христос. Думите ѝ се базираха на Писанието. Нека те хвърлят светлината си върху сенките в твоя живот.

Скъпа моя изгубена овца, питаш Ме къде съм. Дете мое, Аз съм с теб и винаги ще бъда. Ти си слаба, но в Мен си силна. Обичам те толкова, че не мога да ти позволя да умреш. Толкова съм близо, че чувствам всичко, което чувстваш ти.

Знам през какво минаваш, защото минавам през него с теб. Но Аз съм те освободил и ти трябва да стоиш твърдо. Не е нужно да умираш физически, за да си отидат твоите неприятели, но се съразпни с Мен и Аз ще живея в теб, а ти ще живееш в Мен. Аз ще те насочвам в пътищата на правдата. Дете мое, обичам те и никога няма да те оставя, защото ти наистина си моя.

С обич, Бог.

2. Да намериш пътя си в света

През последните няколко години съм изнасял лекции в редица университети в Южна Калифорния по покана на Campus Crusade for Christ Бяха раздавани брошури, които канеха студентите да посетят срещите на тема демонично влияние в света днес, но истинската цел на всяко от събранията бе да споделим Христос като Господ. За моя изненада всяка аудитория се пълнеше със стотици студенти. Това не бяха тийнейджери, дошли само защото тази тема е модерна или защото обичат да спорят (макар че група сатанисти наскоро се събра пред една от залите, за да медитира!). Нито бяха дошли да слушат Нийл Андерсън, защото нямаха и понятие кой съм. Тези хора проявяваха действителен интерес относно демоничните влияния, тема, на която преди по-малко от двадесет години се присмиваха в академичните кръгове.

Докато християните се питаха доколко реално е демоничното влияние в църквата, светът се отдаваше на духовните усещания с безумна самозабрава. Западният свят преживява сериозна промяна в своя мироглед, както личи най-добре от възхода на движението Ню Ейдж, възприемането на парапсихологията като наука, нарастващата популярност на свръхестественото и все по-явните прояви на сатанизма в нашата култура. Мистиката на Ню Ейдж, която набра най-голяма сила с нахлуването на

източните религии през шестдесетте години, бе популяризирана от книгите на Шърли Маклейн (*Dancing in the Dark, Out on a Limb*) и много други известни личности през осемдесетте години. Съвсем обичайно е да чуеш как екстрасенси говорят по радио и телевизионни шоу програми и се хвалят със своите водачи духове (демони).

Но движението Ню Ейдж не е само проблем на мода. Философията на Ню Ейдж си пробива значителен път в бизнеса, образованието и дори религията на нашата нация. Наскоро хвърлих към двама от студентите си предизвикателството да посетят с изследователска цел Ню Ейдж конференция, която се провеждаше на две пресечки от нашето училище. Когато пристигнали на вратата и открили, че цената на входа е 65 долара на човек, те решили да си тръгнат. Но двама непознати ги приближили с думите: „Казано ни е да ви дадем тези билети“. С широко отворени от изненада очи моите студенти взели билетите и влезли.

После ми разказаха как един от говорителите водил участниците в конференцията в упражнение по медитация. Той призовал всички да си представят как дух водач се приближава към тях. Говорителят завършил упражнението, като казал: „Сега поканете своя дух водач да влезе“. Не можех да повярвам. Дяволът отправя покани само на две пресечки от Байола Юнивърсити!

ДВУПЛАСТОВИЯТ МИРОГЛЕД

Западният свят днес гледа на действителността в две нива.

Трансцендентният свят на Бога и духовните сили

Изключената среда

Емпиричният свят на сетивата

Религия

Наука

Фиг. 2а

Горното ниво е трансцендентният свят, където обитават духовете и призраците, света, който се разбира чрез религията и мистиката. Долното ниво е емпиричният свят, който се познава чрез науката и физическите сетива. В двупластовото разбиране духовният свят почти не се докосва до естествения свят; ние сме го изключили от своето разбиране за действителността. Повечето опити за интегриране на богословието и психологията включват само Бога и човечеството (паднало и изкупено) и изключват дейността на Сатана и демоните.

В ярък контраст със строгия секуларизъм на запада, две трети от жителите на света споделят източния мироглед. Те живеят и действат, като вярват, че духовните сили са всекидневна реалност. Тези хора уталожват гнева на своите богове с умиротворителни жертви и извършват религиозни ритуали, за да прогонят злите духове. За обикновените хора в страните от третия свят религиозните практики или суеверия имат много по-голяма практическа стойност във всекидневния живот, отколкото науката.

Лесно е за тези от нас, които сме израснали в западното общество, да отхвърлим източния мироглед като по-нисш на основата на „успеха“ на западния свят. Но и двете са светски системи и нито една от тях не отразява библейската действителност.

Между двете нива е това, което д-р Пол Хиърбърт нарича „изключената среда“, действителният свят на духовните сили, които действат активно на Земята. Трябва да включим царството на тъмнината в своя мироглед, защото в действителност няма изключена среда!

За да илюстрираме как този светски двупластов възглед се е отразил на мисленето на някои западни християни, нека ви разкажа за една умна млада жена на име Дий, дъщеря на пастор. Дий започнала да развива физически симптоми, които по-

късно получили диагнозата многостранна (ероза. Когато чух за състоянието на Дий и перспективите да загуби разума си, почувствах вътрешната болка, която са почувствали и родителите ѝ. Молих се за Дий, но тя не излизаше от ума ми. Следващия път, когато имах възможност да я срещна, започнах да разбирам.

— Кога за първи път забеляза симптомите? — попитах аз.

— Започнах да усещам за първи път това потреперване веднага след едно особено време на общуване с Господа — отвърна Дий.

— Какво беше толкова специално в твоето общуване с Господа през този ден?

— Чувствах се малко тъжна за себе си, защото не бях достигнала духовното ниво на своите родители. Пасажът, който четох през деня, бе 2 Коринтяни 12 и аз четох как Павел говори за своя трън в плътта. Павел казва, че Божията сила в немощ се показва свършена, а аз също исках Божията сила в живота си. Затова помолих Бога да ми даде трън в плътта.

— Ти си помолила Бога за трън в плътта? — опитах да скрия шока си аз. -Да.

— Знаеш ли какво представляваше Павловия трън в плътта?

— Някакъв физически проблем, предполагам...

— Е, не ни се казва как се е проявявал, но 2 Коринтяни 12:7 ясно казва, че това бе „пратеник от Сатана“, буквално ангел от Сатана — демон! Апостол Павел никога не се е молил за него. Всъщност той три пъти се моли да бъде премахнат. Дий, мисля, че Сатана се е възползвал от небиблейската ти молитва и ти е нанесъл тези симптоми. Горещо ти препоръчвам да се откажеш от молбата си за трън в плътта и да се молиш всякакво влияние на Сатана да се махне от живота ти.

Дий прие съвета ми и се помолихме заедно. Тя се чувства по-добре почти веднага. Симптомите изчезнаха и тя започна отново нормалните си дейности. Няколко месеца по-късно симптомите се появиха отново. По това време аз преминах заедно с нея по стъпките на свободата, описани в част трета на тази книга. Днес Дий е свободна.

Първоначалната реакция на бащата на Дий спрямо болестта ѝ бе типична за много западни християни, които възприемат живота през призмата на естествените феномени: „Никога дори не съм и възприемал състоянието на Дий като духовен проблем“. По същата тази причина някои хора спорят, че „възстановяването“ на Дий бе оправяне от болестта, но не и събаряне на крепост на Сатана.

Ние не сме поучавани, че духовният свят *действително* има влияние върху естествения свят. Просмукали сме се със светския западен мироглед. Много християни или отхвърлят свръхестественото изцяло от своя мироглед, или го пращат към трансцендентното ниво, където то няма влияние върху нашия живот. По този начин те не само изключват Божията сила от своето богословие и практика, но също обясняват всеки човешки неуспех — дори това, което е в следствие на демонично влияние като симптомите на Дий — като резултат на психологически или естествени причини.

Да живееш в изключената среда

Християнският мироглед разглежда живота през рамката на Свещеното Писание, не през културата или опита. А Писанието ясно учи, че свръхестествените духовни сили действат в естествения свят. Например близо една четвърт от всички изцеления, описани в Евангелието от Марк, всъщност бяха освобождаване от демонична дейност. Жената, която Исус изцели в Лука 13:11, 12, бе жертва на „дух, който ѝ беше причинявал немощи“ цели 18 години.

Освен Дий и нейните симптоми много хора, които съм съветвал, са идвали с физически проблеми, които са изчезвали скоро след като сме се справяли с демоничното влияние. Най-честите симптоми, които съм виждал, са били главоболие, световъртеж и болки по цялото тяло. Подобно на опита ми с Дий, К. Фред Дикейсън в

книгата си „Обладаването от демони и християнинът“ разказва за един пациент със симптоми на дисеминирана склероза в резултат на влияние на демони. Имам също позната, която споделя подобна история за дисеминирана склероза, изчезнала, когато духовният конфликт бил разрешен. Когато симптомите отново се появиха, тя можеше да се справи с тях и да ги отхвърли по същия начин.

Не казвам, че всеки, който е болен или преживява болка, е тероризиран от демон. Това би означавало да излезем зад борда към трансцендентното ниво. Но съм убеден, че много християни се борят с физическите си симптоми безуспешно чрез естествени средства, когато същността на проблема и разрешението е духовно.

Фактът, че Исус ни остави „в света“ (Йоан 17:11), за да се борим с „духовните сили на нечестие в небесни места“ (Ефесяни 6:12), е настояща действителност. Духовните сили действат на планетата Земя. Ние живеем в естествения свят, но участваме в една духовна война. Изключената среда е изключена само от нашите секуларизирани умове, не в действителност.

Да бъдеш духовен без Бога

През последните три десетилетия хората на запад започнаха да усещат, че в живота има нещо повече от това, което разкрива науката и усещат сетивата и, разбира се, те са прави. На повърхността този нов глад може би звучи насърчително за онези от нас, които имаме изграден християнски мироглед, но на практика същите хора, които остават разочаровани от материалистичния свят, са разочаровани и от установената религия. Вместо да се обърнат към Христос и църквата Му, те запълват духовната празнота със старомоден окултизъм, облечен в модерните дрипи на парапсихологията, холистичното здраве, източния мистицизъм и многобройните култове, които маршируват под знамето на движението Ню Ейдж.

Опитът да се посрещнат духовните нужди извън Бога не е нещо ново.

Христос среща секуларизирана форма на юдаизъм в своето земно служение, която бе обвързана с традициите, вместо с Бога на Авраам, Исаак и Яков. Религиозните водачи от онези дни не признаха Месията като свой духовен освободител. Те виждаха Рим като свой потисник, не Сатана, бога на този свят. Но Исус свърза двете нива в едно, когато „Словото стана плът“ (Йоан 1:14). Той дойде да разруши делата на *Сатана* (1 Йоан 3:8), не на кесаря.

И сега, както и тогава, в центъра на светския мироглед е азът: Какво ще получа аз от това? Кой ще посрещне *моите* нужди? Ще върша това, което аз искам. Дори християнинът, който действа в тази сфера, е мотивиран от егоистични амбиции и гордост.

Апостол Петър е крещящ пример за борбата между живота, съсредоточен в Христос, и живота, съсредоточен в аза. Само няколко мига след като Петър изповяда фундаменталната истина, че Исус Христос е Месията, Сина на живия Бог (Матей 16:13-16), той се оказа в съюз със силите на мрака. След като току-що бе благословил Петър за прекрасната изповед, Исус обяви на него и на другите ученици страданията и смъртта, които Го чакаха в Ерусалим: „Тогавя Петър Го взе и почна да Го мъмри, като казваше: Бог да Ти се смили, Господи; това никак няма да стане с Тебе“ (стих 22).

Исус отговори: „Махни се зад Мене, Сатано, ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките“ (стих 23).

Известното смъмряне на Исус изглежда безмилостно жестоко. Но фактът, че Той идентифицира Сатана като източник на Петровите думи описва точно и съвсем адекватно характера на съвета, който Петър се опитваше да даде: „Спаси се на всяка цена. Пожертвай дълга за личния си интерес, каузата на Христос за личното удобство.“ Съветът на Петър бе сатанински по принцип, защото основната цел на Сатана е да

издига личния интерес като главна цел за човека. Сатана е князът на този свят, защото личният интерес управлява светския свят. Той е наречен клеветник на братята, защото не вярва, че дори едно Божие дете има по-висш мотив от личния интерес. Почти го чуваш да просъсква: „Всички хора са егоисти в сърцето си и си имат цена. Някои може да устояват по-дълго от други, но в крайна сметка всеки човек ще предпочете собствените си цели пред Божиите цели.“

Това е веруюто на Сатана и за нещастие животът на твърде много християни потвърждава тези твърдения. Сатана ги е заблудил да си мислят, че те служат на себе си, макар всъщност да служат на света, плътта и дявола.

Но християнският мироглед има различен център. Исус се изправя срещу нашите хуманистични, егоистични рамки и предлага перспективата от кръста. Само от този център можеш да избягаш от веригите на онзи, чието единствено намерение е да „открадне, да заколи и да погуби“ (Йоан 10:10).

Погледът от кръста

Адам бе първият смъртен, който се замисли над идеята да „бъде като Бога“ (Битие 3:5), което е същността на егоистичния светски мироглед, подкрепян от Сатана. Безброй други след Адам са били измамани от Сатана да вярват, че са богове на себе си и днес движението Ню Ейдж разпространява тази лъжа в широк и международен мащаб.

Но библейският разказ за сътворението ясно казва, че само Бог Творец е истински Бог. Адам и неговите потомци не са богове, те са създадени същества, които не могат да съществуват без Бога. Адам стана живо същество, когато Бог му вдъхна животворния дъх. Адам бе физически и духовно жив, но не бог. Бог му каза, че ако яде от дървото за познаване на доброто и злото, със сигурност ще умре. Но Сатана му каза, че Бог не е наясно какво говори, че яденето от забранения плод само ще отключи неговия божествен потенциал. Адам яде и умря — не физически отначало, но духовно. Грехът му го раздели от Бога, както драматично е илюстрирано при прогонването му от Едемската градина.

След Адам всеки човек в света се ражда физически жив, но духовно мъртъв (Ефесяни 2:1). Тъй като е отделен от Бога, човек може само да се опитва да открие смисъл и цел в живота чрез своето физическо съществуване. Той става сам на себе си един малък бог и животът му се характеризира с гордост, себеиздигане и независимост от Бога, неговия Творец. „Аз ще определя собствената си цел, ще изградя собствената си идентичност и ще живея, както сметна за добре“, утвърждава той уверено. Това е рамката, от която излизаше Петър, когато настояваше Исус да спаси Себе Си. Дяволската идея, че човек е бог сам на себе си, е сърцевината на вдъхновения от Сатана светски мироглед и основната брънка във веригата на духовните окови, приковаващи към царството на тъмнината.

Проблемът с опитите на човека да бъде свой собствен господар е в това, че той изобщо не е пригоден да заема тази роля. Липсват му нужните качества, за да определя собствената си съдба. Дори безгрешният и духовно жив Адам в Едемската градина не бе подготвен да бъде свой собствен бог, още по-малко ние, които се раждаме оттогава насам и които идваме на света духовно мъртви. Противно на това, което ни казва Ню Ейдж, потенциалът да бъдеш бог никога не е бил в теб, нито е, нито ще бъде някога в теб. Да бъде Бог е възможно само за Бога.

Ако желаеш да живееш в свобода от оковите на света, плътта и дявола, трябва да бъде смазана първата брънка във веригата. Секуларистичният, егоистичен мироглед, който Сатана и неговите емисари прокламират навсякъде около теб, трябва да бъде

заменен с перспективата, която Исус представи пред Своите ученици след себепредпазващото смърряне на Петър:

Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си и така нека Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери. Понеже какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си? Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отец Си с ангели; и тогава ще въздаде всекому според делата му (Матей 16:24-27).

Следващите шест насоки, извлечени от изявлението на Исус, съставляват възгледа на кръста. Те са основоположни насоки за онези, които желаят да бъдат свободни от оковите на светската система и нейния вдъхновител дявола. Стойте в светлината на победата на кръста и успешно ще намерите пътя си в тъмния свят.

Отречи се от себе си

Да се отречеш от себе си не е същото като себеотрицание. Всеки студент, атлет и член на култ упражнява себеотрицание, като се въздържа от храни и дейности, които му пречат да постигне целите си. Но крайната цел на себеотрицанието е себеиздигане: да постигнеш добри оценки, да счупиш рекорда, да постигнеш статут и признание.

Исус говори за отричане от себе си в основната житейска битка: докопването до трона, битката за това кой ще бъде бог. Исус не се бие в тази битка, Той вече е победил в нея. Той заема трона и милостиво ни предлага да го сподели с нас. Но ние искаме сами да бъдем царе в живота си. Докато не се отречем от това, което никога не би могло да бъде наше — ролята на Бога в собствения ни живот — никога няма да имаме мир със себе си и Бога, никога няма да бъдем свободни.

Ние не сме предвидени да функционираме независимо от Бога, нито душата ни е предвидена да функционира като господар. Или ще служиш на Бога и на Неговото царство, или на Сатана и неговото царство. Когато се отречеш от себе си, ти каниш Бога да заеме трона в твоя живот, да заеме това, което по право Му принадлежи, така че да можеш да функционираш като личност, която е духовно жива в Христос. Да се отречеш от себе си е изключително важно за твоята духовна свобода.

Вдигай кръста си всеки ден

Кръста, който трябва да вземаме всеки ден, не е нашият *собствен* кръст, а *Христовият* кръст. Ние сме идентифицирани с неговия кръст; но защото сме съразпнати с Христос и вече не живеем ние; Христос живее в нас (Галатяни 2:20). Неговият кръст дава прошка на това, което сме извършили, и освобождение от това, което сме били. Ние сме простени, защото Той умря на наше място, освободени сме, защото умряхме с Него. Ние сме едновременно оправдани и освещавани в резултат на кръста.

Да вдигаш кръста си всеки ден означава да признаваш всеки ден, че принадлежиш на Бога. Ние сме били купени чрез кръвта на Господ Исус Христос (1 Петрово 1:18, 19). Когато вземаме кръста всеки ден, ние признаваме, че самоличността ни не се основава на физическото ни съществуване, а на връзката ни с Бога. Ние се идентифицираме с Бога (1 Йоан 3:1-3) и нашият живот е в Христос, който е нашият живот (Колосяни 2:3, 4).

В резултат на това признаване преставаме да се опитваме да вършим собствените си дела, за да живеем всеки ден, като радваме небесния си Баща. Преставаме да се опитваме да бъдем нещо, което не сме, и си почиваме в завършеното дело на Христос, който ни е направил нещо много специално.

Следвай Христос

Да се стремиш да победиш себе си чрез собствени усилия е безнадеждна борба. Азът никога няма да отхвърли себе си, защото един независим аз е мотивиран от плътта, която иска да бъде бог. Трябва да следваме Христос, като оставяме Святия Дух да ни води по пътя към смърт за самите нас. Както пише апостол Павел: „Ние, живите, винаги сме предавани на смърт за Исуса, за да се яви и животът на Исус в нашата смъртна плът" (2 Коринтяни 4:11).

Това може да звучи като доста мрачна перспектива, но уверявам ви, че не е. Невероятно преживяване е да бъдеш познат от Исус и да го следваш като покорна зависима овца (Йоан 10:27). Фактът, че сме водени от Божия Дух, дори когато резултатът е болезнената опитност на смърт към самите себе си, е нашата увереност, че сме синове (Римляни 8:14). Ние не сме създадени да функционираме независимо от Бога. Само когато сме зависими от Него и внимаваме да следваме Христос, ставаме свършени и свободни да докажем, че Божията воля е добра, благоугодна и свършена (Римляни 12:2).

Жертвай по-нисшия живот, за да спечелиш по-висшия живот

Ако искаш да спасиш естествения си живот (т.е. да намериш своята идентичност и лична стойност в положението, титлите, уменията и притежанията си и се стремиш само към светско благополучие), ще го изгубиш. В най-добрия случай можеш да притежаваш тези временни ценности цял живот, само за да изгубиш всичко за вечността. Освен това с пълните си усилия да притежаваш тези земни богатства ще изпуснеш онова, което може да бъде твое в Христос. Прицелвай се в този свят и ще го получиш, докато накрая изгубиш дори това. Но прицели се в следващия свят и Бог ще ти даде този като награда. Апостол Павел направи подобно изявление: „Телесното обучение е за малко полезно; а благочестието е за всичко полезно, понеже има обещанието и за сегашния, и за бъдещия живот" (1 Тимотей 4:8).

Пожертвай удоволствията от нещата заради удоволствията от живота

Какво би приел в замяна за плода на Духа в своя живот? Какви материални притежания, колко пари, какво положение или титла би приел за да се откажеш от любов, радост, мир и търпение, които можеш да имаш в Христос? „Нищо", ще се съгласим вероятно всички. Но как отговаряш на този въпрос във всекидневните си действия? Къде инвестираш по-голяма част от времето, енергията и парите си: във временното или във вечното? Прекалено често основната цел на падналото човечество е желанието да бъдем щастливи като животни, вместо да бъдем благословени като Божии деца.

Исус обсъди точно този конфликт с двама от най-близките си приятели, Мария и Марта (Лука 10:38-42). По време на Исусовото посещение Марта бе хваната в капана на материалното, беше се съсредоточила в приготвянето на храната и служението, докато Мария бе насочила вниманието си към Исус и думите Му. Тенденцията на Марта бе да обича нещата и да използва хората, но Исус посочи, че Мария е избрала по-добрата част. Победата над аза идва, когато се научим да обичаме хората и да използваме нещата, а не да объркваме тези две понятия.

Пожертвай временното, за да спечелиш вечното

Вероятно най-великият белег за духовна зрялост е способността да отложиш получаването на наградите. Евреи 11:24-26 казва: „С вяра Мойсей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с

Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда". Много по-добре е да знаем, че сме деца на Бога, отколкото да получим всичко, което светът нарича ценно. Дори ако следването на Христос означава трудности в този живот, Той ще ни възнагради във вечността.

Най-голямата лъжа на Сатана е, че си способен да бъдеш бог на своя собствен живот, и неговите окови се опитват да те накарат да живееш така, сякаш неговата лъжа е истината. Сатана се стреми да узурпира Божието място в твоя живот. И винаги, когато живееш независимо от Бога, като насочваш вниманието си вместо към кръста към себе си, предпочиташ материалните и временните стойности вместо духовните и вечни стойности, той е успял. Разрешението на света за този конфликт на самоличността е да напомпа егото, като в същото време отрича възможността на Бога да заеме Своето отредено място като Господ. Сатана не би могъл да бъде по-доволен — това е неговият план от самото начало.

3. Имаш пълното право да бъдеш свободен

Лидия бе жена на средна възраст, която от началото на живота си нямала успех. Спомени за ритуално и сексуално насилие от детството я преследвали непрекъснато в живота ѝ като християнка. Когато дойде да ме види, ниското ѝ самочувствие сякаш нямаше шансове да се поправи. Докато ми разказваше историята си, Лидия изразяваше малко емоции, но думите и отразяваха пълното ѝ отчаяние.

— Коя си ти, Лидия? Как гледаш на себе си? — попитах я аз, когато тя завърши.

— Аз съм зла — отговори тя стоически. — За никого нищо не струвам. Хората ми казват, че съм зла и всичко, което върша, създава проблеми.

— Ти не си зла — възразих аз. — Как може едно Божие дете да бъде зло? Така ли гледаш на себе си?

Лидия кимна.

Протегнах се за лист хартия, на който бяха напечатани твърдения, описващи кои сме в Христос според стихове от Библията, и го подадох на Лидия. (Тези твърдения са включени в раздела с помощни материали в края на тази книга.)

— Искам да прочетеш тези твърдения на глас още сега — наредих аз. — Те ще ти напомнят каква е твоята самоличност според Библията.

Лидия взе листа и започна да чете на глас първото изречение, заеквайки:

— Аз съм с-с-солта на зе-зе...

Изведнъж лицето ѝ се промени. Тя погледна нагоре и се изкикоти:

— Как не, мръсно...!

Никога не е приятно да видиш как лукавият проявява грозния си вид чрез жертва като Лидия. Но чрез молитва в името на Исус аз поех контрол над ситуацията и поведох Лидия по стъпките към свободата. Тя успя да погледне от нова страна на това, което бе действително в Христос. Като разбра, че е на първо място продукт на Христовото дело на кръста, а не жертва на миналото си, тя успя да отхвърли веригите на духовните окови и да започне да живее според истинската си самоличност като Божие дете.

По-късно ми каза, че текстът на листа хартия, който ѝ бях дал, се изгубил. Имаше ли нещо магическо в хартията или твърденията, напечатани върху него? Не, това беше само мастило върху хартия. Но беше безкрайно важно Лидия да осъзнае коя е в Христос. Сатана я бе накарал да вярва, че е без стойност и зла, а това бе лъжа. Той бе твърдо решен тя да не прочете и онези истинни твърдения за нейната самоличност

като Божие дете. Той знаеше, че Божията истина щеше да обезоръжи лъжата му, също както светлината обезоръжава тъмнината. И нямаше да се предаде без бой.

Нищо не е по-основно за твоята свобода от оковите на Сатана от разбирането и утвърждаването на това, което Бог е сторил за теб в Христос, и това, което си ти като резултат. Всички ние живеем според това какви се виждаме. Всъщност никой не може последователно да действа по начин, който не съответства на представата, която има за себе си. Твоето отношение, действия, отговори и реакции на обстоятелствата в живота се определят от съзнателната и несъзнателната представа, която имаш за себе си. Ако гледаш на себе си като безпомощна жертва на Сатана и неговите заговори, ще живееш като негова жертва, вързан в оковите на неговите лъжи. Но ако виждаш себе си като обичано и прието Божие дете, каквото наистина си, ще живееш като Божие дете.

В тази глава искам да осветя няколко критични аспекта на нашата самоличност в Христос. Много от вас вече са осъзнали библейските истини, обобщени тук, а на други тази част може да се стори малко трудна, заради доктриналното си съдържание. Но ви съветвам да не прескачате този преглед по пътя си към по-практични глави. Тези идеи са основоположни за твоята свобода от духовния конфликт като Божие дете. Въпросът за духовната самоличност и зрялост в Христос е толкова важен, че отново ви препоръчвам да четете „Победа над мрака“ заедно с тази книга.

Ти си вечно жив и благословен

Личността ти се състои от най-малко два основни елемента: твоята материална същност и твоята нематериална същност. Отвън имаш физическо тяло, а отвътре душа-дух: способността да мислиш, да чувстваш, да избираш (разумът, емоциите и волята често като цяло се определят като душата) и да общуваш с Бога (дух). Твоето тяло е в съюз с твоята душа-дух и това те прави физически жив.

Когато Бог сътвори Адам, той го направи напълно жив — физически и духовно. Но заради греха на Адам и последвалата духовна смърт, всеки, който се ражда в света, се ражда физически жив, но духовно мъртъв. Тъй като си бил отделен от Бога, липсвало ти е присъствието и мъдростта на Бога в твоя живот, ти си се научил да живееш независим от Бога, насочил интересите си към самия себе си. Тази заучена независимост от Бога се нарича в Писанието плът.

Когато се новороди, твоята душа-дух бе съединена с Бога и ти оживя духовно, както жив бе Адам в градината преди да съгреша. В Посланието до Ефесяните на няколко места се повтаря, че сега си в Христос и Христос е в теб. Тъй като Христос, който е в теб, е вечен, духовният живот, който си получил от Него, е вечен. Не е нужно да чакаш да умреш, за да получиш вечния живот, ти го притежаваш още сега! И за разлика от това, което Сатана би желал да вярваш, той не може по никакъв начин да ти отнеме вечния живот, защото не може да отнеме Исус от теб, който е обещал никога да не те остави или забрави (Евреи 13:5).

Ти си превърнат от грешник в светия

Чувал ли си някога християнин да нарича себе си „само грешник, спасен по благодат“? Наричал ли си себе си така? Ако гледаш на себе си като на грешник, ще съгрешаваш, какво друго би могъл да прави един грешник? Твоят християнски живот ще бъде в най-добрия случай посредствен, по нищо няма да се различава от живота на невярващия и следователно ще те преследват мисли за поражение. Сатана ще се възползва от възможността да ти внуши вина и да те убеди, че си обречен на духовно съществуване с възходи и падения. Като победен християнин ще изповядваш греха си и ще се стремиш да вършиш добро, но вътрешно ще признаваш, че си само грешник, спасен по благодат, който просто чака грабването.

Това ли си ти в действителност? В никакъв случай! Библията не нарича вярващите грешници, дори не грешници, спасени по благодат. Вярващите са наречени светии, святи хора, които понякога съгрешават. Ние ставаме светии в момента на спасението (оправдание) и живеем като светии във всекидневния си живот (освещение), като продължаваме да вярваме в това, което Бог е направил, и продължаваме да утвърждаваме кои сме всъщност в Христос. Ако не успееш да видиш себе си като Божие дете, напразно ще се опитваш да живееш като такова, а Сатана без много усилия ще успее да те убеди, че не си много по-различен от онова, което си бил преди да повярваш и че нямаш никаква стойност за Бога или за който и да е друг. Но ако приемеш с вяра радикалната промяна в своята същностна идентичност от грешник в светия, ще имаш мощно положително влияние върху всекидневното си съпротивяване срещу греха и Сатана.

Ти си участник в божественото естество

Ефесяни 2:1-3 описва нашето естество *преди* да дойдем при Христос: „Бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт... и по естество сме били чада на гнева". Преди да станем християни самата ни природа бе грешна и резултатът на нашия грях бе смърт (отделяне от Бога). Като такива ние служехме на себе си и на Сатана.

Но при спасението Бог промени самата ни същност; ние станаме „участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление на света" (2 Петрово 1:4). Вече не си в плътта, ти си в Христос. Преди обръщането ти имаше грешно естество, но сега си участник в Христовото божествено естество. Не си нито вечен, нито божествен, но си завинаги свързан с Христовата божественост. Апостол Павел определя това така: „Някога си бяхте тъмнина, а сега сте светлина в Господа, обхождайте се като чада на светлината (Ефесяни 5:8); Затуй ако е някой в Христос, той е ново създание" (2 Коринтяни 5:17). Пред обвиненията на Сатана, че изобщо не сме се променили, трябва да вярваме и да живеем в хармония с факта, че сме завинаги различни в Христос.

Новият Завет говори за личността, която си бил преди да приемеш Христос, като старата същност („стария човек"). При спасението твоята стара същност, която бе мотивирана да живее независимо от Бога и следователно се характеризираше с греха, умря (Римляни 6:6), а оживя новата ти същност, мотивирана от новата ти самоличност в Христос, която се характеризира със зависимост от Бога (Галатяни 2:20).

Твоята стара същност трябваше да умре, за да бъде прекъсната връзката ти с греха, който доминираше в нея. Да бъдеш нов човек не означава да бъдеш безгрешен (1 Йоан 1:8). Но тъй като старата ти същност е разпъната и погребана с Христос, вече не си *принуден* да съгрешаваш (1 Йоан 2:1). Ти съгрешаваш, когато избереш да действаш независимо от Бога.

Можеш да бъдеш победител над плътта и греха

Твоята смърт за греха сложи край на връзката ти с греха като твой господар, но не сложи край на съществуването на греха. Грехът все още е жив, силен и привлекателен, но силата и властта му бяха разчупени (Римляни 8:2). Освен това твоята плът, онази част от теб, която бе обучена да живее в независимост от Бога, преди да срещнеш Христос, също не е умряла. Ти все още имаш спомени, навици, обусловени реакции и мисловни модели, заложили в твоя мозък които те изкушават да се насочиш към собствените си интереси. Вече не си *в плътта*, както бе старото ти естество, сега си *в Христос*. Но можеш все още да избереш дали да *ходиш по плът* (Римляни 8:12, 13) в съюз с онези стари импулси да служиш на себе си вместо на Бога. Ти си отговорен да

разпъваш плътта си (Римляни 8:13) всекидневно, като се учиш да ходиш по Духа (Гал. 5:16) и да моделираш отново старите си мисли, като позволяваш ума ти да се обновява (Римляни 12:2).

Макар да си мъртъв за греха, силното привличане на греха може все още да те кара да се бориш с чувството, че си повече жив за греха, отколкото за Христос. Но Римляни 6:1 - 11 ни учи, че това, което се отнася за Господ Исус Христос, се отнася и за нас по отношение на връзката ни с греха. Бог Отец позволи Синът Му да „стане грях“ (т.е. да установи връзка с греха), за да паднат върху Него всички грехове на света — минали, настоящи и бъдещи (2 Коринтяни 5:21). Когато умря на кръста греховете ни бяха на Него. Но когато възкръсна от гроба, върху Него нямаше грях. Когато се възкачи на небето, върху Него нямаше грях. И днес, когато стои отдясно на Отец, върху Него няма грях. Тъй като стоим в небесни места (Христос, ние също сме умрели за греха).

Когато намерим обещание в Библията, можем да го приемем за себе си. Когато стигнем заповед, подчиняваме ѝ се. Но като че, ѝ вярваме. Стиховете в Римляни 6:1-11 не са заповеди, за да им се подчиняваме, те са истини, които трябва да вярваме. Христос вече е умрял за греха и тъй като ти си в Него, също си умрял за греха. Не можеш да умреш за греха, защото вече си мъртъв, можеш само да го вярваш. Срещал съм християни, които все още се опитват да умрат за греха и животът им е нещастен и безплоден като резултат, тъй като се опитват да направят нещо, което вече е направено.

Забележете използването на миналото време в Римляни 6:1-11 (курсивът е добавен): „Ние, които сме *умрели*“ (стих 2); „ние всички, които *се кръстихме* да участваме в Исуса Христа, *кръстихме се* да участваме в смъртта Му“ (стих 3); „ние *се погребяхме* с Него“ (стих 4); „нашето старо естество *бе различно* с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха“ (стих 6); „защото който *е умрял*, той е оправдан от греха“ (стих 7); „ако *сме умрели* с Христа, вярваме, ще и да живеем с Него“ (стих 8). Тъй като тези стихове са в минало време и сочат това, което вече е вярно за нас, можем само да ги вярваме.

Стих 11 обобщава това, което трябва да вярваме относно връзката си с греха заради положението си в Христос: „Така и вие, считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Христа Исуса“. Няма значение дали се чувстваш мъртъв или не; трябва да *считаш* себе си мъртъв, защото е така. Хората неправилно се чудят: „Какво трябва да преживея, за да стане това реалност?“ Единствената необходима опитност е Христос на кръста, а това вече е станало. Когато решим да вярваме в това, което е вярно за нас и греха, и да ходим въз основа на това, което вярваме, нашите правилни взаимоотношения с греха ще се проявят в нашата опитност. Но докато поставяме опита си пред вярванията си, никога няма да познаем напълно свободата, която Христос купи за нас на кръста.

На базата на това, което Римляни 6:1-11 ни сочи да вярваме, Римляни 6:12, 13 ни казва как да се отнасяме към греха: „И тъй, да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да се покорявате на неговите страсти. Нито представяйте телесните си части като оръдия на неправдата, но представяйте себе си на Бога като оживели от мъртвите и телесните си части на Бога като оръдия на правдата.“ Грехът е суверен господар, който изисква служба от поданиците си. Ти си мъртъв за греха, но все още имаш възможността да му служиш, като поставяш тялото си в услуга на греха. От теб зависи да избереш дали ще позволиш на тялото си да бъде използвано за греха или за правдата. Сатана, който е в корена на всеки грях, ще се възползва от онзи, който се опитва да остане неутрален.

Като илюстрация да предположим, че твоят пастор те помоли да използва колата ти, за да занесе помощи с храна на нуждаещи се хора и крадец пожелае колата ти, за да ограби банка. Това е твоята кола и ти можеш да решиш да я послужиш на този, който

избереш, на добрия или на злия. Кое ще избереш? Едва ли ще се замислим! Твоето тяло също е твое да го използваш или за Бога, или за греха и Сатана, но изборът зависи от теб. Ето защо апостол Павел писа толкова настоятелно: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение" (Римляни 12:1). Заради Христовата победа над греха, ти си напълно свободен да избереш да не се подчиняваш на греха като на свой господар. Сам си отговорен да не позволяваш на греха да царува в твоето смъртно тяло.

Можеш да бъдеш свободен от силата на греха

„Да не позволявам на греха да царува в тялото ми — звучи чудесно, Нийл, но ти не знаеш колко трудна е моята борба с греха", си мислиш сигурно. „Оказва се, че върша това, което не трябва, и не върша това, което трябва. Това е постоянна битка."

Да, зная колко е трудна битката, самият аз съм се изправял пред нея. Както и апостол Павел. Той написа Римляни 7:15-25 със същите чувства на разочарование, които преживяваш ти. В този пасаж откриваме Божията пътека към свободата от силата на греха. Каня ви да послушате, докато аз и Дан навлизаме в този пасаж. Дан действително се бори, за да победи силата на греха в своя живот.

Нийл: Дан, нека разгледаме един пасаж в Свещеното Писание, който сякаш описва точно това, което в момента преживяваш. Римляни 7:15 гласи: „Защото не зная какво правя: понеже не върша това, което искам; но онова, което мразя, него върша". Не мислиш ли, че този стих описва твоето състояние?

Дан: Съвсем точно! Искам да върша това, което Бог обявява за правилно, но понякога се оказва, че върша точно обратното.

Нийл: Вероятно можеш да се идентифицираш и със стих 16: „Обаче, ако върша това, което не искам, съгласен съм със закона, че е добър". Дан, колко личности или участници са споменати в този стих?

Дан: Има само една личност и това явно е „аз".

Нийл: Много обезсърчително е да знаем какво трябва да правим, но по някаква причина да не можем да го направим. Как си се опитвал да разрешиш тази дилема в собствения си ум?

Дан: Понякога се чудя даже дали съм християнин. За другите сякаш дава резултати, но не и за мен. Често си мисля дали християнският живот дори е възможен или дали Бог наистина съществува.

Нийл: Ако ти и Бог бяхте единствените участници в този сценарий, би било логично да обвиниш или Бога, или себе си за затрудненото си положение. Но сега погледни към стих 17: „Затова не аз сега върша това, но грехът, който живее в мене". Колко участници има сега, Дан?

Дан: Явно двама, но не разбирам.

Нийл: Нека прочетем стих 18 и да видим дали ще схванем логиката: „Защото зная, че в мене, сиреч в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам, но не и сила да го върша".

Дан: Много отдавна съм научил този стих. Толкова лесно беше да повярвам, че не ставам за нищо.

Нийл: Той не казва това, Дан. Всъщност той казва точно обратното. *Това, което живее в теб, не е теб.* Ако имах треска, забита в пръста, тя нямаше да бъде „нищо добро". Но това „нищо добро" не съм аз, а треската. Също така е важно да отбележим, че това „нищо добро" не е дори моята плът, а това, което живее *вътре* в моята плът. Ако виждаме себе си сами в тази борба, ще бъде безнадеждно да живеем праведно.

Тези пасажии много ясно ни казват, че в нашата борба срещу греха участва и втора страна, чиято природа е различна от нашата.

Разбираш ли, Дан, когато ти и аз се родихме, ние се родихме под *наказанието* на греха. И знаем, че Сатана и пратениците му винаги желаят да ни задържат под това наказание. Когато Бог ни спаси, Сатана изгуби битката, но той не подвигна опашка, не си изтръгна отровните зъби. Сега той се е посветил на задачата да ни държи под *властта* на греха. Ние знаем също, че той ще действа чрез плътта, която е останала след спасението.

Нека продължим да четем и да видим можем ли да научим нещо повече за това как се води войната: „Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша. Ако върша това, което не желая, то вече не го върша аз, а грехът, който живее в мен. И тъй, намирам тоя закон, че при мене, който желая да върша доброто, злото е близо" (стихове 19-21).

Дан, можеш ли да откриеш в тези пасажии характера на това „нещо добро", което живее в теб?

Дан: Разбира се, то е явно зло и грях. Но това не е ли всъщност моят собствен грях? Когато съгреша, се чувствам толкова виновен.

Нийл: Няма съмнение, че ти и аз съгрешаваме, но ние не сме сами по себе си грех. Злото съществува в нас, но ние не сме самото зло. Това не ни извинява за греха, защото апостол Павел малко по-горе пише, че сме отговорни да не оставяме греха да царува в смъртните ни тела (Римляни 6:12).

Чувствал ли си се някога толкова разочарован, че просто да ти се иска да удариш някого или себе си?

Дан: Почти всеки ден!

Нийл: Но когато се успокоиш, имаш ли отново мисли, които са в съзвучие с твоята самоличност като християнин?

Дан: Винаги и тогава се чувствам ужасно, че съм избухнал.

Нийл: Стих 22 обяснява този цикъл: „Защото, колкото до вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон". Когато действваме противно на това, което сме всъщност, Святият Дух веднага ни изобличава заради връзката ни с Бога, а ние често го изкарваме на себе си. Но скоро истинската ни природа отново се проявява и ние сме привлечени към Бога. Също като разочарована жена, която заявява, че повече не иска да има нищо общо със съпруга си. Исква да напусне и изобщо не я е грижа за него. Но след като дава израз на болката си и изразява емоциите си, тя омеква и казва: „Наистина го обичам и не желая да се развеждам. Но не виждам друг изход." Това е вътрешният човек, истинската природа, която се проявява. Стих 23 описва природата на тази борба с греха: „Но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми". Според този пасаж, Дан, къде се води битката? *Дан:* Битката сякаш е в ума. *Нийл:* Точно там бушува битката. Разбира се, ако Сатана успее да те накара да мислиш, че си единственият, който воюва, ще се обръщаш срещу себе си или срещу Бога всеки път, когато съгрешаваш. Ще го кажа така: ако едно куче дойде при теб и те ухапе по крака, себе си ли ще удариш или кучето?

Дан: Кучето. Но в моята битка с греха, никой не ми е казвал, че „кучето" — грехът — е това, което ми нанася болка!

Нийл: Точно така! Затова удряш себе си. Но аз съм разбрал, че хората в крайна сметка се изморяват да удрят себе си, затова се отдалечават от Бога, обгърнати от чувство за поражение и осъждане: „Окаян аз човек!

Кой ще ме избави от тялото на тая смърт!" Той не казва „Колко съм зъл"; той казва „Колко съм нещастен". Той е победен, защото не е свободен.

Опитите му да върши това, което е правилно, срещат поражението. Той се чуди: „Възможна ли е победата?"

Стих 25 дава отговора: „Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ. И тъй сам аз с ума слугувам на Божия закон, а с плътта — на закона на греха."

Дан: Мисля, че започвам да разбирам. Аз обвинявах себе си за неспособността си да живея като християнин. Виждам, че апостол Павел е бил разочарован от неуспеха си, но той не се нахвърля върху себе си. Приема отговорността си, но не обвинява себе си. Нещо още по-важно, той изразява увереност, като се обръща към Бога, защото Господ Исус ще му даде сили да живее над греха.

Нийл: На правия път си. Ако обвиняваш себе си, това няма да ти помогне, защото няма осъждане за онези, които са в Христос Исус (Римляни 8:1, 2).

Трябва да разбереш характера на битката за твоя ум. После ще откриеш в кой момент губиш тази битка в собствения си живот, като позволяваш на греха да царува в тялото ти. Когато го откриеш и се справиш с него, ще намериш свободата в Христос.

ИМАШ ПЪЛНОТО ПРАВО ДА БЪДЕШ СВОБОДЕН

Можеш да спечелиш битката за своя ум

Римляни 7:23 и 8:5-7 показват, че в сърцевината на всички духовни окопи е умът. Там трябва да се води битката и да се спечели, ако искаш да преживееш свободата в Христос, която е твое наследство. Апостол Павел пише: „Защото, ако и да живеем в плът, по плът не воюваме. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа" (2 Коринтяни 10:3-5).

Някои крепости с лоши навици и грешни мисловни модели са се установили, когато си се учил да живееш независимо от Бога. Твоята нехристиянска околна среда те е научила да мислиш и да откликваш на живота по нехристиянски начини и тези модели и реакции са се вкоренили в твоя ум като крепости. Но когато си станал християнин, никой не е натиснал копчето „Триене" в твоя ум. Твоите стари плътски навици и мисли не са били изтрети, те са все още част от твоята плът, с която трябва да се справяш всекидневно. За щастие обаче не сме просто продукт на своето минало, ти си ново създание в Христос (2 Коринтяни 5:17) и сега си на първо място продукт на Христовото дело на кръста. Старите крепости могат да бъдат унищожени, както ще отбележим в част трета на тази книга.

Само защото си християнин сега, не си мисли, че Сатана не е заинтересуван повече да те манипулира за целите си чрез твоя ум. Непрестанна цел на Сатана е да прониква в мислите ти със своите мисли и да прокарва лъжата си пред лицето на Божията истина. Той знае, че ако успее да управлява мислите ти, може да управлява поведението ти.

Но Сатана е умен, той не се втурва като бик в магазин за порцелан, той се плъзга като змия по тревата (2 Коринтяни 11:3). Той може да въведе мислите си, като те изкушава да действаш независимо от Бога, но така, сякаш това са твои собствени мисли или дори Божии мисли. Писанието ясно учи, че Сатана може да влага мисли в умовете ни, както стори с Давид (1 Летописи 21:1), Юда (Йоан 13:2) и Анания (Деяния 5:3).

Един от студентите ми е пример колко заблуждаващи могат да бъдат мислите на Сатана. Джей дойде в офиса ми един ден и каза:

— Д-р Андерсън, имам проблем.

— Какъв е проблемът, Джей?

— Когато седна да уча, по цялото ми тяло преминават тръпки, ръцете ми неволно се издигат, зрението ми се размазва и не мога да се концентрирам.

— Разкажи ми за ходенето си с Бога — заинтересувах се аз.

— Имам много близко общение с Бога — похвали се Джей.

— Какво имаш предвид?

— Ами когато тръгвам от училище на обяд всеки ден, питам Бога къде иска да обядвам в този ден. Ако чуя мисъл, която казва „Бъргър Кинг“, отивам в „Бъргър Кинг“. После го питам какво иска да ям. Ако идва мисъл да си поръчам голям сандвич, поръчвам си голям сандвич.

— Какво можеш да кажеш за посещаването на църква? — продължих аз.

— Всяка неделя ходя там, където Бог ми казва да отида. Последните три седмици Бог ми казваше да отида в църквата на мормоните.

Джей искрено искаше да върши това, което Бог желае. Но той се вслушваше в субективните си мисли, сякаш бяха Божия глас, вместо да пленява всяка мисъл да се покорява на Христа (2 Коринтяни 10:5). По този начин той се бе отворил за действието на Сатана в своя живот, като резултатът бе, че богословското му обучение бе саботирано.

Ако не победиш изкушението на Сатана още на прага на своя ум, ще започнеш да прехвърляш в ума си неговата мисъл, да я развиеш като вариант и накрая ще избереш да действаш според нея. Повтарящи се действия изграждат навик и ако упражняваш един грешен навик достатъчно дълго, в ума ти ще се издигне крепост. Когато се издигне крепост, ти вече си изгубил способността си да упражняваш контрол над поведението си в тази област. Много повече ще говорим за изкусителните планове на Сатана и опитите му да управлява ума и поведението ти във втора част.

Как събаряме крепостите?

Моделите на отрицателно мислене и поведение са заучени и можем да се отучим от тях чрез дисциплинирано библейско изучаване и съветване. Някои крепости се коренят в демонично влияние и духовни конфликти от минали и настоящи душевни атаки, които оковават жертвите. Такива хора трябва да бъдат освободени от белезниците на сатанинските лъжи чрез Божията истина. Исус каза: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32). Част трета посочва стъпките към свободата, основани на истината в Божието Слово.

Когато Тереза дойде да ме види, тя бе млада жена, християнка, в оковите на себепоразрушително натрапчиво поведение, след като бе оцеляла след опит за самоубийство. Тереза бе похарчила хиляди долари и бе прекарала много месеци от живота си в клиники за хора с нарушени хранителни навици и психиатрични болници. Аз разговарях с нея в продължение на три часа един ден, като я преведох по стъпките към свободата. Един месец по-късно получих следното писмо:

Скъпи Нийл, просто исках да ти пиша и да ти благодаря за времето, което отдели за мен миналия месец. Когато се молехме, чувствах, че нищо не е станало и че в корена на проблемите ми няма нищо демонично. Бях сбъркала. Не съм имала нито една себеунищожителна мисъл или натрапчив подтик от този ден нататък. Вярвам, че процесът на моето освобождение всъщност е започнал в мен чрез молитвите на други християни през месеците след моя опит за самоубийство. Откакто те срещнах, нещо наистина се промени в моя живот и аз се чувствам свободна днес. Не съм рязала тялото си цял месец и това е истинско чудо!

Тереза, Надявам се осъзнавате факта, че победата действително е възможна за онези, които са в Христос. Бушува битка, но ние сме на страната на победителите, защото сме повече от победители в Христос!

4. Да се изправиш срещу бунтовния княз

Една от първите личности, която дойде при мен заради духовни конфликти и демонично влияние, бе Дейзи, двадесет и шест годишно момиче, хипи от шестдесетте години. Дейзи бе християнка и завършваше университета, но преживяваше сериозни душевни и емоционални проблеми, които се появили, когато бащата се развел с майка и. В продължение на пет години Дейзи получавала диагноза параноична шизофрения. След като около три седмици тя идваше на консултации при мен, Дейзи накрая намери смелост да заговори за змиите в нейния живот.

— Какви змии? — попитах аз.

— Ами те използват при мен през нощта, когато си легна — призна тя.

— Какво правиш, когато дойдат змиите?

— Тичам при майка си. Но те отново се връщат, когато остана сама.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш — продължих аз. — Когато си легнеш и змиите дойдат, кажи високо на глас „В името на Христос ви заповядвам да напуснете“.

— Не бих могла — запротестира Дейзи. — Не съм достатъчно израснала, нито достатъчно силна.

— Не става въпрос за израсналост, става въпрос за твоето положение в Христос. Ти имаш пълното право да се съпротивиш на Сатана и да го накараш да си тръгне, колкото и аз.

Дейзи потрепери при тази перспектива.

— Добре, предполагам, че ще мога да го направя.

Тя въздъхна и това прозвуча така, сякаш току-що се е съгласила да пие машинно масло.

Следващата седмица, когато Дейзи влезе при мен, тя каза:

— Змиите си отидоха!

— Страхотно! Защо не ми каза за тях по-рано?

— Защото се страхувах, че и при теб ще започнат да идват. Сега разбирам, че това просто е било част от лъжата.

След няколко месеца Дейзи бе свободна от демоничното влияние и започна да служи в работата с деца в църквата. Ако проблемът ѝ бе стриктно психологически или причинен от химичен дисбаланс, завземането на контрола над змиите в името на Исус нямаше да даде никакъв резултат. Но в случая на Дейзи проблемът бе духовен и пет години лечение в психиатрии и с лекарствени средства не бе дало резултат.

Преди да обсъдим в подробности реалността и настоящата дейност на Сатана и неговите демони, трябва да разберете позицията си в Христос. Яков пише: „Противете се на дявола и той ще бяга от вас“ (Яков 4:7). Но ако не му се противите, той няма причини да си тръгне. Или ако просто се завивате през глава с одеялото от страх и казвате: „О, Боже, направи нещо за да се махне това демонично влияние“, злите духове няма да си тръгнат. Да се противиш на дявола в живота си е твоя отговорност въз основа на авторитета, който имаш в Христос.

С паспорта на Исусовата власт

Забележете как Исус подготви учениците си за служение: „И като свика дванадесетте, даде им сила и власт над всички бесове и да изцеляват болести. И изпрати ги да проповядват Божието царство и да изцеляват болните“ (Лука 9:1, 2). Исус знаеше, че когато учениците му започнат да проповядват Божието царство и да

изцеляват болните, демоничните сили ще вдигнат голяма врява в опозиция. Затова Той конкретно им даде сила и власт над демоните.

По-късно Исус изпрати седемдесет от последователите си на подобна мисия и те се „върнаха с радост и казаха: „Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас" (Лука 10:17). Тези мисионери бяха духовно настроени да знаят, че демоните съществуват и че това бе сила, която трябваше да имат предвид при своето служение. Последователите на Исус бяха свидетели как злите духове се противопоставяха на техния Господар и може би очакваха същото отношение. Вероятно те дори бяха започнали мисията си със страх и съмнения относно срещата си с демоничната съпротива. Но се върнаха изненадани от победата, която преживяваха над злите духове.

Но Исус бързо повдигна въпроса за духовните конфликти пред погледа им: „Давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии; и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди. Обаче недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата" (Лука 10:19, 20). Исус изпрати седемдесетте да проповядват евангелието и да изцеляват, но когато се върнаха, те говореха само как демоните са тичали пред тях. „Не гледайте само на демоните, отвърна Исус, гледайте на Божието царство, гледайте на служението, гледайте на Бога."

Това е добро предупреждение. Когато се научите да упражнявате власт над царството на тъмнината в своя живот и живота на другите, може да се изкушите да погледнете на себе си като на някакъв духовен освободител. Вие гравитирате около библейски изучавания за сатанизма, окулта и движението Ню Ейдж и започвате да търсите демони под всеки камък. Но *истината* е тази, която освобождава, а не познаването на грешката. Ти нямаше да имаш никаква власт, ако не беше дете на Бога и ако не беше в Христос. *Това кой си* трябва винаги да бъде по-важно от *това, което правиш*.

Правото и способността

Исус даде на учениците Си както *властта*, така и *силата* над демоните. Каква е разликата? *Властта* е *правото* да управляваш, това е въпрос на положение. Един полицай има правото да спре уличното движение на кръстовище, защото е в положение на власт, която удостоверява със съответните документи. По същия начин Исус даде на учениците Си Своите документи. Те имаха правото да господстват над демоните заради положението си на последователи на Този, на когото е дадена цялата власт на небето и Земята (Матей 28:18).

От друга страна, *силата* е *способността* да се управлява. Един полицай може да има властта да спре движението, но да няма физическата способност да го стори. Ако се опита да спре движението със собствени сили, вероятно ще бъде прегазен. Но ако застане на издигнат в средата на кръстовището циментен подиум, то може да няма никаква власт да накара колите да спрат, но със сигурност има способността да го направи!

Никой добър началник не би дал *отговорност* на подчинените си, без да им даде *власт* и без да ги подготви със способности, за да се справят с работата. Исус даде на учениците си *отговорност* да прогласяват Божието царство. Ако не им беше дал *власт* и *сила* в духовния свят, демоните щяха само да се присмеят на слабите им опити и да ги подгонят (както стана със седемте сина на Скева в Деяния на апостолите 19).

Може би си мислиш, като Дейзи, че не си достатъчно зрял да се противопоставяш на демоничното влияние в своя живот. Може би по някакъв начин си представяш, че врагът е по-силен от теб. Истината е тази, че макар вътре в себе си да нямаш способността да се противопоставяш на Сатана и демоните му, *в Христос можеш*. Израилтяните гледаха уплашено към Голиат и казаха: „Не можем да се

преборим с него". Но Давид погледна на Голиат и каза: „Кой е този необрязан филистимец, та да хвърли презрение върху войските на живия Бог?" (1 Царе 17:26) и после замахна към него с прашката си. Армията сравняваше Голиат със себе си и трепереше, Давид сравни Голиат с Бога и триумфира. Когато се срещаш с духовните неприятели на своята душа, помни: ти с Исус е равно на мнозинство.

Хората често приемат, че аз имам някаква степен на успех при противопоставянето на демоничните сили заради образованието си, призиванието си или силната си личност. Това изобщо не е вярно. Едно малко дете и една възрастна дама в Христос имат същата власт в духовния свят като мен. Ние „се хвалим с Христа Исуса и не уповаваме на плътта" (Филипяни 3:3).

Стройте се!

Това бе събитие, което отвори очите на учениците — да открият, че „в Твоето име и бесовете се покоряват на нас" (Лука 10:17). „Покорявам" (*hupotasso*) е военен термин, който означава „поставям под командване". Той представя група войници, които внимават и следват изрично заповедите на своя командващ офицер.

Може би учениците страдаха от същата неправилна представа, която заслепява много християни днес. Ние виждаме Бога и царството Му от едната страна, а Сатана и неговото царство от другата страна. И двете царства изглеждат много мощни и ето ни нас, по средата между двете, като въжето на два състезаващи се отбора по дърпане на въже. В някои дни сякаш Бог печели, а в други дни дяволът като че ли надделява. И ние не можем да определим кой ще спечели битката.

Но учениците се върнаха от мисията си с нов поглед, верен поглед. Духовната власт не е борба за дърпане на въже в хоризонталната плоскост, това е вертикална командваща верига. Исус Христос има цялата власт на небето и на Земята (Матей 28:28); той е на върха. Той е дал Своята власт и сила на слугите Си, за да я упражняват в Негово име (Лука 10:17); ние сме под Него. А Сатана и демоните му? Те са на дъното, подчинени на властта, която Христос ни е дал. Те нямат вече право да управляват живота ти, както редник няма право да нарежда на генерал да чисти тоалетните. Защо тогава царството на тъмнината упражнява такова отрицателно влияние в света и живота на християните? С една дума, лъжата. Сатана не е равен по сила на Бога, Той е победен враг. Но ако успее да те накара да вярваш в лъжата, че има повече сила и власт от теб, ще живееш, сякаш това е вярно! На теб е дадена власт над царството на тъмнината, но ако не я вярваш и не я упражняваш, все едно, че я нямаш.

Осъзнах този контраст по време на един разговор с жестоко обладана от демони жена. По време на срещата ни жената, която беше висока и яка, изведнъж се изправи от стола и тръгна към мен с пламнал поглед и ръмжаща уста. В този момент бях благодарен, че оръжията в нашата война не са плътски, защото иначе трудно щях да се защитя от обладан от демони човек с нейните размери.

Вместо това аз изговорих тези думи, основани на 1 Йоан 5:18 — не на жената, защото тя в момента не бе на себе си, а на злия дух, който я управляваше: „Аз съм Божие дете и лукавият не може да се докосва до мен. Седни веднага." Тя спря на момента и се върна на стола си. Ако не бях упражнил властта си в Христос, щеше да ме обхване страх и щеше да последва някакъв силов двубой. Но като заставах твърдо в името на Христос, аз неутрализирах празната демонстрация на сила на демона и можах да покажа на жената стъпките към свободата.

Епизодът беше просто демонична тактика за сплашване с цел да ме накара да се уплаша. Но „оръжията, с които воюваме, не са плътски" (2Коринтяни 10:4). Когато Сатана се опита да внуши страх, трябва да държим положението си в Христос и да

проявяваме духа на Духа, който включва себеобузданието, нужно, за да не откликнем със страх (Галатяни 5:23).

Исусовият документ в съвременния свят

„Това може чудесно да се отнася за дванадесетте и седемдесетте, които бяха подготвени с власт и изпратени от Исус“, може би си мислиш. „Но ние живеем в друга диспенсация. Виждам надаряването с власт в Евангелията, но това споменава ли се и в посланията? Можем ли да се радваме на същата власт в Христос в духовното царство, както онези, които лично са обикаляли с Него?“

Напълно! Всъщност заради смъртта, възкресението и възнесението на Христос и последвалото изливане на Святия Дух имаме дори още по-голямо предимство в духовната битка, отколкото първите ученици. Те бяха с Христос (Марк 3:14, 15), но ние сме в Христос. Това бе голямата новина на апостол Павел в първите редове на Посланието му до ефеската църква. Забележете колко пъти той споменава нашето положение в Христос (курсивът добавен):

Благословен да бъде Бог Отец на нашия Господ Исус Христос, който *в Христа* ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места; както ни е избрал *е Него* преди създанието на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов (стихове 3, 4)... за похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил *във Възлюбения Си, в когото* имаме изкуплението си чрез кръвта Му (стихове 6, 7)... като ни е открил тайната на волята Си според благото намерение, което е положил *в Себе Си*, за да се приложи, когато се изпълнят времената, сиреч да се събере *в Христа* всичко (стихове 9, 10)... В Него казвам, в когото станахме и наследство... тъй щото да бъдем за похвала на Неговата слава ние, които отнапред се надеехме *на Христа, в когото* и вие, като чухте словото на истината, сиреч благовестието на нашето спасение — *в когото* като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Святи Дух (стихове 10-13).

Апостол Павел искаше да бъде сигурен, че никой няма да пропусне главната му мисъл. Десет пъти в първите 13 стиха той ни напомня, че всичко, което имаме, е резултат на нашата близка, лична връзка с възкръсналия Христос и Неговия пребъдващ Дух.

След като твърдо е установил колко реално е нашето положение в Христос, Павел дава израз на желанието на сърцето си за изпълнени с Духа вярващи в молитвата си:

Да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите — сила, която е според действието на могъщата Негова мощ, с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата (Ефесяни 1:18-20).

Защо се моли Павел очите на сърцето ни да се отворят? Защото проблемът със самоличността и начина, по който гледаме на себе си като християни, не е в това, че не сме в Христос, проблемът е, че не го *виждаме* или не го *забелязваме*, просто не го осъзнаваме. И когато не разбираме кои сме, нямаме свободата и плодоносния живот, които са присъщи за нашата идентичност. Освен това апостол Павел предполага, че проблемът ни с властта в духовния свят не е в това, че не сме потопени в превъзходното величие на Христовата сила, просто не го *виждаме*. И докато не успяваме да осъзнаем своя достъп до Христовата власт над царството на тъмнината, няма да успяваме да упражняваме тази власт в живота си и ще живеем в окови.

Дълбочината и широчината на властта

В Ефесяни 1:19-23 апостол Павел ни дава възможност да погледнем към динамичния извор на нашата власт в Христос. Той обяснява, че властта в наше разположение произтича от извора на сила, която е възкресила Исус Христос от мъртвите и го е положила от дясната страна на Отец. Този източник на сила е толкова динамичен, че апостол Павел използва четири различни гръцки думи в стих 19, за да го опише: „сила“ (*dunameos*), „действуването“ (*energean*), „могъщ“ (*kratous*) и „мощ“ (*ischuos*). При възкресението на Исус Христос се откроява най-мощното действие на силата, описано в Божието Слово. И същата сила, която възкреси Христос от мъртвите и унищожи Сатана, е силата, която ни принадлежи, за да рушим делата на Сатана в ежедневието си живот.

Апостол Павел иска също да отвори очите ни за всепоглъщащия обхват на Христовата власт, която е „далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия“ (Ефесяни 1:21). Помислете за най-мощните и влиятелни политически или военни водачи в света, добри и лоши. Представете си най-страшните терористи, най-важните фигури в престъпния свят, наркобароните. Помислете за Сатана и всичките сили на тъмнината под негово командване. Исусовата власт не само е над всички тези човешки и духовни власти в миналото, настоящето и бъдещето, но тя е *далеч* над тях. Не може да става и дума за сравнение! А Неговата власт е на наше разположение, за да живеем в свобода и победа над демоничната намеса и влияние.

Този пасаж не ни учи, че имаме власт над всички болести, както апостолите. Можем да упражняваме власт над нанесените от демони болести, но да извличаме от тези стихове смисъла, че сме способни да упражняваме власт над микроби, вируси и бактерии е в най-добрия случай спорно. Нашата власт изглежда е ограничена до духовното царство.

Предоставена власт

Друга, отваряща очите истина, която апостол Павел развива в Ефесяни 1 и 2, се отнася до предоставянето на Христовата власт на „нас вярващите“ (1:19). Кога и къде е станало това? Павел вече е обяснил, че Божият върховен израз на сила и власт е бил възкресението на Христос от мъртвите и поставянето му в небесни места далеч над всички други началства (1:19-21). След като в скоби споменава грешното състояние, в което сме съществували преди спасението (2:1-3), Павел продължава централната тема за Христовата власт и връзката ѝ с нас: „Бог обаче, като е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени) и като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места в Христа Исуса“ (2:4-6).

Апостол Павел искаше да видим, че когато Христос бе възкресен от мъртвите (1:20), онези от нас, които сме повярвали в Него, също сме били възкресени от своето състояние на духовна смърт и сме съживени „заедно с Христа“ (2:5, 6). Възкресението на Христос от гроба и нашето възкръсване от духовна смърт е станало по едно и също време. Съвсем логично е, че главата (Христос) и тялото (църквата Му) би трябвало да възкръснат заедно.

Освен това, когато Бог постави Христос от дясната Си страна и Му предаде всичката власт (Ефесяни 1:20-21), Той също постави нас от дясната Си страна и предаде на нас чрез Христос цялата власт (2:6), тъй като ние сме „заедно с Христа“ (2:5). Всичко това стана в един определен момент, в историческото възкресение и възнесение на Исус (около 29 години след Христа), „когато бяхме мъртви чрез престъпленията си“ (2:5). В момента, в който си приел Христос, ти си станал

притежател на това, което Бог е направил за теб преди 2000 години. Твоята самоличност като Божие дете и твоята власт над духовните сили не са неща, които получаваш или *ще* получиш някога в бъдещето, ти ги имаш сега. Ти си духовно живо Божие дете *сега*. Седиш в небесни места заедно с Христос *сега*. Притежаваш цялата сила и власт над царството на тъмнината *сега*.

Апостол Павел разказва също тази променяща живота истина в Посланието си до Колосяните: „Вие имате пълнота в Него [Христос], който е глава на всяко началство и власт" (Кол. 2:10). Забележете отново, че действието е в минало време. Ние *вече* имаме пълнота. Кога сме я получили? При смъртта, възкресението и възнесението на Исус Христос. И тъй като Христос е определената от Бога глава над всяко управление и власт и тъй като ние стоим заедно с Него в небесни места, имаме привилегията да упражняваме Неговото управление и власт.

Апостол Павел споменава нещо друго в Колосяни 2, което е станало при смъртта, възкресението и възнесението на Христос: Той „ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него" (стих 15). Ти не само бе съживен в Христос преди 2000 години, но Сатана също бе обезоръжен и победен преди 2000 години. Неговото поражение не е условно или предстоящо, то вече е станало.

Ако Сатана е вече обезоръжен, защо не преживяваме по-осезаемо тази победа в живота си? Ето отново същата дума: лъжата. Сатана обикаля като гладен лъв, наблюдава и реве страховито. Всъщност зъбите му са изтръгнати и ноктите му са премахнати, но ако успее да те заблуди и да те накара да вярваш, че може да те схруска, той ще може да управлява поведението ти, а точно това цели. Всъщност той просто блъфира, за да унищожи християните!

Самата причина, поради която Христос предаде властта си на нас, бе да демонстрира на царството на тъмнината кой всъщност управлява в този свят. По-късно в Ефесяни апостол Павел пише: „На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тая благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство; и да осветлявам всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, създателя на всичко, тъй щото на небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога" (Ефесяни 3:8-10).

Как се справяме със задачата да оповестяваме победата на Христос над „небесните началства и власти"? В много отношения не много добре. Някои от нас все още казват: „Какви началства и власти"? Не сме сигурни дори, че демоните съществуват. Как тогава изобщо ще се справим със задачата си в света, ако не вярваме в това, което Бог казва за царството на тъмнината? Други пък се свиват в ъглите и се молят: „О, Боже, моля те помогни ни! Дяволът реве срещу нас!" И Бог отговаря: „Това, което е трябвало, съм го сторил. Аз победих и обезоръжих Сатана на кръста. Предадох цялата власт на вас в Христос. Отворете си очите. Разберете кои сте и започнете да изявявате властта, която вече притежавате."

Имаш ли нужното?

Какво е нужно, за да упражняваме успешно Христовата власт над духовните сили? Може ли всеки християнин да го прави, независимо от нивото си на духовно израстване? Ако да, защо не сме по-постоянни в демонстрирането на своята власт над царството на Сатана?

Вярвам, че има поне четири изисквания, за да демонстрираме властта над началствата и властите в духовното царство.

Вяра. Представете си новак полицай, който се приближава към натоварено кръстовище, за да управлява движението за първи път в живота си. Казали са му в

академията, че е нужно само да излезе на улицата и да вдигне ръка, и колите ще спрат, но той не е съвсем сигурен. Застава на тротоара, изсвирва тихичко със свирката си и някак си махва на приближаващата кола, която профучава покрай него. Неговият авторитет е снижен от липсата му на самоувереност.

Сега си представете как на сцената се появява опитен полицаи. Той взема ситуацията в ръце, стъпва на улицата внимателно, но уверено, изсвирва силно със свирката си, протяга ръка — и колите спират. Няма съмнение в ума му, че той държи под контрол това кръстовище, защото има твърда вяра в своята власт.

В духовното царство, ако не вярваш, че имаш власт, няма да я упражняваш. Ако твоята вяра е слаба, нейният израз също ще бъде слаб и неефективен. Но ако сграбчиш уверено авторитета, който Христос ти е дал, ще го упражняваш с увереност.

Имах интересно обаждане една вечер от младежки пастор, чиято вяра в собствената му власт бе поставена на изпитание. Той бил на посещение в дома на един от младежите си, докато родителите били на боулинг. Това било християнско семейство, но по-големият брат в дома живеел в лъжа. Той мамел останалите членове на семейството и сам бил мамен.

— Д-р Андерсън, седях там и разговарях с момчето от моята група и малката му сестра, когато почувствах зло присъствие в стаята. То ни наблюдаваше и решихме да проверим какво става в останалите стаи на къщата. В една от стаите почувствахме, че е с около 10 градуса по-студено, отколкото в останалите стаи. Знаех, че нещо изобщо не е наред.

— Какво направи? — попитах аз.

— Извиках на глас: „Добре, знам, че си тук. Покажи ни се.“ Изведнъж една картина на стената се затопли до 35 градуса. В този момент реших, че е по-добре да ви се обадя.

Вратата у моя млад приятел в собствената му власт изведнъж бе спаднала. Ако изобщо предизвикаш зъл дух по този начин, трябва да си в състояние да упражниш своята власт в Христос и да разрешиш конфликта.

Аз отидох в къщата на следващата вечер и се срещнах с цялото семейство, включително момчето, чиито лъжи бяха отворили вратата за демоничното действие. Молихме се заедно и бащата, главата на дома, пое властта над своя дом.

След два дни нямаше белези на зло присъствие. Тогава една вечер врагът явно бе решил да изпита властта на семейството. Малкото момиче се събудило през нощта ужасено. Видяло слаба светлина в коридора, която се процеждала под вратата на спалнята ѝ. Родителите ѝ спели от другата страна на коридора и тя искала да отиде при тях, но се страхувала да отвори вратата. Накрая, като си спомнила нашата молитва преди няколко вечери, тя упражнила своята вяра и отворила вратата. Още щом сторила това, светлината изчезнала и повече не се върнала.

Може да смяташ себе си за „новак“ по отношение на спирането на дяволските „автомобили“. Но Исус Христос е опитен ветеран, а ти си в Него. Изгради своята вяра във властта, като изследваш как Исус действаше срещу силите на тъмнината в Евангелията и как на нас се заповядва да го правим в посланията.

2. *Смирение.* Смирението не означава, че трябва винаги да се оглеждаш за камък, под който да пропълзиш, защото се чувстваш недостоеен да направиш каквото и да е. Аз определям смирението като увереност, която е основана правилно. При упражняването на власт смирението е поставяне на увереността в Христос, източника на нашата власт, а не в себе си. Исус не се боеше да упражнява Своята власт, но Той показа огромно смирение, защото вършеше всичко според както Неговият Отец Му бе казал.

Гордостта твърди: „Съпротивих се на дявола самичък“. Лъжливото смирение определя: „Бог се съпротиви на дявола, аз нищо не сторих“. Истинското смирение сочи:

„Съпротивих се на дявола чрез Божията благодат". Без Христос не можем *нищо* (Йоан 15:5), но това не означава, че не трябва да направим *нещо*. Ние упражняваме властта смирено чрез Неговата сила и в Неговото име.

3. *Смелост*. Изпълненият с Духа християнин, носи белега на истинско, богоугодно чувство за кураж и смелост в духовната война. В навечерието преди да поведе народа към обещаната земя Исус Навин получи наставление четири пъти да бъде силен и смел (Исус Навин 1:6, 7, 9, 18). Когато ранната църква се молеше за своята мисия за споделяне на благовестието в Ерусалим, „потресе се мястото, гдето бяха събрани; и всички се изпълниха със Святия Дух и с дързост говореха Божието Слово" (Деян. 4:31). Смелостта, вдъхновена от Духа, стои зад всеки успешен напредък в църквата днес.

Обратното на смелостта е малодушието, страхът и неверието. Забележете какво мисли Бог за тези качества:

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог и той ще Ми бъде син. А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудните, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт (Откровение 21:6-8).

Това е нещо доста сериозно — страхливците са наредени в огненото езеро заедно с убийците, чародейците и идолопоклонниците! Това трябва да ни мотивира да упражняваме властта със смелост (2 Тимотей 1:7).

Много християни, които срещам, се страхуват от тъмната страна на духовния свят. Дори студенти от семинарията в Талбот са ми казвали: „Бих искал да изкарам курса си за духовните конфликти, но се страхувам да говоря за демоните". Вярно е, че малкото знания могат да бъдат опасни и страшнички, но натрупването на знания за истината могат да подействат освобождаващо. Обикновено след като група студенти завърши курса, някои от тях казват: „По-рано се страхувах от тези неща, но сега знам кой съм в Христос и не ме е страх повече". Точно така трябва да гледаме на нещата.

4. *Зависимост*. Властта, за която говорим тук, не е независима власт. Ние не тръгваме по собствена инициатива като някакви смахнати евангелисти, тръгнали на лов за дявола, решили да го предизвикват да се бие. Божият първоначален призив е всеки от нас да се насочи към служение на царството: да обича, да се грижи, да проповядва, да поучава, да се моли и т.н. Но когато демоничните сили ни предизвикват, докато се стремим да изпълняваме служението си, ние трябва да се справим с тях на основата на своята власт в Христос и зависимостта си от Него. Тогава се справяме с първичната си задача.

Властта на вярващите не е и власт, която да упражняват над други вярващи. Ние трябва да се подчиняваме „един на друг в страх от Христа" (Ефесяни 5:21). На Земята има установена от Бога власт, която ръководи социалните структури на управление, работата, дома и църквата (Римляни 13:1-7). Изключително важно е да се покоряваме на тези управляващи власти, освен ако изискват от нас да извършим нравствен грях спрямо Бога.

В основата: свободата

Когато смело и със смирение упражняваме властта, която Христос ни е дал над духовното царство, ние преживяваме свободата от оковите, както Христос е обещал (Йоан 8:32). Обикновено именно свобода не могат да дадат светските психолози, както откри един мой приятел.

Кристи, една млада жена, дошла при приятеля ми Бари заради ужасното насилие, което преживяла в детството си. Бари разговарял с Кристи по семейни и

социални въпроси и Кристи изпълнявала неговите предложения. Но състоянието ѝ не се подобрявало. След като работил с Кристи близо четири години, Бари ми я доведе.

— Разкажи ми за приятелите си от детските години — пробвах почвата аз.

— Единственото друго момиче в квартала ни живееше от другата страна на улицата и ние бяхме приятелки.

— Какво бе семейството ѝ? Кристи наведе очи.

— Майка ѝ вършеше странни неща у тях — почти прошепна тя.

— Тези странни неща включваха ли свещи и жертви, понякога дори убиване на животни?

— А-ха.

В този момент очите на Бари бяха станали на понички. През почти четири години съветване с него тя не му бе казала, че срещу тях е живяла вещица. Той е нямал достатъчно знания, за да ѝ зададе тези въпроси, а тя не е поела инициативата да предостави тази информация. Повечето хора не биха говорили за тези неща, ако чувстват, че съветникът няма да приеме информацията по подходящ начин.

— Искали ли са от теб понякога да се събличаш по време на тези ритуали?

Кристи поклати глава утвърдително.

— А имало ли е там други хора, мъже и жени, които също са се събличали и са правили секс с теб и един с друг?

Тя отново поклати глава.

Съседката на Кристи накрая се преместила. Но всяка нощ вещицата се явявала в стаята и разговаряла с нея. Аз я поведох по стъпките на свободата и тя започна да упражнява властта си в Христос и да отхвърля злото присъствие от живота си. То се връщаше от време на време и понякога Кристи не успяваше да стои твърдо срещу него, защото, както казваше, „просто съм уморена да се бия“. Но когато заставаше твърдо върху Христовата власт, тя бе свободна.

Сатана не може да стори нищо за твоето положение в Христос. Но ако може, ще замъгли погледа ти и така ще намали вярата ти, че ще притъпи ефективността ти в духовната битка. Искам да повтора молитвата на апостол Павел в Ефесяни 1. Моля се очите ви да се отворят, за да видите и да разберете властта и силата, които Христос ви е дал като вярващи.

5. Исус те покрива

Получих следното писмо по време на едноседмична конференция, на която говорих за духовните конфликти. Борбите на Франсис ярко очертават природата на духовния конфликт, който е оплел много християни:

Скъпи д-р Андерсън, посетих неделната лекция, но докато чаках да поговоря с Вас след вечерното събиране, изведнъж се почувствах болна. Горях, сякаш имах треска и се чувствах толкова слаба, струваше ми се, че ще припадна. Затова се прибрах у дома.

Нуждая се от помощ. Откакто съм християнка имам толкова проблеми в живота си, колкото никога преди. Толкова пъти съм злоупотребявала с алкохол и наркотици, че повече не мога да ги броя. Няколко пъти съм се рязала с бръснарско ножче, понякога много сериозно. Имам мисли, желаня и идеи за самоубийство всеки ден, като например да си забия нож в сърцето. Роб съм на мастурбацията, не мога да се контролирам и не знам как да престана.

Външно изглеждам съвсем нормално. Имам добра работа и живея с едно изключително семейство в нашата църква. Дори работя с тийнейджъри в църквата. Но всъщност не мога да обясня връзката си с Бога вече. От две години ходя на психиатър.

Понякога си мисля, че това е заради обърканото ми детство или може би така съм се родила.

Как мога да разбера дали проблемите са в моя ум или резултат на грях и непокорство срещу Бога, или белег за демонично влияние? Бих искала да поговоря с вас по време на конференцията. Но не желая да опитвам вече лекарства, които не действат.

Франсис

Объркването в ума на Франсис е типичен белег, че проблемът ѝ е резултат от демонично влияние. Срещнах се с нея през седмицата и тя бе толкова нещастна, отчаяна и смазана, колкото личеше в писмото. Искаше да служи на Бога от цяло сърце и имаше също толкова достъп до силата и властта да се противопоставя на Сатана, колкото ти или аз. Но бе мятана насам-натам като хокейна шайба от силите на тъмнината, защото не бе разбрала властта и защитата си в Христос.

След като Франсис осъзна веднъж, че не е безсилна или беззащитна в битката и че може да направи своя избор да промени ситуацията си, веригите паднаха и тя тръгна свободна. Свободата не само промени живота ѝ драматично, но също оказа силно влияние върху много хора около нея за добро.

Да воюваш под Божиата защита

Преживявали ли сте това, за което Франсис свидетелства: „Откакто съм християнка имам толкова проблеми в живота си, колкото никога преди“? Когато станеш Божие дете, си спечелваш един неприятел, който не си имал до този момент. В твоите дни „пр. Хр.“ (преди Христа) богът на този свят не те е закачал, защото тъй или иначе си бил част от царството му. Неговата цел е била да те пази там, като те е заслепявал да не видиш Божия промисъл за твоето спасение (2 Коринтяни 4:3, 4). Но когато дойде в живота на Христос, Сатана не подвигна опашка и не изтръгна отровните си зъби. Той все още е твърдо решен да обърква живота ти чрез лъжите си, като „доказва“, че християнството не действа, че Божието Слово не е вярно и че всъщност нищо не е станало, когато си се новородил.

„Какъв е смисълът тогава да бъдеш християнин? Кой с мозъка си би искал да се обрича на живот на мъчения?“, може би се чудиш. Всъщност не е нужно това да бъде живот на мъчения. Защо да си беззащитен като хокейна шайба на произвола на Сатана и неговите демони. Бог вече е осигурил защитата, от която се нуждаеш, за да отблъскваш всяка атака в духовното царство. Трябва само да знаеш какво ти е дал Бог и да го използваш в ежедневието си.

Някои християни са малко параноично настроени относно злите сили, като им се струва, че демони надничат иззад всеки ъгъл и просто чакат да ги сграбчат. Това е неоснователен страх. Нашите взаимоотношения с демоничните сили в духовния свят приличат много на връзката ни с микробите във физическия свят. Ние знаем, че микробите са навсякъде около нас: във въздуха, във водата, в храната ни, в другите хора, дори в самите нас. Но живеете ли в постоянен страх, че ще се разболеете? Не — освен ако не сте хипохондрици! Ти знаеш достатъчно за ползата от яденето на добра храна, от достатъчната почивка и поддържането на хигиена. Ако се случи да настинеш или да се разболееш от шарка, просто се справяш с болестта и продължаваш живота си.

Същото е с духовното царство. Демоните са като невидимите микроби, които се стремят да инфектират някого. Никъде не ни се казва в Писанието да се страхуваме от тях. Просто трябва да осъзнаваме съществуването им и да се посветим да живеем праведен живот въпреки тях. Ако се случи да си атакуван от тях, просто се справи с това и продължавай живота си. Помни: демоните имат единствено голяма уста. Те са

заклети лъжци. В Истината Исус Христос ти си въоръжен с цялата власт и защита, от която се нуждаеш, за да се справиш с всичко, което те хвърлят по теб.

Християнската магна харта е Ефесяни 6:10-18. Първото нещо, което трябва да забележите в този пасаж, относно получаването на Божията защита, е фактът, че нашата роля не е пасивна. Бог изисква от нас да бъдем активни участници в духовната защита, която Той ни осигурява. Забележете колко често ни се заповядва да имаме активна роля (курсивът добавен):

Най-после, *заяквайте* в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да *устоите* срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова *вземете* Божието всеоръжие, за да *можете да противостоите* в злия ден и, като надвиете на всичко, да *устоите* (стихове 10-13).

Може би се чудите: „Ако положението ми в Христос е сигурно и защитата ми се намира в Него, защо трябва да действам активно? Не може ли просто да си почивам в Него и да оставя Той да ме защитава?" Това е все едно войник да каже: „Страната ни е основна военна сила. Имаме най-добрите танкове, самолети, ракети и кораби в света. Защо да си правя труда да нося каска, да стоя на пост или да се уча да стрелям? Много по-удобно е да си стоя в лагера и да оставя танковете и самолетите да се бият във войната." Когато неприятелските войски проникнат, познайте кой ще бъде един от първите обезвредени войници!

Бог, нашият „командващ офицер" е дал всичко, от което се нуждаем, за да имаме победа над злите сили на тъмнината. Той казва: „Подготвил съм сигурна стратегия за победа и съм измислил ефективни оръжия. Но ако вие не вършите своята част, като изпълнявате активно задълженията си, най-вероятно ще паднете в боя." В класическата си книга „Войната на светиите" Джеси Пен Луис, *War on the Saints*, 9th ed. (New York: Thomas E. Lowe, Ltd., 1973) казва: „Основното условие за действието на злите духове в едно човешко същество, освен греха, е пасивността в пълна противоположност на условието, което Бог изисква от децата си, за да действа чрез Тях". Не можеш да очакваш Бог да те защити от демонични влияния, ако не заемеш активна роля в Неговата подготвена стратегия.

Облечен за успех

Основен елемент в нашата защита е въоръжението, което Бог ни е дал и ни е наредил да облечем. Апостол Павел пише:

Стойте, прочее, препасани с истина през кръста и облечени в правдата за бронен нагръдник и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. А освен всичко това вземете вярата за щит, с който можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия; вземете тоже за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово (Ефесяни 6:14-17).

Когато облечем Божието всеоръжие, ние всъщност обличаме Христос (Римляни 13:12-14). А когато обличаме Христос, преместваме себе си от царството на плътта, където сме уязвими за нападение, и се поставяме във владението на Христос, където лукавият не може да ни докосва. Сатана няма нищо общо с Христос (Йоан 14:30) и до степента, в която ние сме облекли Христос, лукавият не може да ни докосва (1 Йоан 5:18). Той може да докосва само това, което е на собственото му ниво. Ето защо ни се заповядва: „Не промишлявайте за страстите на плътта" (Римляни 13:14), което означава: „Не живеете на нивото на Сатана".

Въоръжението, което вече сте облекли

От глаголните форми в Ефесяни 6:14, 15 изглежда сякаш три от елементите на въоръжението — пояс, нагръдник и обувки — са вече сложени на вас: „препасани...“, „облечени...“, „обути...“. Тези части от въоръжението представляват елементите на вашата защита, която е достъпна, когато приемете Исус Христос и в която ни е заповядано да стоим твърдо. Глаголната форма на гръцки, използвана тук, означава, че действието, за което се отнася, е завършено преди да ни се заповяда да стоим твърдо. Това е логичният начин, по който войник се приготвя за действие: той би си сложил пояса, нагръдника и обувките, преди да се опита да стои твърдо. По същия начин трябва да си сложим пълното Божие въоръжение, след като вече сме облекли Христос.

Поясът на истината. Исус каза: „Аз съм истината“ (Йоан 14:6). И тъй като Христос е в теб, истината е в теб. Но не е лесно да продължиш да избираш истината. Тъй като основното оръжие на Сатана е лъжата, твоят пояс на истината (който държи другите части от бронята върху тялото на мястото им) постоянно е атакуван. Ако дяволът успее да те обезоръжи в областта на истината, ще станеш лесна мишена за другите му атаки.

Ти стоиш твърдо в истината, като свързваш всичко, което правиш, с истината на Божието Слово. Ако ти дойде на ум мисъл, която не е в хармония с Божията истина, отхвърли я. Ако по пътя ти се появи възможност да кажеш или да направиш нещо, което прави компромис или влиза в конфликт с истината, избегни го. Възприеми едно просто правило на поведение: ако е истина, за него съм, ако не е истина, не разчитайте на мен.

Когато се научиш да живееш в истината всекидневно, ще започнеш да обичаш истината, защото няма да имаш какво да криеш. Никога няма да е нужно да се криеш от Бога или от когото и да е друг, всичко, което правиш, е в светлината. Освен това, когато живееш в истината, ти откриваш лъжите на Сатана, бащата на лъжата (Йоан 8:44). Помни, че ако Сатана успее да те заблуди и да те накара да вярваш в лъжа, той може да управлява живота ти в тази област.

Исус се моли: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия“ (Йоан 17:15). Как? „Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина“ (стих 17). Ти ще разобличиш лъжите на Сатана в светлината на Божието откровение, а не чрез човешки размишления.

Нагръдникът на правдата. Когато облечеш Христос при своето спасение, ти си оправдан пред нашия свят Бог. Това не е твоята правда, а Христовата (1 Коринтяни 1:30; Филипияни 3:8, 9). Така че когато Сатана се прицели със стрела към теб и каже: „Не си достатъчно добър, за да бъдеш християнин“, можеш да отвърнеш заедно с Павел: „Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, който ги оправдава“ (Римляни 8:33). Твоята праведност в Христос е защитата ти срещу обвиненията на Сатана, насочени към твоята стойност пред един свят Бог.

Макар да се радваме в своето положение на праведност в Христос, ние добре съзнаваме собствените си несправедни дела, когато мислим, казваме или правим нещо без Бога. Ние сме светии, които понякога съгрешават. Да стоим твърдо в своята правда включва разбиране и прилагане на принципа за изповядване на греховете.

Божие лекарство за греха е заявено в 1 Йоан 1:9: „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“. Изповядването е различно от това да кажеш „Съжалявам“ или да помолиш за прошка. Изповядвам (*homologeō*) означава да признаеш или да се съгласиш. Представете си, че баща хваща сина си да хвърля камъни по някаква кола. Бащата казва: „Ти хвърли камък по колата и това е лошо“. Ако момчето отвърне: „Съжалявам, татко“, изповядало ли е греха си? Всъщност не. То може да каже също: „Моля те, прости ми, татко“, но дали

вече е изповядало греха си? Не. То не е изповядало греха си, докато не се съгласи с баща си: „Хвърлях камъни по колата, това беше неправилно“.

Когато съгрешаваш, може да съжаляваш, но да съжаляваш или дори да кажеш на Бога колко съжаляваш не е изповед. Ти изповядваш греха си, когато кажеш това, което и Бог казва за него: „Имах похотливи мисли в ума си и това е грях“; „Постъпих немилостиво със съпруга си тази сутрин и това е лошо“; „Гордостта ми ме накара да се стремя към това повишение, а гордостта е нещо, което не трябва да съществува в живота ми“.

Сатана ще направи изповедта колкото се може по-трудна. Той ще се опита да те убеди, че е твърде късно за изповед, че Бог вече е изтрил името ти от книгата на живота. Това е още една от големите му лъжи. Ти си в Христос, ти вече си простен. Ти си Божията правда в Христос (2 Коринтяни 5:21). И Той никога няма да те остави. Твоите взаимоотношения с Бога и вечната ти съдба не са застрашени, когато съгрешаваш, но всекидневната ти победа е застрашена. Трябва да бъдем като апостол Павел, който каза: „Затова и аз се старая да имам всякога непорочна съвест и спрямо Бога, и спрямо човеците“ (Деяния 24:16).

Обувките на мира. Когато приемеш Христос, ти се съединяваш с Княза на мира. Заради положението си имаш мир с Бога още сега (Римляни 5:1), но Христовият мир трябва да управлява в сърцето ти и това е възможно, само когато позволиш Христовото слово да се вселява обилно в теб (Колосяни 3:15, 16).

Обувките на мира стават защита срещу хитростите на дявола, когато действаш като миротворец сред вярващите (Римляни 14:19). Миротворците сближават хората, като съдействат за общението и помирението. Твърде много християни изискват обща доктрина като основа за общението. И вярно е, че ако не мислим еднакво и не вярваме еднакво, ще има търкания между нас вместо мир. Но общата доктрина не е основата за общението, общото наследство е тази основа. Ние всички сме деца на Бога и това е достатъчно, за да ни съединява в мир. Ако чакаш да се съгласиш напълно с някого по всеки доктринален въпрос, за да го приемеш, ще бъдеш най-самотният християнин на Земята. Вместо да настояваш за единство в ума, пази единството на Духа, като поемаш инициативата да бъдеш миротворец в отношенията си (Матей 5:9; Ефесяни 4:3). Имаме обещанието, че „Бог на мира скоро ще смаже Сатана под нозете ви“ (Римляни 16:20).

Останалото в гардероба

Апостол Павел споменава още три елемента от въоръжението, които трябва да вземем, за да се предпазваме от атаките на Сатана: щита на вярата, шлема на спасението и меча на Духа. Първите три имаме чрез положението си в Христос, вторите три ни помагат да продължим да побеждаваме в битката.

Щитът на вярата. Противно на популярната представа, няма нищо мистично във вярата. Библейската вяра е просто това, което вярваш за Бога и Словото Му. Колкото повече знаеш за Бога и Словото Му, толкова повече вяра ще имаш. Колкото по-малко знаеш, толкова по-малък е щитът ти и толкова по-лесно ще бъде някоя от огнените стрели на Сатана да достигне целта си. Ако искаш твоят щит на вярата да израства и да те предпазва все по-добре, знанието ти за Бога и Словото Му трябва да се увеличават (Римляни 10:17).

Тези огнени ракети, изстреляни от Сатана, не са нищо друго освен тлеещи лъжи, изгарящи обвинения и огнени изкушения, които бомбардират умовете ни. Когато заблуждаваща мисъл влезе в ума ти, посрещни я директно с това, което знаеш като истина за Бога и Словото Му. Как отклоняваше Исус стрелите на сатанинските изкушения? Като се защитаваше с твърдения от Божието Слово. Всеки път, когато

запомняш библейски стих, слушаш проповед или участваш в библейско изучаване, ти увеличаваш познанията си за Бога и правиш щита на вратата по-голям.

Шлемът на спасението. Ако твоят щит на вратата е малко пробит и ежедневната победа малко несигурна, бъди уверен, че шлемът на спасението ти гарантира вечна победа. В метафората за всеоръжието шлемът осигурява покритие за най-важната част от твоята анатомия: твой ум, където или се печелят, или се губят духовните битки. Когато се сражаваш със света, плътта и дявола всекидневно, стой твърдо, като знаеш, че твоето спасение не идва и не си отива с успеха или неуспеха в духовната борба, твоето спасение е вечно притежание. Ти си Божие дете и нищо не може да те отдели от Христовата любов (Римляни 8:35).

Хората, които преживяват духовен конфликт, са склонни да поставят под въпрос спасението си или да се съмняват в своята самоличност в Христос. Сатана може да осуети ежедневната ти победа, но не може да направи нищо, за да осуети положението ти в Христос. Но ако успее да те накара да вярваш, че не си в Христос, ще живееш така, сякаш не си в Христос, макар да си на сигурно място в Него.

Християнският войник носи шлема на спасението в смисъл, че той е получателят и притежателят на избавлението, облечен и въоръжен в победата на своята Глава, Исус Христос. Сатана е управителят на този свят и целият свят е в негова власт (Йоан 12:31; 1 Йоан 5:19). Следователно ние сме все още в негова територия, докато сме във физическите си тела. Но тъй като сме съединени с Господ Исус Христос, дяволът няма законни права над нас, защото Христос „ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син" (Колосяни 1:13). Шлемът на нашето положение в Христос ни уверява в крайната победа над Сатана.

Мечът на Духа. Божието Слово е единственото нападателно оръжие, споменато в списъка с въоръжението. Тъй като апостол Павел използва думата *rhema*, а не *logos* в Ефесяни 6:17, вярвам, че има предвид изговореното Божие Слово, а не Божието Слово, въплътено в Исус. Ние трябва да се защитаваме срещу злия, като изговаряме Божията истина.

Защо е толкова важно да говорим Божието Слово в добавка на това да го вярваме и да го мислим? Тъй като Сатана е творение и той не познава съвършено това, което си мислиш. Като те наблюдава, той може доста добре да се досети какво си мислиш, също както всеки изучаващ човешкото поведение може да го прави. Но той не знае какво ще направиш, докато не го сториш. Той може да положи в ума ти мисли и ще знае дали си повярвал на лъжата му от поведението ти.

В тази книга се опитвам да повлияя на твой ум чрез думите в нея. Но аз не мога да чета мислите ти. По същия начин Сатана се опитва да ти повлияе, като ти внушава мисли в главата, но той не може да чете мислите ти. Ако си решил да се противопоставяш на Сатана, трябва да го правиш външно, за да те разбере и да побегне.

Двете най-неправилни представи за Сатана са, че той може да чете мислите ти и че знае бъдещето. Всяка окултна практика претендира, че познава ума ти (или му влияе) или предсказва бъдещето. Но само Бог знае мислите и намеренията на твой ум и само Той знае бъдещето. Никога не приписвай божествените атрибути на Сатана.

Ти можеш да общуваш чрез ума и духа си с Бога, защото Той познава мислите и намеренията на сърцето ти (Евреи 4:12). Твоето неизговорено общение с Бога е твоето интимно светилище, Сатана не може да те подслушва. Но по същия начин, ако само с ума си кажеш на Сатана да те остави, той няма да си тръгне, защото не те е чул. *Трябва да разгромиш Сатана, като говориш на глас.* Добрата вест е, че повечето атаки идват нощем или когато си сам, така че противопоставянето на Сатана на глас рядко означава, че трябва да обясняваш на другите гласната си команда Сатана да си отиде.

Но може да има случаи, когато трябва да застанеш публично срещу неприятеля, което да включи изповед с устата ти, че Исус е Господ (Римляни 10:9).

Страхът никога не е бил основен проблем в живота ми, но една вечер се събудих абсолютно ужасен, без явна причина. Това бе страх, който караше космите ми да настръхват и знаех, че е атака от Сатана. Без да вдигам глава от възглавницата, аз приложих лекарството от две стъпки, за което съветва Яков: „Покорявайте се на Бога, но противете се на дявола и той ще бяга от вас" (4:7). В уединението на своето сърце, далеч от ушите на Сатана, аз се покорих на Бога, като се помолих: „Господи, признавам Твоята суверенна благодат над моя живот сега. Ти си мой Бог." После се противопоставих на Сатана с една изговорена дума — Исус — и страхът моментално и напълно изчезна. Заспах отново в пълен мир.

Друг случай имах, когато се готвех да говоря в една църква на тема освобождение и евангелизиране, в която щях да разоблича някои от стратегиите на Сатана в тези области. Рано същата сутрин станах и се окъпах преди жена ми и децата да се събудят. Когато излязох от душа открих странни символи по запотеното огледало. Аз не бях ги направил а Джоан, Хайди и Карл още спяха, и те не бяха ги оставили. Изтрих белезите от огледалото със съмненията, че някой мята към мен стрелички, за да ме разубеди да говоря в църквата.

Слязох на закуска сам и седях в кухнята, когато внезапно почувствах лека болка в ръката, която ме накара да изтръпна. Погледнах надолу, за да видя нещо като два малки белега от ухапване. „Това ли е най-сполучливият ти изстрел?", попитах аз на глас силите на тъмнината, които ме атакуваха. „Мислиш ли, че знаци по огледалото и малко ухапване ще ми попречат да изнеса лекцията си в църквата днес? Махай се оттук." Притесненията изчезнаха и лекцията ми в църквата премина без пречка. Физическата сила няма нищо общо с успеха в духовната борба (2 Коринтяни 10:4); Господната сила е тази, която кара злите духове да си плюят на петите, за да се спасяват. Силата е в изговореното Слово.

Защитната сила на молитвата

Майката на един от студентите ми в семинарията бе врачка. Тя му каза веднъж: „Джим, молил ли си се за мен?"

— Разбира се, мамо.

— Престани да го правиш — настояла тя — защото нарушаваш аурата ми. Аз бих казал, продължавай да се молиш! Никога не знаем напълно какъв е ефектът от нашите молитви, но знаем, че Бог включва молитвите ни като част от стратегията Си в установяване на царството Си.

Едно от най-драматичните освобождения, които съм виждал някога, се случи на един човек, който бе свещеник от висшите ешалони на сатанизма. Шест месеца след като бе освободен, той даде свидетелството си в църквата ни. В края на свидетелството му аз го попитах: „Като имаш предвид собствения си опит „от другата страна", коя е първата линия в защитата на християнина срещу демоничното влияние?"

— Молитвата — отговори той натъртено. — И когато се молите, наистина се молете. Усърдните молитви отблъскват действията на Сатана както нищо друго.

Какво е молитвата? Това е общение с Бога, чрез което изразяваме своята зависимост от Него. Бог знае от какво се нуждаем в битката със силите на тъмнината и е повече от готов да посрещне нуждите ни, когато го помолим. Но докато не изразим своята зависимост от Него в молитва, Бог няма да подейства. В молитва ние казваме: „Ти си Господ, не аз. Ти знаеш кое е най-добре, не аз. Няма да ти казвам какво да правиш, само моля. Потвърждавам своята зависимост от Теб." Молитвите ни отварят пътя за Бога да действа в наша полза.

След като ни наставлява да облечем всеоръжието, което Бог ни е осигурил, апостол Павел пише: „Молеши се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии" (Ефесяни 6:18). Не мога да отговоря на всички въпроси какво е имал предвид Павел под молитва в Духа, но знам, че молитвата в Духа е Божият начин да ни помогне да се молим, когато не знаем как да се молим: „И Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания" (Римляни 8:26). „Помага" (*sunantilambano*) в този стих прекрасно описва как Святият Дух се приближава до нас, взема ни и ни отнася успешно от другата страна. Молитвата в Духа ни помага да преминем пропастите на нуждите, които не знаем как да пресечем.

Молитва за духовно зрение

Няколко конкретни нужди трябва да имаме предвид като цели на молитвата в духовното воюване. Една от нуждите е свързана със състоянието на слепота, което Сатана нанася на невярващите (2 Коринтяни 4:3, 4). Хората не могат да дойдат при Христос, ако не се отворят духовните им очи. Тиодър Еп пише: „Ако Сатана е заслепил и вързал хората, как изобщо ще се спасяват души? Точно тук е твоята и моята роля. Ограбването дома на силния е свързано с освобождаването на онези, които Сатана е заслепил и държи вързани... Точно тук се намесва молитвата."2

Молитвата е основното оръжие в борбата срещу духовната слепота. Апостол Йоан казва: „Ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем, че получаваме това, което сме попросили от Него" (1 Йоан 5:14, 15). След това той веднага отправя призив към вярващите да прилагат този принцип, като молят Бога да даде живот на невярващите (стих 16). Нашата евангелизаторска стратегия трябва да включва молитва с власт Божията светлина да проникне през сатанинската слепота.

Трябва да се молим също като апостол Павел в Ефесяни 1:18, 19 очите на вярващите да се просветят, за да разберат духовната сила, власт и защита, които имаме като наследство в Христос. Докато Сатана успява да ни държи на тъмно по отношение на положението и властта ни в Христос, той ще ни държи на едно място в израстването ни и ще ни прави неефективни в нашето свидетелстване и служение. Трябва да се молим един за друг постоянно да бъде разпръсната димната завеса на Сатана и зрението ни за духовното царство да стане кристално ясно.

Връзване на силния човек

Друга мишена за молитвата с власт е „силния човек", споменат в Матей 12:29. Исус каза, като говореше за Сатана и демоните му: „Как може да влезе някой в къщата на силния човек и да му ограби покъщнината, ако първо не върже силния?" Той искаше да каже, че не можеш да спасиш хората от веригите на духовната слепота и демонично влияние, ако първо не надвиеш над тези, които са го оковали. Силата на Сатана вече е разчупена, но той няма да се откаже от нищо, което смята, че може да задържи, докато не упражним властта, която ни е предадена от Господ Исус Христос.

Когато се молим, не се опитваме да убедим Бога да се присъедини към нас в *нашето* служение за Него; молитвата е дейност, която ни присъединява към Бога в *Неговото* служение. Чрез вяра можем да ограбим това, което Сатана стиска в ноктите си, но по право принадлежи на Бога и да го държим здраво, докато Сатана го пусне. Той ще продължава да държи хората, докато не изискаме тяхното освобождаване на основата на властта си в Христос. След като веднъж Сатана е вързан чрез молитвата, той трябва да ги пусне.

В книгата си „Обладаните от демони и християнина“ К. Фред Дикейсън (Dickason, *Demon Possession and the Christian*, p. 255.) дава няколко полезни предложения за това как да се молим за човек, който е притесняван от демони:

1. Моли се демоните да бъдат отрязани от всякакво общуване и помощ от други демони и от Сатана.

2. Моли се демоните да бъдат объркани и да отслабне хватката, с която държат човека.

3. Моли се личността да бъде укрепена във вяра, за да разбере положението си в Христос и да се довери и подчини на Божието Слово.

4. Моли се човекът да успее да направи разлика между собствените си мисли и чувства и тези на Сатана.

5. Моли се човекът да успее да разпознае демоничното присъствие и да не бъде обркан, но сам да пожелае да търси библейски съвет и помощ.

6. Моли се Бог да защитава и води детето Си и да задейства ангелските сили, за да бъдат осуетени всякакви планове на неприятеля.

Преди няколко години едно лично преживяване подчерта пред мен силата на молитвата, когато се занимаваме с хора в прегръдката на силния човек. Бях в ръководството на голяма църква по онова време. Връщах се от обяд един ден, когато открих няколко от секретарките и разпоредителите да пият кафе и да си приказват във фойето до църковния офис. На другия край на стаята стоеше един висок мъж на двадесет и няколко години, напълно непознат за мен, който беше с малка черна дъска в ръце и пишеше ситни думи, а след това ги триеше.

— Кой е това? — попитах съработниците си.

— Не знаем. Ние скоро влязохме.

Удивен, че никой не се е сетил още да поздрави мъжа, аз се приближих до него и казах:

— Здравей, казвам се Нийл. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ами, не знам — отговори той малко разсеяно, докато оставяше тебешира. Изглеждаше и ми звучеше така, сякаш умът му е някъде далеч под въздействието на наркотици, затова реших да го изведа от църквата и просто да поговорим с него някъде за малко. Открих, че се казва Бил и работи в една близка автомивка. Поканих го да дойде на църква. След като поговорихме около час, той си тръгна.

След няколко дни Бил дойде отново и поговорихме. Две седмици по-късно един неделен следобед, докато бях в офиса си и се подготвях за вечерната служба, портиерът ми се обади по вътрешния телефон.

— Един мъж на име Бил иска да те види.

— Изпрати ми го — отвърнах аз. Нямах никакво време за празни приказки, но бях загрижен за Бил.

— Радвам се, че си тук, Бил — започнах аз. — Мога ли да ти задам един личен въпрос?

Бил кимна.

— Предавал ли си се някога на Христос да бъде твой Господ и Спасител?

— Не.

— Желает ли?

— Не знам, Нийл — отговори Бил с леко разтревожен израз. Аз извадих благовестителска брошура и му я прочетох.

— Разбираш ли това, Бил? -Да.

— Желает ли да вземеш това решение за Христос сега? -Да.

— Ще се помоля с една простичка молитва за покаяние, а ти повтаряй след мен изречение след изречение, о, кей?

— О, кей.

— Господи Исусе, нуждая се от Теб — започнах аз. Бил започна да повтаря:

— Гос-с-с...

След това млъкна напълно. Аз разбрах, че съм навлязъл в царството на демоничните сили и те съвсем не искаха да пускат Бил.

— Бил, сега се води битка за ума ти — казах аз накрая. — Ще прочета няколко библейски стиха и ще започна да се моля на глас за теб. Ще вържа неприятеля и ще му се опълча. Щом можеш, просто кажи на Исус това, което вярваш.

Очите му потвърдиха, че се води битка.

Започнах да чета от Библията и да се моля на глас с всяка молитва, която се сещах, за връзване на Сатана и освобождаване на Бил. По онова време бях все още много нов в опита си с демоничните сили, така че общо взето, се хващах за сламки.

След около 15 минути молитва и четене на стихове от Библията Бил внезапно простена: „Господи Исусе, нуждая се от Теб“. След това се отпусна на стола си така, сякаш бе изкарал десет рунда за световната титла в тежка категория. Погледна към мен с просълзени очи и каза:

— Свободен съм.

Аз не бях използвал думата „свобода“ пред него, това бе негов собствен израз. Но той наистина бе свободен и го осъзнаваше.

Ако разбираме духовната природа на нашия свят, това ще оказва дълбоко влияние върху евангелизаторската ни стратегия. Твърде често ние прокламираме добродетелите на християнството пред невярващите като човек, който стои от външната страна на затворническа килия и представя на затворниците красотите на външния свят. Но докато някой не надвие на надзирателите и не отвори вратите, как могат затворниците да преживеят свободата, за която им говорим? Трябва да се научим да връзваме силния човек, преди да можем да освобождаваме затворниците му.

Бог не само те е подготвил с всичко, от което се нуждаеш, за да отблъснеш атаките на силния човек, но Той те е въоръжил също и ти е дал власт да търсиш и да носиш свобода в живота на тези, които са в лапите на Сатана. Стой твърдо във всеоръжието, което Бог е промислил за теб, и върви напред в Христовата власт, за да ограбиш дома на силния човек за Бога.

6. *Справяне с личността на злото*

— Какво за Бога е станало с Хари?

Жената, която беше на телефона говореше за бившето си гадже, първосвещеника на сатанистите, когото споменах в миналата глава и който намери Христос и бе освободен от невероятни окови на тъмнината. Ивлин ми каза, че се опитвала да накара Хари да се откаже от сатанизма, но изобщо не очаквала да настъпи такава промяна с него. Тя искаше отговори.

— Бих се радвал, ако можем да седнем и да поговорим — отвърнах аз. Затова си уговорихме среща в моя офис.

Когато Ивлин влезе, в ушите ми прозвучаха всякакви предупредителни сигнали. Тя не само носеше със себе си историята за интимна връзка със сатанински първосвещеник, но също бе облечена твърде съблазнително. Реших да стоя на дистанция и да действам предпазливо.

Когато започна да ми говори за себе си, Ивлин спомена, че е християнка, но аз хранех съмнения. Между другото вмъкнах в разговора няколко въпроса за вечната

съдба на Ивлин. Точно както предполагам, отговорите ѝ бяха изпълнени със себепроедени баналности. Разбрах, че имам работа с много заблудена личност.

— Когато Хари и аз се събрахме — продължи тя, — ходехме в една католическа църква и тя ми говореше там.

— Имаш предвид, че е идвала някоя монахиня и е говорила на Хари? — попитах аз.

— Не, тя ми говореше чрез мен. Изведнъж в ума ми светна.

— Искаш да кажеш, че някой вътре в теб е общувал с Хари, като е използвал твоя глас и че тази личност е „тя“?

Ивлин кимна.

— Не само е тя, но е ирландка.

— Ивлин, Библията казва да изпитваме духовете. Изпитвала ли си някога този дух?

— Не, не съм имала причина.

— Готова ли си да направиш тази проверка сега?

— Разбира се.

Известно време в служението си в такъв момент от разговора влизах в диалог с демона, като ми казвах да ми говори чрез Ивлин. Но често този подход води до силова борба, в която човекът не участва. Някои хора дори се изключват от съзнание, докато аз се боря с духа, и не помнят какво е станало с тях. Разбрах, че това, което *личността* прави по време на такъв сблъсък, е по-важно от това, което *аз* правя. Мъжът или жената трябва да поеме отговорност за разобличаването и съпротивяването на Сатана и трябва лично да прегърне Христовата истина. Исках Ивлин да бъде напълно наясно какво става с нея.

— В името на Исус Христос — поломих се аз — заповядвам ти да мълчиш, душе, докато не ти заповядам да говориш. Сега в името на Христос се идентифицирай в ума на Ивлин.

Поисках Ивлин да ми каже какво чува.

На лицето на Ивлин се появи объркано изражение.

— Казва, че е Маги Маккендал. Това, което последва бе тристранен разговор. Аз задавах въпросите си на духа на Ивлин, когото бях вързал да мълчи въз основа на властта си в Христос. Духът отговаряше на въпросите ми, като говореше в ума на Ивлин, които тя чуваше толкова ясно в главата си, колкото ако ги чуваше с ушите си. След това Ивлин, напълно в съзнание и участничка в разговора, вербализираше отговора, който чуваше.

— На колко години си, Маги Маккендал? — попитах аз.

— Животът на душата няма възраст.

— Защо си дошла?

— Да помогна на светиите в борбата.

— Била ли си жива някога на планетата Земя? - Да.

— Кога си починала?

Ивлин повтори отговора, че Маги Маккендал е умряла през 1970 г. в Ирландия.

Ако познавате Библията, ще знаете, че аз не разговарях с починала ирландска християнка на име Маги Маккендъл, която се е върнала като дух, за да помага на светиите в борбата. Разказът на Исус за богатата и бедния Лазар в Лука 16:19-31 ясно казва, че има огромна, непреодолима бездна между живите и мъртвите. Никой, който е преминал от живота в смъртта, не може да се върне.

Освен това Исая заповядва на Божиите хора: „Когато ви рекат: Допитвайте се до запитвачите на зли духове и до врачовете, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите заради

живите. Нека прибягнат при (закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Исаия 8:19, 20). Единственият Божи Дух, комуто е определено да ни подготвя за борбата, е Святият Дух.

По това време в диалога аз бях сигурен, че имам работа с демон, който заблуждаваше Ивлин да вярва, че е там, за да ѝ помага. Затова продължих с въпрос, който бях сигурен ще разобличи духа:

— Маги Маккендал, Исус твой Господ ли е?

-- Да — предаде Ивлин думите на духа. Бях наистина смутен. Ето дух, който явно бе от царството на тъмнината, но признаваше Исус Христос като свой Господ! Задавал съм този въпрос на многобройни други духове. Някои са отговаряли ядосано „Не! " Други са отговаряли „Да, Исус Христос е Господ". Но когато съм ги притискал с въпроса дали Исус Христос е *техен личен* Господ, никой от тях не е отговарял положително. Или Ивлин не ми предаваше вярно това, което чуваше, или нещо друго не бе съвсем наред.

— Дойде ли Христос в плът? — продължих аз.

Отново отговорът ме свари неподготвен:

- Да.

Вече бях привършил идеите си. Не само бях сам в сградата със странна, млада жена със сладострастен вид, но бях напълно объркан от факта, че духът, който я контролираше, признаваше Исус Христос като Господ. Привърших срещата малко внезапно и тя си тръгна.

Докато се прибирах у дома изведнъж разбрах: аз също бях измамен! Аз не се обръщах към духа, обръщах се към ролята, която духът играеше — тази на Маги Маккендъл. Вероятно е имало ирландска християнка на име Маги Маккендал, която е починала през 1970 г. и демонът в Ивлин играеше тази роля. Докато аз разпитвах Маги Маккендъл, демонът бе свободен да отговаря така, както Маги Маккендъл би отговорила: „Да, Исус Христос е мой Господ". Сега, когато срещам дух, който се опитва да се въплъти в някой от миналото, просто казвам: „Това е лъжа, ти си зъл дух". След това, ако човекът желае, го водя по стъпките към свободата. Освен това се научих да не разговарям изобщо със злите духове и да не вярвам на нищо, което казват. Исус ни предупреждава в Йоан 8:44: „Когато [дяволът] изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец и на лъжата баща".

Управлява бунтовната власт

Случаят с Хари, Ивлин и „Маги Маккендъл" и безброй други прояви на демонично влияние и контрол, сочат, че ние живеем в свят, който е под властта на злия управител. Първоначално Бог създаде Адам и расата му да управляват над творението. Но Адам пропиля положението си на власт чрез греха и Сатана стана бунтовният притежател на властта, когото Исус нарича „княза на този свят" (Йоан 12:31; 14:30; 16:11). По време на изкушенията на Исус дяволът Му предложи „всички царства на света и тяхната слава" (Матей 4:8) в замяна за Неговото поклонение. Претенциите на Сатана, че Земята „на мене е предадена и аз я давам комуто ща" (Лука 4:6) не бяха лъжа. Той пое властта, когато Адам абдикира от престола на управлението над Божието творение при грехопадението. Сатана управляваше от Адам до кръста. Смъртта, възкресението и възнесението на Христос осигуриха завинаги крайната победа за самия Исус (Матей 28:18). Тази власт се простира над всички вярващи във Великата заръка, така че можем да продължаваме работата Му да събаряме делата на дявола (1 Йоан 3:8).

Всички ние се раждаме духовно мъртви и поданици на княза, който Павел нарича „княза на въздушната власт" (Ефесяни 2:2). Но когато приехме Христос, Бог „ни

избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син" (Колосяни 1:13). Нашето гражданство се промени от земята до небето (Филипяни 3:20). Сатана е князът на този свят, но той не е вече *наш* господар, защото Христос е нашият господар.

Но докато живеем на Земята, сме все още в територията на Сатана. Той ще се опитва да владее живота ни, като ни мами и ни кара да вярваме, че все още му принадлежим. Като чужденци в чуждо, враждебно царство, се нуждаем от защита от този зъл, измамен, жесток тиранин. Христос не само е осигурил защита и власт над Сатана, но Той ни е въоръжил с Духа на истината, пребъдващия Святи Дух, да ни насочва на всяка истина и да ни помага да разпознаваме хитростите на лукавия (Йоан 16:13).

Макар вечната ни съдба да е сигурна и Божието всеоръжие да е винаги достъпно, все още сме уязвими за обвиненията, изкушенията и измамите на Сатана. Ако им се поддадем, можем да бъдем повлияни от желанията на Сатана (Галатяни 5:1). И ако останем под влиянието му достатъчно дълго, може да изгубим контрол. Да, вярващите могат да бъдат управлявани от Сатана, ако не устоят пред него. Но *тяхното притежаване* никога не е застрашено. Ние принадлежим на Бога и Сатана не може да се докосне до основната ни самоличност в Него. Докато живеем в това тяло обаче, можем да позволим да бъдем уязвими жертви за всичките му огнени стрели.

Съществуващите власти

На практика всички евангелски християни и дори много либерални вярващи са съгласни, че Сатана е живо същество, което е отговорно за злото в света днес. Много изповеди на вяра са включвали раздели за вярата в личен дявол — не че всяка личност си има свой личен дявол, а че дяволът е всъщност личност, а не просто безлична сила. Но когато започнеш да говориш, че демоните са живи и действат активно в света днес, много християни настръхват: „Стой така. Вярвам в дявола, но не съм готов да ме изпързаяш с приказки за демони." (Everett Ferguson, *Demonology of the Early Christian World*, Symposium Series, Vol. 12 (New York: Edwin Mellen Press, 1984), p. 118). Въпросът ми към тези хора е: как според вас Сатана изпълнява мисията си на злото и измамата по света? Той е сътворено същество. Той не е вездесъщ, всезнаещ или всемогъщ. Той не може да бъде навсякъде в света и да изкушава и заблуждава милиони хора едновременно. Той го прави чрез армия от емисари (демони, зли духове, паднали ангели и т.н.), които осъществяват бунтовния му план по света.

Неверието в личната демонична активност (или безпрецедентния страх демоните) е още едно свидетелство, че Сатана прониква в умовете ни, да изкривява истината. В класическата си книга „Писмата на душевадеца" К. С. Луис (Славика, Верен, София, 1996) пише: „Съществуват две еднакво сериозни, макар и противоположни грешки, които хората допускат по отношение на дяволите. Едната е да не вярват, че те съществуват. Другата е да вярват, че ги има, и да проявяват прекален и нездрав интерес към тях. Самите те са еднакво доволни и в двата случая и приветстват с еднаква радост както материалиста, така и магьосника."

Може би най-доброто описание на духовното войнство, което притеснява Божиите люде, откриваме в Ефесяни 6:12: „Нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места". Някои християни се чудят дали началствата и властите, споменати в този стих, се отнасят за неблагоприятните човешки структури на властта, вместо за демонската йерархия под ръководството на Сатана. Някои споменавания за началствата и властите в Свещеното Писание се отнасят конкретно за човешките власти (Лука 12:11; Деян. 4:26). В друг момент тези термини се отнасят до свръхчовешки сили (Кол. 1:16; 2:15;

Римляни 8:38, 39). Ясно е от контекста на Ефесяни 6:12, че началствата, властите и силите, които ни се противопоставят, са духовните личности в небесни места (духовния свят).

След като доведох Хари, бившия сатанински първосвещеник до Христос, започнах да опознавам по-добре от разговорите ни влиянието и организацията на сатанизма. Той ми каза, че не е свещеник на местно сатанинско сборище, а член на съвет от 50 души в световната сатанинска църква. Той сподели с мен, че организационната структура на сатанизма отговаря на четиристепенната йерархия на демоничното управление под Сатана, споменато в Ефесяни 6:12. „Началствата“ се свързват с кралския двор в сатанизма. Общо седем основни сборища в света са представени в кралския двор. „Власти“ отговаря на свещениците с ранг на началници на войски, а „световни владетели“ на свещениците, предвождащи легиони. „Духовни сили“ се отъждествява с местните сборища. Сатанинската организация е масивна и изключително секретна. Когато чуеш за сатанински свещеници или ритуали, чуваш само дейности на ниво местни сборища. Но не е нужно да се занимаваш твърде много с това, което чуваш или четеш, тъй като дейността на сатанистите, за която четеш във вестниците или която се описва в полицейските сводки, обикновено е дейност само на дилетанти. Това, което *не* виждаш, всъщност дърпа конците и определя събитията в сатанизма. Съветвал съм достатъчно жертви на сатанизма, за да знам, че има хора-развъдници (които раждат деца специално за жертвоприношения или за изграждане на водачи) и „шпиони“, посветени в проникването и нарушаването на християнското служение.

За да илюстрираме как човешките и духовните сили на нечестието работят заедно, задайте на която и да е група посветени християни този въпрос: „Колко от вас са се будили без обичайна причина в 3:00 сутринта?“ Задавам този въпрос редовно на конференциите си и около две трети от участниците вдигат ръцете си. Сатанистите се срещат от 12:00 до 3:00 сутринта и част от ритуала им е да повикват и изпращат демони. Три часа сутринта е идеалното време за демонската активност и ако сте се будили по това време, може би това е защото сте били мишени. Аз съм ставал мишена за демоните многобройни пъти. Но това за мен не е плашещо преживяване и не трябва да бъде толкова и за вас. Йоан обеща: „По-велик е Оня, който е във вас, от онзи, който е в света“ (1 Йоан 4:4). Ти имаш власт над дейността на Сатана и имаш Божието всеоръжие, което да те пази. Когато Сатана те атакува, трябва да заякваш в Господа и „в силата на Неговото могъщество“ (Ефесяни 6:10). Съзнателно се предай в ръцете на Господа, противопостави се на Сатана с изговореното Слово и се върни към съня. Ставаш уязвим, когато ходиш чрез виждане вместо чрез вяра или когато ходиш по плът вместо в Духа.

Какво трябва да направим относно сатанинската йерархия от демонични власти? Нищо! Ние не гледаме на демоните, ние гледаме на Бога и сме съсредоточени в служение. Трябва да насочваме очите си към Исус, да проповядваме евангелието, да се обичаме един друг и да бъдем Божии посланици в този паднал свят.

Личността на демоните

Библията не се опитва да доказва съществуването на демоните, както не се опитва да доказва съществуването на Бога. Тя само докладва за тяхната дейност, сякаш първоначалните читатели са приемали съществуването им. Нито ранните църковни отци са имали проблем с реалността или личностния характер на демоните. Ориген пише: „По отношение на дявола и неговите ангели и противопоставящи се сили, еклесиастичното учение твърди, че съществата наистина съществуват, но какво представляват или как съществуват не се обяснява с достатъчна яснота. Това мнение

обаче се поддържа от мнозина: че дяволът е бил ангел, и след като е отпаднал, е убедил възможно най-много ангели да паднат заедно с него; и тези, дори до ден днешен, се наричат негови ангели." (Michael Scanlan, T.O.R., and Randall J. Cirner, *Deliverance from Evil Spirits* (Ann Arbor, MI: Servant Books, 1980), p. 16).

Лука 11:24-26 ни дава полезен поглед върху личността и характерните черти на злите духове. След като Исус изгони един демон, който бе направил един човек нем, Неговите противници Го обвиниха, че изгонва демоните чрез силата на „началника на бесовете, Веелзевул" (Лука 11:15). По време на разговора за демоните, който последва, Исус каза: „Когато нечистият дух излезе от човека, той минава през безводни места и търси спокойствие; и като не намери, казва, ще се върна в къщата, отдето съм излязъл. И като дойде, намира я пометена и наредена. Тогава отива и взема със себе си седем други духове по-зли от него и като влязат, живеят там; и последното състояние на оня човек става по-лошо от първото" (стих 24-26).

Можем да извлечем няколко елемента на информация за злите духове от този пасаж.

1. *Демоните съществуват извън или вътре в човешките същества.* Демоните изглеждат са духове, които постигат известна почивка в органични същества, като предпочитат дори свинете пред нищото (Марк 5:12). Тези духове може би имат териториални права и се асоциират с определени географски местности, използвани за сатанински цели.

2. *Те могат да пътуват по собствена воля.* Тъй като са духовни същества, демоните не са подвластни на бариерите на естествения свят. Стените на твоята църковна сграда не я правят свято място, отделено от демонично влияние, само молитвата и духовната власт може да направи това.

3. *Те могат да общуват.* Явно е от Лука 11, че злите духове могат да общуват един с друг. Те могат да говорят също чрез човешки субект, както го правеха чрез гадаринския обладан от демони (Матей 8:28-34). Такива изключителни случаи разкриват завземане на централната нервна система. По-малка степен на контрол виждаме в онези, които слушат измамнителни духове (1 Тимотей 4:1).

4. *Всеки от тях има отделна самоличност.* Забележете използването на лични местоимения в Лука 11: „Ще се върна в къщата си, отгдето съм излязъл" (стих 24). Ние имаме работа с мислещи личности, а не с безлична сила. Ето защо светските методи на изследване няма да разкрият тяхното съществуване. Само откровението е нашият авторитетен източник за съществуването и личността на злите духове.

5. *Те могат да помнят и да правят планове.* Фактът, че могат да напускат дадено място, да се връщат, да помнят предишното си състояние и да планират нова атака заедно с други, показва тяхната способност да мислят и да планират. Концепцията за „зли духове" е доста добре описана в църковната история.

6. *Те могат да преценяват и да вземат решения.* Фактът, че злият дух намира своята човешка мишена като „пометена и подредена" къща, (стих 25) ясно показва, че той може да преценява набеязаната жертва. Демоните получават достъп до живота ни чрез нашите слаби места. И все пак не трябва да се интересуваме какво мисли Сатана за нас, трябва да живеем живота си така, както е угодно на Бога (2 Коринтяни 5:9).

7. *Те са способни да сплотяват сили.* В Лука 11 първият дух се събира със седем други, за да направят последното състояние на жертвата по-лошо от първото. В случая с гадаринския хванат от бяс броят демони, съюзени за зло, беше „легион" (Марк 5:9). Чувал съм много хора да определят няколко гласа в ума си, като ги описват като комитет.

8. *Те са различно зли.* Първият демон в Лука 11 доведе със себе си седем други духа „по-зли от него" (стих 26). Исус посочи разлика в степента на злина у духовете,

когато каза за един: „Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост“ (Марк 9:29). Идеята за степени във власт и злина отговаря на йерархията, която апостол Павел изрежда в Ефесяни 6:12. Аз лично мога да свидетелствам, че някои случаи на справяне с обладани от демони хора са по-трудни от други.

Но не трябва да се страхувате от Сатана и неговите демони, докато се държите за Божията истина. Неговото единствено оръжие е измамата. Иринеи пише: „Дяволът... може да направи само това, което направи и в началото, да измами и отклони човешкия ум, за да не се покорява на Божиите заповеди и постепенно да помрачи сърцата.“³ Ако продължавате да ходите в светлината, няма защо да се боите от тъмнината.

Мишена на злото

Как се намесват тези зли духове в живота ни? Нека ви отговоря с една проста илюстрация. Представете си, че стоите на единия край на дълга, тясна улица, на която от двете страни са наредени ниски къщи. От другата страна на улицата стои Исус Христос и твоят християнски живот е процесът на преминаване по тази дълга улица към зрялост в Него. Няма абсолютно нищо по улицата, което може да ти попречи да достигнеш Исус. Така че когато приемеш Христос, ти насочваш очите си към Него и започваш да вървиш.

Но тъй като този свят все още е под властта на Сатана, къщите от двете ти страни са населени със същества, които са твърдо решени да ти попречат да достигнеш целта си. Те нямат сила или власт да затворят пътя ти или дори да забавят стъпката ти, затова се провесват през прозорците и ти подвикват, като се надяват да обърнат вниманието ти от целта и да нарушат напредъка ти.

Един от начините, по който се опитват да те разсеят, е като ти се провикват: „Хей, погледни насам! Имам нещо, което много желаш. Вкусът му е страхотен, чудесно е за докосване и доставя много повече удоволствие от тази скучна разходка по улицата. Влез вътре и погледни.“ Това е изкушението, което представя пред ума ти начини да служиш на себе си вместо на Бога. Ще обсъдим изкушението в повече подробности в глава 8.

Когато продължаваш да вървиш към Христос, в теб може да се появят мисли като: „Аз съм глупак. Грозен съм. Никога нищо няма да постигна за Бога.“ Пратениците на Сатана са майстори в обвиненията, особено след като са те разсеяли чрез изкушението. В един момент ти казват: „Опитай това, в него няма нищо лошо“. После, когато се поддадеш, с право те упрекуват: „Видя ли какво направи! Как изобщо се наричаш християнин, щом постъпваш така?“ Обвинението е едната страна на основното оръжие на Сатана в опитите му да те разсеи от своята цел. Ще разгледаме неговия план за обвинение по-пълно в глава 9.

Други забележки, които хвърлят към теб, докато вървиш по улицата, звучат по следния начин: „Няма нужда да ходиш на църква днес. Не е важно да се молиш и да четеш Библията всеки ден. Някои от идеите на Ню Ейдж не са толкова лоши.“ Това е лъжа и често едно от най-фините и най-обезоръжаващите оръжия на Сатана. Често ще чуеш тези послания в първо лице единствено число: „Няма нужда да ходя на църква днес, да се моля, да чета Библията“ и т.н. Сатана знае, че ще се излъжеш по-лесно, ако успее да те накара да смяташ, че тази мисъл е твоя лична, а не негова. Стратегията на Сатана, измамата, ще бъде разгледана по-пълно в глава 10.

Каква е целта на неприятеля да кара демоните си да ти подмятат реплики, да ти се присмиват, да те примамват и да те разпитват от прозорците и праговете по пътя ти? Той иска да те забави, да те спре, да те накара да седнеш и, ако е възможно, да те накара да се откажеш от пътуването си към Христос. Той иска да ти повлияе да се съмняваш в способността си да вярваш и да служиш на Бога. Помни: той няма

абсолютно никаква сила или власт да задържи твоя сигурен прогрес по пътя ти към Христос. И не може никога отново да те притежава, защото си изкупен от Исус Христос и си завинаги Негов (1 Петрово 1:18, 19). Но ако може да те накара да слушаш мислите, които посажда в ума ти, може да ти влияе. И ако допуснеш да ти влияе достатъчно дълго чрез изкушението, обвинението и измамата, ще може да те управлява. Ще говорим повече за обхвата на демоничния контрол в живота на един християнин в глава 11.

Оковани в различна степен?

Има няколко нива на духовна свобода и окови между апостол Павел, чийто християнски живот и служение са пример въпреки борбата с греха и Сатана (Римляни 7:15-25; 2 Коринтяни 12:7-9), и гадаринския побеснял, който беше напълно обладан от демоните (Матей 8:28-34). Никой не губи контрола си от Сатана за една нощ, това е постепенен процес на измама и поддаване на неговото фино въздействие. Според моите наблюдения не повече от 15 процента от хората на евангелските християнски общности са напълно свободни от сатанинските окови. Това са хора, които изцяло са се предали да живеят изпълнен с Духа живот и да принасят плод. Другите осемдесет и пет процента се борят безрезултатно на едно от поне трите нива на духовен конфликт.

Първо, вярващият може да води, общо взето, нормален християнски живот външно, докато се бори с артилерийски огън от грешни мисли вътрешно: похот, завист, алчност, омраза, апатия и т.н. Този човек на практика няма живот на общение с Бога. Молитвата за него е отчайваща опитност и обикновено се бори с междуличностни взаимоотношения. Повечето християни в такова състояние нямат представа, че се намират в духовен конфликт. Те не биха се отъждествили с идеята за чуване на гласове, но с готовност признават, че мисловният им живот е изпълнен с проблеми.

Вместо да признаят, че умовете им са непрекъснато обстрелвани от огнените стрели на неприятеля, те мислят, че проблемът е по тяхна собствена вина. „Ако тези лоши мисли са мои, каква личност съм аз?“, чудят се те. Така че в крайна сметка започват да обвиняват себе си, а не неприятеля, който продължава необезпокояван атаката си. Виждам как около шестдесет и пет процента от всички християни живеят в това ниво на духовен конфликт.

Второто ниво на конфликт се характеризира с онези, които могат да разграничат собствените си мисли и странни, зли „гласове“, които сякаш надделяват над тях. „Какво си мисля?“, чудят се те, когато вълна от грешни идеи, мисли и фантазии залива ума им. Те нямат победа и се чудят дали не полудяват, но са толкова уплашени от тази идея, че не смеят да я споделят с никого. И все пак повечето християни на този етап не успяват да видят собствената си борба като духовен конфликт. Те търсят съвет и се опитват да дисциплинират мислите си, но преживяват малко или никакво подобрение. По моя преценка петнадесет процента от всички християни попадат в тази категория. Повечето от тези хора са в депресия, притеснени, параноични, огорчени или ядосани и може би са жертва на алкохол, наркотици, хранителни нарушения и т.н.

В третото ниво на конфликт човек губи контрол и чува гласове в ума си, които му казват какво да мисли, говори и прави. Тези хора стоят у дома, скитат по улиците, като разговарят с въображаеми хора или заемат леглата в лудниците. За жалост около пет процента от християнската общност са жертва на това ниво на измама и липса на контрол.

Когато човек се подчинява на вътрешните гласове достатъчно дълго, той става жертва на сериозен натиск от демоничните сили, както личи от случая с гадаринския бесен. Злите духове упражняват такъв контрол, че за големи периоди от време личността на човека е изключена.

Просто казвай не

Има три начина да реагираш на демоничните подкупи и присмех, отправени към теб от прозорците на околните сгради, докато ходиш с Христос, и два от тях са неправилни.

Първо, най-тежко е състоянието на онези, които се замислят над демоничните мисли и им вярват. Към ума ти е изстреляна прикрита мисъл: „Не се молиш, не четеш Библията си, не свидетелстваш, както трябва да правиш. Как може да те обича Бог?" Това е явна лъжа, защото Божията любов е безусловна. Но ти започваш да мислиш за неуспехите си и се съгласяваш, че вероятно не заслужаваш да бъдеш обичан от Бога. Много скоро се оказва, че си седнал на паважа и не вървиш наникъде.

Тези християни са напълно победени, защото са измамани да вярват, че Бог не ги обича или че никога няма да имат победа като християни, или че са безпомощни жертви на миналото си. Няма причина да не се изправят веднага и да не тръгнат отново, но са повярвали на лъжата и не могат да тръгнат наникъде.

Втората реакция е също толкова безплодна. Ти се опитваш да спориш с демоните: „Не съм грозен и глупав. Аз съм победоносен християнин." Горд си, че не вярваш на това, което ти казват, но те все още те управляват и уреждат графика ти. Стоиш на средата на улицата и им крещиш, вместо да вървиш напред.

Не трябва да вярваме на злите духове, нито да водим диалог с тях. Вместо това, просто да не им обръщаме внимание. Ти си въоръжен с Божието всеоръжие, те не могат да те докоснат, докато не свалиш гарда си. С всяка стрела на изкушение, обвинение или заблуда, която отправят към теб, просто вдигни щита на вяра, отклони атаката и продължи да вървиш (Колосяни 2:6). Пленявай всяка мисъл да се покорява на Христос. Избери истината пред лицето на всяка лъжа. Когато го правиш, ще видиш как твоята зрялост и свобода нарастват с всяка стъпка.

7. Примамката на знанието и властта

В предишните глави споменах за Хари, бившия сатанински първосвещеник, чието обръщане към Бога разтърси приятелката му Ивлин. Сега искам да ви разкажа историята на Хари, за да илюстрирам една област, в която и ние като него сме уязвими.

Макар че Ивлин не беше християнка, нещо в нея накараше Хари да се пита дали в живота няма малко повече от онова, което бе видял през първите си 45 години. За случайния наблюдател Хари бе обикновен бизнесмен от Южна Калифорния с интерес към парапсихичните феномени. В един момент той бил президент на общество за изследване на Явления като телепатията, ясновидството и т.н. Но неговите интереси били доста повече от хоби, прикритие за сатанинските му дейности. Майка му била свещеник в сатанизма и го подготвяла за тайната му роля в поклонението на Сатана. Той участвал в групата на най-посветените сатанисти на ниво, за което малко хора изобщо чуват някога.

Шест месеца преди да дойде да ме види, Хари бил решил да се откаже от сатанизма. Но когато опитал, силите на тъмнината се вкопчили в плячката си по ужасен начин, като причинявали жестоки физически изблици. Хазайката му, една отпаднала християнка и негово бивше гадже, била толкова уплашена, че повикала санитарии от психиатрията. Демоничното влияние държало толкова здраво Хари в оковите си, че били нужни седем санитарии, за да го удържат.

Важно е да разберем, че демоничното влияние не е външна сила във физическото царство, то е вътрешното манипулиране на централната нервна система.

Физическата сила, която притежава човек, обладан от демони, е подобна на извънредната, причинена от повишаването на адреналина, сила, която се проявява в криза и която позволява например на една майка да вдигне цяла кола, която се е оказала върху детето и при злополука.

След като наблюдавали Хари цял ден, лекарите не успели да открият никаква болест у него и го пуснали да си ходи. След няколко безуспешни опита да помогне на Хари да се откаже от сатанизма, Ивлин се обърна към мен. Тя ми се обади и му уреди среща с мен.

Хари дойде в офиса ми по собствено желание, но се чувстваше несигурно заради битката, която очакваше. След като седна, каза:

— Нямате си представа пред каква сила се изправяте.

-- Напротив, мисля, че *разбирам* силата на Сатана — отвърнах спокойно. — Но явно ти нямаш представа за силата на Бога. Казваш, че искаш да се освободиш от тъмнината, но си разбрал, че не можеш да го направиш сам. За да бъдеш свободен, трябва да избереш Христос за свой Господ, само Той може да ти помогне да се освободиш. Готов ли си да избереш Христос?

Хари започна да трепери леко и аз разбрах, че неприятелят няма да се предаде без бой. Реших, че се нуждая от допълнителна подкрепа за молитва и от свидетел, затова оставих Хари в офиса си, докато потърся някой, който може да се моли, докато се занимавам с Хари. Единственият човек, когото намерих, бе Уейн, нашия портиер. Уейн се съгласи да седи в офиса ми и да се моли, докато разговарям с Хари. Уейн бе добър християнин, който бе служил като старей в църквата ни. Но знаех, че никога не е виждал нещо подобно на това, което щеше да види! Седнах срещу Хари и казах:

— Готов ли си да приемеш Христос, Хари? — Той започна да се движи неспокойно на стола си. Когато се опита да ми отговори, изведнъж шоуто започна. Той избухна в смразяващо кръвта ръмжене, после се изправи и сякаш бе хвърлен към другия край на стаята. Започна да говори гръмка, да бълнува, да се търкаля в офиса ми като луд. Демоните, които управляваха Хари, използваха ума му, волята му, мускулите му и емоциите му в шумна изява на съпротива.

По това време Уейн се бе залепил за стената и се молеше както никога в живота си! Но аз просто седях спокойно. Бях разбрал преди много време, че проявата на сила на Сатана е само още една страна от заблудата му, предназначена да предизвика страх. Той знае, че ако може да ни заблуди да се страхуваме от него, страхът ще управлява живота ни, а не вярата. Сатана „като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне" (1 Петрово 5:8). Защо реве един лъв? За да парализира плячката си от страх. След като жертвата се вдърви от страх, лъвът може лесно да я надвие и убие. Но заради положението ни, властта и защитата ни в Христос Сатана не може да ни докосне. Страхът е мощно оръжие, но единственото нещо, от което трябва да се страхуваме, е самият страх. Ако трепериш от страх пред проявата на сила на Сатана, тогава той те е накарал да застанеш в защитна позиция. Апостол Петър обаче ни инструктира: „Съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата" (1 Петрово 5:9). Сатана е разгромен, вярвайте в това и стойте твърди срещу него. Когато правите това, той няма избор, освен в крайна сметка да отстъпи.

Докато дяволът реवेशе срещу мен чрез Хари, аз започнах да чета Священото Писание на глас и да се моля с естествен, съдържан тон неприятелят да бъде вързан в мълчание. Библейският пасаж, който обикновено чета в такива моменти, е Ефесяни 1, който образно описва положението и властта ни в Христос. След като в продължение на няколко минути упражнявах власт в Христос чрез молитва и четене на Священото Писание, Хари се просна по стомах пред мен.

— Господи Исусе, имам нужда от теб! — извика той. Аз го поведох в молитва за предаване на живота на Христос. И когато Хари в крайна сметка се изправи, бе свободен. Той прегърна Уейн и мен с детска радост, каквато не бе изпитвал преди.

Но макар Хари да бе свободен от сатанинския контрол над живота си, имаше проблеми да остане свободен. Той бе нещо като алкохолик, който идва при Христос. Когато един алкохолик приема Христос, той става напълно жив духовно. Но освен в случаите, когато Бог се намесва по свръхестествен начин, той трябва да живее с вредата, нанесена върху черния му дроб и моделите, навиците и копнежите, които са се вкоренили дълбоко в мозъка му през годините. По същия начин Хари бе живял дълбоко замесен в невероятни сатанински ритуали през по-голямата част от живота си. След като веднъж бе взел решение да следва Христос, той не можеше просто така да напусне миналото си, сякаш нищо не е било. Той продължи да се бори с физическите, душевните и емоционалните последствия от своите окови.

Други сатанисти правеха опити да се намесят в живота на Хари и го тормозеха душевно денем и нощем. Те се свързваха с Хари и се съгласиха да прекратят своите демонични душевни атаки върху него, ако подпише споразумение да не споделя свидетелството си отново, както бе направил в църквата ни. Хари подписа споразумението и от този момент нататък не чу нищо за него.

ЕДИН КАПАН, СТАР КОЛКОТО БИБЛИЯТА

Как хора като Хари попадат в капана на коварното блато на сатанинския контрол изобщо? Нещо по-важно, кои са някои от пропастите, които трябва да избягваме и в които, ако се прекатурим, трудно ще можем да живеем и поддържаме свободата, която ни принадлежи в Христос?

Примамката на окулта е почти винаги на основата на придобиване на знание или сила. Ние копнеем за знание, което е езотерично, недостъпно по обичайния начин за обикновения човек. Ние искаме да притежаваме сила, която е духовна и свръхестествена по произход. В известен смисъл това са дадени от Бога желания, но те трябва да бъдат задоволявани чрез познанието и силата, които идват от *Бога*. Сатана е много зает в опити да прекарва своите фалшификации на божественото знание и сила на мястото на оригинала. Ако успее да те накара да приемеш неговите версии на знание и сила, осигурил си е място в живота ти.

Примамката на сатанинското знание и сила не са нещо ново. Божиите хора са предупреждавани за това от най-ранни времена. Мойсей заповяда на хората в навечерието на завладяването на обещаната земя:

Когато влезеш в земята, която Господ твоят Бог ти дава, недей се учи да правиш според мерзостите на тамошните народи. Да не се намира между тебе никой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите; защото всеки, който прави тия дела, е омразен на Господа и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе. Съвършен да бъдеш пред Господа твоя Бог (Второзаконие 18:9-13).

Тази заповед продължава да има сила за нас днес, както за израилтяните под ръководството на Мойсей. Ние живеем в съвременния Ханаан, където е социално приемливо да се консултираш със спиритисти, медиуми, гледачи на ръка, врачове и хороскопи за специални езотерични проникновения и способности. Проумях това, когато завършвах доктората си по разглеждане на бъдещето. Един от мъжете в класа ми описваше сценарий на бъдещето, който бе изследвал. Той с вълнение обясни, че сме на прага на нови граници на ума: астралните проекции, телепатичните образи, медитацията и т.н. Това не бе нищо друго освен Ню Ейдж и окулт и другите членове в

курса — все кандидати за доктори в областта на образованието — поглъщаха информацията.

След като курсът се наслаждава на няколкоминутна оживена дискусия, аз вдигнах ръка и казах:

— В своите изследвания по темата питали ли сте се някога дали е правилно хората да се забъркват в тези неща?

— О, не ме интересува дали е правилно или не — отвърна той. — Знам само, че дава резултати.

— Не се съмнявам, че дава резултати — възпротивих се аз. — Духовните феномени и окултните практики са толкова стари, колкото библейската история. Въпросът, който трябва да си зададем, не е дали дава резултати или не, а дали е правилно или не.

С моя коментар часът свърши и много хора се обърнаха към мен с въпроса защо да се занимаваш с окулта е погрешно.

Съзнавам също, че тъмната страна на сатанинските версии за духовно знание и сила, споменати от Мойсей — ритуални жертви, магьосничество, ясновидство — процъфтяват в нашата култура, макар не явно. Полицейските участъци се опитват да казват на родителите днес: „Събудете се! Децата ви не се занимават само с наркотици и незаконен секс. Те са се забъркали също със *сатанизъм*. Виждаме кръвта и осакатените животни." Нещата стават толкова страшни, че агенциите за контрол над животните в нашата област вече не пускат на свобода черно куче или котка от страх, че ще стане жертва на сатанинска ритуална злоупотреба.

Човекът, който оглавява сигурността в района на университета ни, принадлежи към група офицери за сигурността на университетите в цяла Южна Калифорния и те се събират веднъж всеки месец. Когато бе ред на нашето училище да бъде домакин на събирането, той ме помоли да говоря на групата за духовните феномени в нашата култура.

— Няма много християни в групата ни — каза той, но те ще бъдат на територията на нашия университет, затова искам да им говориш.

Аз се съгласих. Това бе група ветерани от бивши военни мъже и полицейски служители. Когато започнах да говоря за възхода на сатанизма и ритуалното насилие в нашето общество, нямаше и един човек, който да изрази съмнение или присмех. Всеки от тях можеше да разкаже история как е намирал мрачни свидетелства за активността на сатанизма в своя собствен район.

Всяка забелка в духовното знание и сила, за която Мойсей предупреди израилтяните да избягват в Ханаан — от „безвредните" хороскопи до немислимите жестокости над животински и човешки жертви — е налице и действа в културата ни днес. И всички те се коренят в сатанинските заблуди.

Знание от тъмната страна

Копнежът за езотерично, „свръх" знание в нашата култура ми бе илюстриран ярко, когато в Пасадена, Калифорния, наскоро се проведеха две конференции, отворени за обществеността. Едната бе голяма световна конференция на международни мисии и присъстваха около 600 души. По същото време се проведе Ню Ейдж конференция в градския център на Пасадена и се явиха повече от 40 000 души! Това е обществото ни днес. Хората не искат да чуват какво казва Бог. Те искат информация и насока от някой друг, който „знае": екстрасенс, ясновидец, гледач на ръка, гледач на карти или дух на починал приятел или близък.

Свещеното Писание говори много ясно по въпроса за търсене на знание и напътствие за живота ни от някой друг освен Бога: „Да се не отнесете към запитвачите

на зли духове, нито към врачовете; не ги издирайте, та да се осквернявате чрез тях... И човек, който се отнесе към запитвачите на зли духове и към врачовете, за да блудства след тях, против оня човек Аз ще насоча лицето Си и ще го изтребя изсред людето му... Също мъж или жена, която запитва зли духове или е врач, непременно да се умъртви" (Левит 19:31; 20:6, 27).

Ние сме толкова далеч от тази позиция спрямо доставчиците на гадателски и духовни съвети, колкото изобщо е възможно. Хората, които извършват спиритически сеанси по телевизията и радиото, са считани за знаменитости. Чета непрестанно, че все повече жени в Лос Анджелис се консултират със спиритисти вместо с професионални съветници. Можеш да намериш медиум практически във всеки град по земята ни и да получиш лична духовна „прогноза". Гадателят е или фалшив, или истински духовен медиум, който изпада в транс и уж получава инструкции за теб от духовния свят. Вместо това да се приема като петно за обществото, тези хора често са издигани на същото ниво като лекарите и свещенослужителите заради техния „професионализъм".

Шарлатани и истински медиуми

Откъде получават екстрасенсите и спиритистите своята „невероятна" информация и прозрения? Много от тях са свързани с демонични влияния, но голяма част от това, което се нарича спиритизъм и парапсихически феномени, не е нищо друго освен хитро внушена илюзия. Тези тъй наречени спиритисти осъществяват това, което се казва „студено гадателство". Ти отиваш при тях за съвет или насока и те ти задават няколко прости, насочващи въпроса. Въз основа на информацията, която им даваш, правят общи наблюдения, които вероятно се отнасят за повечето хора в твоята ситуация. Но ти си толкова впечатлен от точността на техните „разкрития", че започваш да им добавяш всякакви подробности, които могат да изфабрикуват в своето „ясновидство". В това няма нищо демонично, това е само психически и вербален трик.

Но медиумите и спиритистите, срещу които предупреждават Левит и Второзаконие, не са шарлатани, а хора, които притежават и предават знание, идващо не чрез естествените канали на възприятието. Тези хора са се отворили за духовния свят и са станали посредници за знанието от Сатана. Шарлатанинът със своите фалшиви студени гадателства се интересува само да ти измъкне парите. Но лъжливото знание и посока, които идват от Сатана чрез един медиум, имат за цел да осуетят твоята духовна жизненост и свобода.

Веднъж съветвах една жертва на медиум. Рори, мъж с умен поглед, към петдесетте, който току-що бе преживял развод, дойде в офиса ми и ми разказа невероятната си история. Един ден той си определил среща със своя млада приятелка на име Бернис в един парк в Южна Калифорния. Докато обикаляли магазините, стигнали до малка витрина, която рекламираше пътуващ медиум. Надписът гласял: „Влезте и получите напътствия за живота си".

Рори и Бернис влезли вътре и ясновидката ги удивила със своето езотерично знание. Дали е била истински медиум, който е получавал информация от зъл дух, или хитра шарлатанка, не знам. Но ефектът върху двойката бил поразителен.

— Ако имаш такава сила — възкликнал Рори — какво още можеш да направиш за мен?

Ясновидката обещала, че може да му помогне да има успех в работата си и във всички други области на живота.

Рори се вързал и той, и Бернис започнали да се срещат с ясновидката редовно. Един от първите съвети на жената бил двамата да се оженят и те го сторили. Продължили да търсят и следват съветите на ясновидката за живота си.

Почти четири години по-късно Рори бе в офиса ми. Бракът му с Бернис бил пълен провал, а работата, в която жената му обещала такъв успех, му се разминала. Когато го попитах колко пари е хвърлил на вятъра в търсене на „духовно“ знание, Рори отвърна:

— Аз лично и дадох почти 15 000 долара, но Бернис изгуби над 65 000 долара.

Неприятната страна в търсенето на тъмната страна

Не се знае много за библейския термин „медиум“ или „спиритист“. Тъй като „медиум“ (*ob*, в значение на магьосник, запитвач на духове или човек с дух водач) е от женски род, а спиритист (*yidd oni*, от корена на „знам“) е от мъжки род, някои смятат, че това са мъжкото и женското съответствие на една и съща роля.

Старият Завет изобилства от примери за царе, лъжепророци и гадатели, които водят народа на Израел към бунт срещу Бога. Един от най-известните случаи бе първият цар на Израел. Саул започна добре, като търсеше Божието ръководство и бе помазан от Самуил за цар на Израел (1 Царе 9). И той служи добре до злощастния си бунт срещу Божията воля (1 Царе 15), грях, който Бог приравни с греха на чародейството (стих 23). Защо съгреши Саул и отхвърли словото на Господа? Защото се страхуваше от гласа на хората повече отколкото от гласа на Бога — проблем, който твърде често виждаме в света днес. Проблемът за бунта е най-тежкия проблем в света.

Макар че Саул съжали за греха си (или поне съжали, че са го хванали!), няма свидетелство, което да показва, че действително се покая. Подобно на много хора, които не се подчиняват на Бога, той се опита да поправи грешката си, но бе твърде късно и „Господният Дух беше се оттеглил от Саул и зъл дух от Господа го смущаваше“ (1 Царе 16:14).

Това е труден пасаж по две причини. Първо, той сякаш подсказва, че човек може да изгуби Святия Дух чрез действие на непокорство. Но трябва да е ясно, че присъствието на Святия Дух в Стария Завет бе избирателно и временно. Духът, свързан със Саул, бе вероятно същия Дух, който бе свързан с Давид в стих 13: особена дарба от Духа да управлява като Божия помазан цар. Тази уникална дарба не е същата като личната връзка в Духа, на която се наслаждаваме с Бога, като Негови деца, днес.

След кръста църквата се идентифицира с пребъдващото присъствие на Святия Дух, който винаги съедини Божиите деца с техния небесен Отец (Ефесяни 1:13, 14). Исус обеща, че никой няма да ни грабне от ръката Му (Йоан 10:28) и апостол Павел ни уверява, че нищо — нито дори непокорството — не може да ни отдели от Божията любов (Римляни 8:35-39). Ние сме сигурни в Христос и в нас пребъдва Неговият Дух чрез вяра в делото на Христос на кръста.

Вторият проблем се отнася до смущаващата идея, че злият дух може да идва от Господа. Но трябва да помним, че Бог е върховен и Той може да използва Сатана и пратениците му като средство за дисциплиниране на Своя народ, както направи със Саул. Това е същото като използването от Бога на безбожния асирийски народ като „жезъла на гнева Ми“, за да накаже народа на Израел (Исая 10:5, 6). Използването на демони за постигането на волята Му не противоречи на природата или плана на Бога.

Дори на църквата е разрешено да предаде упорито безнравствен член на Сатана „за погубване на плътта му, за да се спаси духа му в деня на Господа Исуса“ (1 Коринтяни 5:5). Защо? За да подействат светът и неговият управител така на човека, че да предизвикат истинско покаяние. „Искаш ли дяволът да ти бъде господар?“, питаме безнравствения вярващ чрез тази стратегия. „Върви и може би болезнените последствия, които ще изпиташ на гърба си заради своята безнравственост, ще те завърнат при Бога.“

Интересно е да отбележим, че когато злият дух идваше върху Саул, Давид (наследникът на Израилевия трон) свиреше на арфата си и злият дух се махаше (1 Царе 16:23). Колко зле познаваме за жалост библейското значение на музиката в духовното царство! Когато Елисей трябваше да се допита до Бога, той каза: „Доведете ми един свирач. И като свиреше свирачът, Господната ръка дойде върху него" (4 Царе 3:15). По време на царуването на Давид над 4000 музиканти имаха задача да пеят в храма нощем и денем (1 Летописи 9:33; 23:5). Белег на изпълнените с Духа християни е да пеят и в сърцата си да отправят мелодии към Господа, както и да се разговарят с псалми, химни и духовни песни (Ефесяни 5:18-20).

От другата страна на истината лежи деструктивната сила на светската музика. Хари, сатанинският първосвещеник, ми показва многобройни символи върху популярни албуми, които посочваха посвещение и обвързване със сатанизма. Той ми каза, че около 85 процента от днешните групи за хеви метъл и пънк музика са „притежавани" от сатанисти. Те несъзнателно са се продали на сатанизма срещу слава и пари. Малцина от тези артисти действително практикуват сатанизъм, но повечето са безнадежно изгубени и карат други да се отклоняват чрез безбожното послание на своята музика.

След смъртта на пророк Самуил, изкривената жажда на Саул за духовно знание го накара да потърси водителство от един медиум. След като преди това бе очистил народа от запитвачите на зли духове и врачовете (1 Царе 28:3), Саул бе насочен към ендорската магьосница, която по някакъв начин бе избегнала наказанието. Като дойде предрешен при магьосницата, Саул я убеди да повика Самуил (стихове 8-19). Но планът не се осъществи, защото Бог позволи самият Самуил да се върне, като ужаси магьосницата (която очакваше да се появи нейният зъл дух). Посланието на Самуил към Саул беше само лоши новини, като предсказа неизбежното пленяване на Израел от филистимците и смъртта на Саул и синовете му (стих 19).

Бог изрично забранява викането на мъртви (Исая 8:19, 20) и историята за богатата и Лазар поучава днешната невъзможност да се общува с мъртвите (Лука 16:19-31). Когато медиум претендира, че се е свързал с мъртъв човек, не му вярвайте. Когато психолог твърди, че е върнал клиента си обратно към предишно съществуване чрез хипноза, не му вярвайте. Когато Ню Ейдж екстрасенс докладва, че е пренесъл човек от миналото в настоящето, осъзнайте, че това не е нищо друго освен демон или измама на шарлатанин.

Стара идея в нови дрехи

Движението Ню Ейдж облича окулта в маската на Ню Ейдж просветление: „Ти не се нуждаеш от Бога, ти *си* Бог. Не трябва да се покайваш за греховете си и да разчиташ на Бога, за да те спаси. Грехът не е проблем, трябва само да обърнеш ума си и да го настроиш на великата космическа вълна чрез хармонично сливане." Кулминацията на Ню Ейдж е най-старата лъжа на Сатана: „Ще бъдете като Бога" (Битие 3:5).

Тази жажда за знания и сила е примамила падналото човечество да търси водителство от медиуми и спиритисти и от такива окултни практики като ясновидство, гледане на карти, гледане на ръка, масички за спиритически сеанси, астрология, магически клетви и автоматично писане. „Няма ли Бог в Израел, та отивате да се допитате до акаронския бог Веелзевула?", проплака Илия (4 Царе 1:3). Хората навсякъде около нас пренебрегват Бога, който ги обича и желае да ръководи живота им, и вместо това търсят светлина и мир в царството на тъмнината. Може спокойно да попитаме като Иуй: „Какъв мир, докле са толкоз много блудствата и чародействата на майка ти Езавел?" (4 Царе 9:22). Мирът може да се намери само при Княза на мира, не при княза на тъмнината.

Не се оставяйте да бъдете завлечени от перспективите за знание и сила, които примамват и отвличат от Бога толкова хора в нашата култура днес. Хора, като последователите на Симон магьосника в Деяния 8:9, 10, които продължават да се дивят на практикуващите магиите на Ню Ейдж. Други като клиентите на обладаното от демон слугинче в Деяния 16:16-18 ще допринасят за печалбата на онези, които упражняват духа на ясновидство. Както в тези примери от ранната църква, хора които търсят знание и сила от тъмната страна, ще пречат на делото на Бога, като заблуждават много хора чрез фалшивата сила, която използват. Други ще бъдат жадни за власт до такава степен, че ще принасят жертви на „бесовите“ (Левит 17:7) и дори ще принасят в жертва собствените си деца на демоните (Псалми 106:36-38). Мога да свидетелствам от първа ръка чрез опита си като съветник, че тези неща действително се случват днес.

Нека тези думи от Свещеното Писание ни отрезвят за действителността, че дори вярващи могат да бъдат отклонени от Божието знание и власт от неприятеля, който преувеличава чувството ни за независимост и значение въвн от Бога:

А Йесурун затлъстя и ритна; затлъстиял си, угоил си се, надебелял си; тогава забрави Бога, който го създаде и презря Канарата на спасението си. С чужди богове Го раздразниха до ревнуване, с мерзости Го раздразниха до гняв. Пожертвуваха на бесове, които не бяха Бог, на богове, които не бяха знаели, на нови богове, наскоро въведени, от които башите ви се бояха; а ти не помисли за Канарата, която те роди, и забрави Бога Създателя твой (Второзаконие 32:15-18).

8. Убеден да живееш по свой начин

Когато децата ни бяха малки, имахме проблеми с установяването на ритуала за семейно общение с Бога. В една натоварена вечер, без да искаме пропуснахме времето за четене на Библията и молитва с Хайди и Карл. Няколко минути, след като ги сложихме в леглата, чух гласа на Хайди от хола:

— Татко, забравихме времето за крещене.

В нашето семейство времето за общение често представляваше време за крещене!

Библейското изучаване, което си спомням най-добре, бе една продължителна дискусия с Карл за изкушението. В продължение на няколко седмици той искаше да говорим само за изкушението. Мисля, че бе по-скоро очарован от начина, по който звучеше думата, също както на мен ми харесваше да произнасям думата „алуминий“, когато бях дете. Но дори след няколкоседмично обсъждане на въпроса, Карл не можеше да прави разлика между изкушението и самото грешно действие.

Открих, че много възрастни християни също имат проблеми с разликата между тях. Бомбардирани от изкусителни мисли, те стигат до заключението, че нещо изцяло не е наред с тях. Те приравняват изкушението с греха. Но дори Исус бе „във всичко изкушен като нас“. И все пак завършете стиха: „Но пак без грях“ (Евреи 4:15). Докато сме в света, сме изложени на изкушения също както бе Исус. Но Той не съгреша и ние също не трябва да съгрешаваме (1 Коринтяни 10:13). В тази глава искам да дефинирам и опиша изкушението, за да можете да го разпознавате лесно и бързо да отказвате поканата на Сатана да вършите нещата по свой начин.

Основата на изкушението

От Адам насам всеки човек се ражда в този свят - физически жив и духовно мъртъв (Ефесяни 2:1). Тъй като нямаме взаимоотношения с Бога, докато напредваме в годините на своето развитие, ние се учим да живеем независимо от Него и се опитваме

да задоволяваме нуждите си без Него. Изграждаме мисловни модели и навици на поведение, които са съсредоточени около самите нас.

Когато сме се новородили, сме станали духовно живи, ако плътта ни, този сбор от вкоренени егоистични навици и модели, които сме заучили, когато сме били духовно мъртви, остава да се състезава с решението ни да ходим в Духа. Същността на изкушението е поканата да посрещнем законните си човешки нужди чрез възможностите на света, плътта и дявола, вместо чрез Христос (Филипяни 4:19). Всяко изкушение е покана да живееш независимо от Бога.

Силата на изкушението зависи от силата на крепостта, която се е изградила в нашите умове, когато сме се учили да живеем независимо от Бога. Например, ако си израснал в християнски дом, където порно списанията и телевизионните програми със спорна нравствена стойност не са били позволени, силата на сексуалните изкушения в живота ти няма да бъде толкова силна, колкото за някой, който е израснал, изложен на порнографски материали. Защо? Защото твоята законна нужда да бъдеш обичан и приет е била посрещана от любящи родители, които също са те предпазвали от излагането на незаконни средства за изграждане на твоята самоличност и стойност. Човек, който е израснал в обкръжение на безнравственост и сексуална разпуснатост ще има по-голяма борба със сексуалните изкушения, когато стане християнин, просто защото тази крепост е била добре установена преди да се новороди.

Твърде много от нещо хубаво

Повечето от нас няма да бъдат изкушавани често да извършват явни грехове като въоръжен грабеж, убийство или изнасилване. Сатана е твърде хитър и внимателен за това. Той знае, че ще разпознаем явното зло в такива изкушения и ще откажем да действваме според тях. Вместо това номерът му е да ни оплете да тласнем някое добро нещо извън границите на Божията воля, докато то стане грях. Той ни заплашва като пословичната жаба в гърнето с вода: постепенно засилва огъня на изкушението, като се надява, че няма да забележим приближаването на границата на Божията воля и няма да скочим преди нещо добро да стане грях.

Апостол Павел писа: „Всичко ми е позволено, ала не всичко е полезно; всичко ми е позволено, но не ща да съм обладан от нищо" (1 Коринтяни 6:12). Той виждаше само зелени светлини навсякъде в християнския си живот. Всичко е добро и законно за нас, защото сме свободни от греха и вече не сме под осъждението на закона. Но апостол Павел знаеше също, че ако безотговорно натиснем газта в живота си, в която и да е от тези добри и законни посоки, накрая ще прескочим в червената светлина на Божията воля, и това е грях.

Следващите твърдения ни разкриват грешните резултати в няколко области, където сме изкушавани да изтикаме добрите неща, които Бог е създал, зад границата на Божията воля:

- физическата почивка става мързел
- тихият характер става отчужденост
- възможността за печалба става алчност
- наслаждението от живота става невъздържаност
- физическото удоволствие става чувственост
- интересът към притежанията на другите става завист
- наслаждението от храната става чревоугодничество
- грижата за себе си става егоизъм
- самоуважението става високомерие
- общуването става клюкарстване
- предпазливостта става неверие

- увереността става безчувственост
- гневът става ярост и избухливост
- любящата грижа става разглеждане
- вярната преценка става критикарство
- приятелството към същия пол става хомосексуализъм
- сексуалната свобода става безнравственост
- съзнателността става перфекционизъм
- щедростта става прахосничество
- себезащитата става нечестност
- вниманието става страх

Грехът срещу израстването

1 Йоан 2:12-14 описва три нива на християнското израстване по отношение на греха. Първото ниво е сравнено с „дечица“ (стих 12). Малките деца във вярата се характеризират с това, че греховете им са простени и притежават познание за Бога. С други думи, те са в Божието семейство и са победили наказанието за греха, но не са израснали до пълнолетие.

Второто ниво са „младежите“ (стих 13, 14), тези, които са победили лукавия. Това са израстващи в борбата вярващи, които са силни, защото Божието Слово пребъдва в тях. Те познават истината и знаят как да се противопоставят на Сатана в борбата за своите умове. Вече не са в оковите на неконтролируеми пороци и са разрешили своите лични и духовни конфликти, които пречат на много християни да преживеят свободата в Христос. Те са свободни и знаят как да останат свободни.

Третото ниво са „бащите“ (стих 13, 14), тези, които са изградили дълбоко лично знание за Бога. Тяхната вяра е стабилно основана на близка, интимна, любяща връзка с Бога, а това е целта на духовното израстване. След като ни е призовал да се борим със силата на греха в живота си чрез твърдото решение да растем, Йоан описва пътищата, по които Сатана ни изкушава.

Пътища на изкушението

Ще бъдеш по-добре подготвен да се противопоставяш на изкушението в живота си, когато разбереш, че според Писанията има само три пътя, по които Сатана може да те оплете да действаш независимо от Бога. Те са обобщени в наставленията на Йоан към вярващите относно взаимоотношенията ни със света: „Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отец. Защото всичко, що е в света — похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота — не е от Отец, но е от света; и светът преминава, и неговите похоти; а който върши Божията воля, пребъдва до века“ (1 Йоан 2:15-17).

Трите канала за изкушението са *похотта на плътта, пожеланието на очите, тщеславието на живота*. Похотта на плътта дебне физическите ни апетити и се стреми да ги задоволи в този свят. Пожеланието на очите апелира към интереса към себе си и изпитването на Божието Слово. Тщеславието на живота набляга на себеиздигането и себепрославянето. Сатана се изправи както пред първия Адам, така и пред последния Адам чрез всеки от тези канали за изкушението. Първият Адам безславно се провали и ние все още страдаме от резултатите на неговото падение. Но последният Адам — Исус Христос — посрещна тройното изкушение на Сатана директно и триумфиращо успя. В Него имаме способностите и силата да побеждаваме всяко изкушение, което Сатана праща към нас.

Похотта на плътта

Сатана подходи към Ева най-напред чрез похотта на плътта. Той посади съмнение в ума ѝ за плода на дървото, като каза: „Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?“ (Битие 3:1). Ева отговори: „От плода на дървото, което е всред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него“ (стих 3). Но Сатана бе изострил вече апетитите ѝ за забранения плод и тя видя, „че дървото беше добро за храна“ (стих 6). Поддаването на похотта на плътта допринесе за падението на Адам и Ева.

Сатана предизвика и Исус по пътя на похотта на плътта. Нашият Господ бе постил 40 дни, когато Сатана Го изкуши в пустинята в момента на Неговата явна физическа слабост: „Ако си Божий Син, заповядай на тия камъни да станат хлябове“ (Матей 4:3). Сатана не е всезнаещ, но не е и сляп. Той разбра за явната уязвимост на Исус към физическото изкушение, като го наблюдава, че прекара без храна 40 дена. Той наблюдава и теб, търси слабите места в твоите физически апетити за храна, почивка, удобство и секс. Изкушението е по-силно, когато са изострени гладът, умората и самотата.

Изкушението на похотта на плътта има за цел да ни отвлече от Божията воля, за да служим на плътта (Галатяни 5:16, 17). Няма нищо грешно в яденето само по себе си и нямаше нищо присъщо зло в забранения плод в Едемската градина. Яденето е законна физическа нужда и Бог създаде храната, за да посрещне тази нужда. Но що се отнася до плода на едно единствено дърво, Бог бе казал: „Не яжте от него“ и чрез яденето Адам и Ева нарушиха Божията воля и действаха в непокорство спрямо Него.

По същия начин нямаше нищо лошо в това Исус да хапне хляб в края на Своя пост, освен факта, че това не бе Божията воля. Исус отвърна: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4). Без значение колко желателен е изглеждал за Исус в Неговото състояние на глад самунът хляб, Той нямаше намерение да действа независимо от волята на Отец, като приеме предложението на Сатана. Животът, който Исус даде за пример, бе живот на пълна зависимост от Бога Отец (Йоан 5:30; 6:57; 8:42; 14:10; 17:7).

Когато Сатана те изкушава по пътя на похотта на плътта, той ще те кани да задоволяваш своите законни физически нужди по начини, които излизат от рамките на Божията воля. Яденето е необходимо и правилно, но яденето прекалено много, яденето на неправилна храна и допускането яденето да управлява живота ти е нещо неправилно. Сексът, както го създаде Бог, е красив и добър, но сексът извън брака, хомосексуализма и егоистичния секс са извън границите и водят до надяване на окови. Когато чувстваш, че законна физическа нужда те оплита и кара да действаш в непокорство спрямо Бога, ти си изкушаван чрез похотта на плътта.

Когато се противопоставиш на изкушенията на похотта на плътта, ти заявяваш своята зависимост от Бога за снабдяване на естествените си нужди. По този начин оставаш „на лозата“, като черпиш от ресурсите, за които говори Исус в Йоан 15:5. Но когато се поддадеш на изкушението в тази област, от това ще страда плодовитостта ти като християнин, защото отделени от Христос не можем да сторим нищо.

Пожеланието на очите

Вторият канал за изкушението, чрез който Сатана дойде при Адам и Ева, бе свързан с лъжата му за последствията от непокорството към Бога. Бог бе казал, че смъртта ще придружава непокорството им, но Сатана каза: „Никак няма да умрете“ (Битие 3:4). Той призоваваше чувството за самосъхранение на Ева чрез лъжливи уверения, че Бог греша по въпроса за последствията от греха. „Не Го слушайте, правете това, което виждате за право в собствените си очи“, настоя той. Забраненият плод бе

приятен за очите ѝ (стих 6), така че тя и Адам пренебрегнаха Божиата заповед, за да направят това, което им се струваше, че служи на собствените им най-добри интереси.

Пожеланието на очите незабелязано ни отклонява от Божието Слово и разяжда увереността ни в Бога. Виждаме това, което светът предлага, и го желаем повече от взаимоотношенията си с Бога. Започваме да вярваме повече на собственото си виждане за живота, отколкото на Божиите заповеди и обещания. Подхранвани от пожеланието към това, което виждаме, ние сграбчваме всичко, до което се докопаме, като вярваме, че се нуждаем от него и се мамим, че Бог иска да го имаме. Като приемаме, че Бог няма да ни откаже нищо, страстно изискваме просперитет.

Вместо да се доверяваме на Бога от цяло сърце, възприемаме отношение на „докажи ми го“. Това бе същността на второто изкушение на Сатана към Исус: „Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за Тебе и на ръце ще Те вдигат. Да не би да удариш о камък ногата Си“ (Матей 4:6). Но Исус не бе готов да играе по играта на Сатана „покажи ми“. Той отвърна: „Писано е още: „Да не изпитваш Господа твоя Бог“ (стих 7).

Когато бях пастор, някои от членовете на църквата ми непреднамерено се поддадоха на изкушението да поставят Бога на изпит. Имах един скъп приятел, който умираше от рак. Но се пусна слух в църквата, според който четири независими „свидетели“ твърдяха, че Дик няма да умре, защото Бог така им казал. Неколцина възкликнаха: „Не е ли прекрасно, че Бог ще изцели Дик!“. Три седмици по-късно Дик почина.

Ако Бог беше Този, който бе говорил на четиримата души, че Дик няма да умре, какво означава това за Бога? Че е лъжец. Но лъжец ли е Бог? Разбира се, че не, Той е истина. Лъжите идват от бащата на лъжите: самия Сатана. Заблуждаващите духове разпространяваха лъжа за Дик в опит да унищожат доверието на събранието в Бога. Бог не ни е длъжен, Той не е задължен на никого освен на Себе Си. Няма начин да го надхитриш с молитва, така че да е длъжен да ти отговори. Това не само разрушава смисъла на молитвата, но ни поставя в положението на Бог. Праведният ще живее чрез вяра в писаното Божие Слово и няма да изисква от Бога да доказва Себе Си в отговор на нашите прищевки или желания, независимо колко благородни са. Ние сме тези, които трябва да бъдем изпитвани, не Бог.

Тщеславието на живота

Третият канал за изкушението е в сърцето на движението Ню Ейдж: изкушението да направляваш сам съдбата си, да управляваш собствения си свят, да бъдеш собствен Бог. Сатана измъчваше Ева с мисли за забранения плод: „В деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото“ (Битие 3:5). Предложението на Сатана бе преувеличен апел към нашата вложена от Бога наклонност да управляваме. „Не се задоволявай с това да управляваш *под* Бога, сякаш казваше той, когато имаш потенциала да бъдеш *като* Бога.“ Когато Ева се убеди, че е „дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му, та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде“ (стих 6), тя и Адам ядоха.

Обещанието на Сатана, че двамата ще станат като Бога, не бе нищо повече от лъжа. Когато Адам и Ева се поддадоха на изкушението, те не станаха богове на своя свят, както твърдеше той. Вместо това те паднаха от положението си на управляване с Бога и Сатана стана в замяна богът на този свят — точно както бе планирал.

Сатана опита да приложи същия план спрямо Исус: „Пак Го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва Му: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш“ (Матей 4:8, 9). Исус не се противопостави на претенциите на Сатана да му предлага царствата на света и

тяхната слава. Тъй като Сатана бе богът на този свят, той можеше да ги предлага, щом Адам и Ева ги бяха пропилили при първото изкушение. Когато се замислиш обаче, предложението на Сатана е доста абсурдно. Защо ще бъде изкушен Исус да се поклони на Сатана в замяна за света, когато Той вече притежаваше вселената? Затова отговори: „Махни се, Сатано, защото е писано: „На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш" (стих 10).

Изкушението за тщеславието от живота има за цел да ни отклони от поклонението на Бога и да разруши покорството ни към Бога, като ни подтиква да поемем ръководството на живота си в собствени ръце. Когато чувстваш, че нямаш нужда от Божията помощ и водителство, че можеш да се справяш с живота, без да търсиш Него, че няма нужда да подгъваш колене пред когото и да е, внимавай: това е тщеславието на живота. Може да си мислиш, че служиш на себе си, но щом престанеш да се покланяш и да служиш на Бога, вече си започнал да се покланяш и да служиш на Сатана — а точно това иска той повече от всичко друго. Вместо това, животът ти трябва да се характеризира с поклонническо смирение и покорство на Бога (1 Петрово 5:5-11; Йоан 15:8-10).

Помни, в тези пътища на изкушението са отразени три жизнено важни въпроса: 1) Божията воля в твоя живот, изразена в твоята зависимост от Бога; 2) Божието Слово в твоя живот, изразено чрез доверие в Бога; и 3) поклонението на Бога в твоя живот, изразено чрез покорството ти на Бога. Всяко изкушение, което Сатана изпраща към теб, ще оспорва една или повече от тези стойности. Той ще те наблюдава, за да разбере къде си най-уязвим и ще те изкуши във всяка област, в която си останал без защита.

ДВЕ ОТ НАЙ-АПЕТИТНИТЕ НИ ИЗКУШЕНИЯ

Защо се замисляме над изкусителни мисли, които противоречат на Божието Слово и Божията воля? Нека си признаем — правим го, защото искаме. Ние не сме изкушавани от храни, които не обичаме, от непривлекателни хора от другия пол, от нежелани повишения и т.н. Куката за изкушението е гаранцията на дявола, че това, което искаме и смятаме за нужно, във от Божията воля, може да ни задоволи. Не вярвайте на думите му. Никога не можете да задоволите желанията на плътта. Вместо това: „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят" (Матей 5:6). Само трайни правилни взаимоотношения чрез силата на Святия Дух и преживяването на плода на Духа ще ви донесе удовлетворение.

Яж, за да живееш или живей, за да ядеш?

Храната е най-големият проблем, тъй като тя е необходима за оцеляването. Така че ние ядем, за да живеем, но когато започнем да живеем, за да ядем, храната вече не задоволява. Вместо това тя ни изяжда и милиони хора се чувстват безпомощни да управляват собствените си апетити за храна. Когато тялото ти е лишено от определени хранителни вещества, ти изпитваш естествено желание за тези храни, които ще те поддържат здрав и ще помагат на имунната ти система да функционира. Ако ядеш, за да задоволяваш тези естествени нужди, ще останеш здрав и свободен. Но когато се обръщаш към храната, за да облекчиш нервното напрежение или за да задоволиш страстта си към сладко, солено и т.н., ще изгубиш контрол и резултатите ще се отразят отрицателно на здравето ти.

Не е изненадващо, че апостол Павел спомена неправилното използване на храната във връзка със своето отрезвително предупреждение, че „в послешните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения" (1 Тимотей 4:1). Едно от свидетелствата за последните дни ще бъдат онези, които „заповядват въздържание от ястия" (стих 3), чиято цел е да задоволяват законна

нужда. Всякакво неравновесие в хранителните навици, с което съм се занимавал, е имало духовен елемент и все пак на практика съветниците никога не третират анорексията и булимията като духовен проблем. Жената на един пастор ми писа след една конференция:

Скъпи Нийл, ще започна разказа си какво направи Господ в живота ми чрез истината, която споделихте с нас на конференцията. Сега съм по-наясно за заблудите на врага и това ме прави благодарна към моя мощен и милостив Спасител. Имах проблеми с булимията в продължение на 11 години. Но сега мога да бъда в дома сама цял ден с кухня пълна с храна и да бъда в мир. Когато изкушение или лъжа от Сатана се появи в ума ми, аз я отблъсквам чрез истината. Някога бях в оковите на онези лъжи часове, часове на ден, като винаги се страхувах от храната. Сега се радвам на свободата, която носи истината.

Освободени сексуални страсти

Апостол Павел споменава също брака (връзката, в която Бог предназначи да бъдат задоволявани сексуалните апетити) в сериозното си предупреждение за последните дни (1 Тимотей 4:3). Сексът е друга крепост, определена в Писанието, която има уникален потенциал за грях. Апостол Павел пише: „Бягайте от блудодеянието. Всеки друг грях, който би сторил човек, е въвн от тялото; но който блудствува, съгрешава против своето си тяло" (1 Коринтяни 6:18). На практика всеки човек, който съм съветвал относно духовен конфликт, е признавал някакъв вид сексуално отклонение. Някои са в оковите на неконтролируема похот. Други са жертви на демонична сексуална атака. Освен това хора, които са били сексуално насилвани или са участвали в отвратителни сатанински сексуални ритуали в миналото, почти винаги имат издигната крепост в областта на секса. Ако има такова нещо като демонично предаване от един човек на друг, аз бих казал, че незаконната сексуална връзка е основното средство, чрез което това става. Сексът е дадена от Бога част на нашата автономна нервна система. Естественото сексуално функциониране е регулярна, ритмична част от живота. Но когато Исус каза: „Всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си" (Матей 5:28), той описва нещо, което излиза от границите на Божия план за секса. Думата за пожелание е *epithumos*. Представката *epi* означава „прибавям", което означава, че нещо е прибавено към естествената наклонност. Исус ни призова да не прибавяме към даденото от Бога сексуално желание, като замърсяваме умовете си с похотливи желания. Единственият начин да управляваш сексуалния си живот е като управляваш мисловния си живот. Сексуалната похот изисква физически израз и именно тук се намесва пасажът от Римляни 6. Не трябва да оставяме грехът да царува в смъртните ни тела (стих 12), като използваме телата си като инструменти на неправдата (стих 13). Когато използваш тялото си неправилно чрез сексуален грях, ти даваш на Сатана място и твоят сексуален проблем се превръща в духовен проблем. Един мисионер сподели с мен в края на една от конференциите ми, че най-сетне е свободен от 20-годишно оковаване на похотта. Той търсел съвет за проблема си по време на подготовката си за мисионерско служение и при всяка отпуска, но така и не получавал трайна победа, докато не осъзнал, че това е духовен проблем, който се нуждае от духовно разрешение.

Изходен път

Първо Коринтяни 10:13 е сиянието на благата вест сред страховете и притесненията ни относно изкушението: „Никакво изкушение не ви е постигнало освен това, което е човешко; но Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изкушени повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път, така че

да можете да го издържите". Къде е изходът, за който говори тук апостол Павел? Там, където се намира и изкушението: в твоя ум. Всяко изкушение е първо мисъл, внушена в твоя ум чрез собствената ти плътска природа или чрез самия изкусител. Ако въртиш из ума си една мисъл или я разглеждаш като вариант, в крайна сметка ще започнеш да действаш според нея и ще съгрешиш. Вместо това Павел ни съветва да пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос (2 Коринтяни 10:5). Първата стъпка към избягване на изкушението е да преценяваш всяка мисъл, още щом стъпи на прага на твоя Ум.

След като си спрял една настъпваща мисъл, следващата стъпка е да я прецениш въз основа на осемте критерия на апостол Павел какво трябва да мислим: „Всичко, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте" (на английски „над това размишлявайте" — бел. прев.) (Филипяни 4:8). Запитайте се: „Тази мисъл в хармония ли е с Божията истина? Казва ли ми Да направя нещо честно? Нещо правилно? Нещо чисто? Ако тази мисъл стане действие, хубав ли ще е резултатът и ще допринесе ли за добродетелност в живота ми? Ще одобрят ли другите вярващи действията ми? Дали е нещо, което може да донесе похвала на Бога?" Ако отговорът на някой от тези въпроси е не, отхвърли мисълта моментално. По-добре е Да нямаш нищо общо с нея. Ако тя продължи да се връща, продължавай да казваш не. Когато се научиш да реагираш на изкушаващите мисли, като ги спираш на прага на своя ум, като ги преценяваш въз основа на Божието Слово и отхвърляш тези, които не издържат теста, значи си намерил изходния път, който обещава Божието Слово.

От друга страна, ако мисълта влезе в ума ти и издържи изпита на истината, честността, правдата и т.н. от Филипяни 4:8, „това зачитайте" (стих 8) и „него вършете" (стих 9). „И Бог на мира ще бъде с вас" (стих 9), което е безкрайно по-добро от болката и объркването, които следват, ако се поддадем на изкушаващите мисли и се обвържем с грешно поведение.

Изповядай и се възпротиви

Хората, които са попаднали в цикъла на грях-изповед-грях-изповед-грях-изповед в крайна сметка започват да губят надежда, че е възможна действителна победа над греха. Обикновена сила на волята не може да им помогне да не повтарят греха, който току-що са изповядали и Сатана излива обвинения. Себеобузданието сякаш е илюзия и християнският живот е безкрайно изкачване и пропадане.

Грехът, когато му е позволено да царува, е като куче, което е скочило в двора ти, хапва те за крака и не желае да *те* пусне. Ти удриш по себе си, заради неуспехите си и викаш към Бога за прошка. Той ти прощава, но кучето е още там. Защо не извикаш към Бога и не удариш кучето вместо себе си? Яков 4:7 ни казва: „Покорявайте се на Бога, но противете се на дявола и той ще бяга от вас". Правилно е да изповядаме греховете си, но не сме последвали библийската формула, която прекъсва цикъла: *грях-изповед-противопоставяне*. Трябва да се противопоставим на Сатана и да му заповядаме да ни напусне, ако искаме да преживеем победа над греха.

Ние живеем така, сякаш Бог и болното човечеството са единствените реалности в духовното царство. Но Йоан писа: „Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреши някой, имаме ходатай при Отец, Исус Христос праведния" (1 Йоан 2:1). Трябва да се обърнем към нашия праведен Ходатай и да се противопоставим на измамния противник, ако искаме да преживеем победа и свобода от изкушението и греха.

9. Не вярвай на всичко, което чуваш

Едно от най-често срещаните явления, които съм забелязал сред християните — дори сред пастори, християнски ръководители и техните съпруги и деца — е дълбоко вкорененото чувство за себепотъпкване. Чувал съм ги да казват: „Аз не съм важен, нямам качествата, не съм добър“. Удивен съм колко много християни са парализирани в своето свидетелство и продуктивност от мисли и чувства на ниско самочувствие и безполезност.

Следващото изкушение, вероятно най-честата и настойчива атака от Сатана, за която сме уязвими, е обвинението. Чрез вяра ние сме влезли във вечни взаимоотношения с Господ Исус Христос. В резултат на това сме мъртви за греха и живи за Бога и сега седим с Христос в небесни места. В Христос *сме* важни, *има*ме качествата, добри *сме*. Сатана не може да стори абсолютно нищо, за да промени положението ни в Христос и стойността ни за Бога. Но той може да ни направи буквално бездействени, ако успее да ни заблуди да слушаме и да вярваме коварните му лъжи, с които ни обвинява, че нямаме стойност за Бога или другите хора.

Сатана често използва изкушението и обвинението като брутални шамари от двете ни страни. Той се приближава и казва: „Защо не го опиташ? Всички го правят. Освен това номерът ще мине. Кой ще разбере?“ И още щом тръгнем в пътя, който ни показва изкушението, променя тона в обвинителен: „Какъв християнин си ти да вършиш подобно нещо? Ти си жалко подобие на Божие дете. Това никога няма да ти бъде простено. По-добре се откажи, защото Бог вече се е отказал от теб.“

Сатана е наречен „клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог“ (Откровение 12:10). Всички сме чували неговия лъжлив омразен глас в сърцата и съвестите си. Той сякаш никога не ни оставя. Много християни постоянно са обезсърчавани и унищожавани, защото вярват на постоянните му лъжи. И тези, които се предават пред обвиненията му, в крайна сметка остават ограбени от свободата, на която Бог иска да се радват Неговите хора. Един разгромен християнин пише:

Старите ми чувства, че животът не си струва усилието, продължават да се връщат. Страхувам се, сам съм, объркан съм и много отчаян. Знам дълбоко в себе си, че Бог може да победи това, но не мога да премина тази стена. Дори не мога да се моля. Когато се опитам, нещо се изпречва на пътя ми. Когато се чувствам добре и започна да вкарвам в действие това, което знам, че Бог иска от мен, ме спират в крачка онези гласове и сила, която е толкова голяма, че не мога да продължа. Толкова близо съм да се поддам на тези гласове, че почти не мога да се боря с тях повече. Просто искам малко мир.

Поставянето на клеветника на място

Добрата вест е, че не трябва да слушаме обвиненията на Сатана и да живеем в отчаяние и поражение. Захария 3:1-10 дава една основна истина, от която се нуждаем, за да се опълчим чрез вяра срещу обвиненията на Сатана и да живеем праведно в служба на Бога.

Господ откри на пророк Захарий една небесна сцена, в която обвиненията на Сатана срещу Божия народ са поставени в правилна перспектива: „И Господ ми показа великия свещеник Исуса стоящ пред ангела Господен; и Сатана стоеше отдясно му, за да му се възпротиви. И Господ рече на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! Да те смъмри Господ, който избра Ерусалим. Не е ли този една главня, изтръгната из огън? А Исус бе в нацапани дрехи като стоеше пред ангела“ (стихове 1-3).

Господ смърря Сатана

Погледнете към действащите лица в тази сцена, която толкова прилича на небесна съдебна зала. Съдията е Бог Отец. Прокурорът е Сатана. Защитата е Исус. А обвиняемият е Исус първосвещеникът, който представлява всички Божии люде, включително теб и мен. Исторически, когато първосвещеникът влизаше в Божието присъствие в пресвято място всяка година, това бе много тържествено събитие. Първосвещеникът трябваше да изпълни сложни ритуали за почистване и церемониално умиване преди да влезе, защото ако по някакъв начин не бе съвсем чист пред Бога, можеше да умре на място. Свещеникът носеше на дрехата си звънчета, за да могат онези, които стоят пред пресвято място да знаят дали още е жив и се движи. На глезена му връзваха въже, за да могат да го изтеглят от вътрешното светилище, ако умре в Божието присъствие.

Така че тук в Божието присъствие стои първосвещеник на име Исус с мръсни дрехи, които представляват греховете на Израел. Лоши вести! Обвинителят Сатана казва: „Погледнете го, Боже. Целият е мръсен. Той заслужава да бъде поразен със смърт.“ Но Бог смърря обвинителя и го поставя на място. „Ти не си съдията и не можеш да издаваш присъда над моите хора“. Бог сякаш казва в Своето смърряне: „Аз освободих Исус от огъня на осъдението и твоите обвинения са неоснователни“.

Тази съдебна сцена се повтаря нощем и денем за всяко Божие дете. Сатана продължава да сочи нашите грешки и слабости на Бога и изисква Той да ни поразии за това, че не сме свършени. Но нашият адвокат на небето е Исус Христос и Той никога не би изгубил делото пред съдията Бог. Сатана не може да направи обвиненията си валидни, защото Исус Христос ни е оправдал и живее, за да ходатайства за нас (Римляни 8:33, 34).

В същото време, докато Сатана ни обвинява пред Бога, неговите емисари също ни обвиняват лично, като бомбардират умовете ни с лъжливи мисли за недостойнство и неправедност в Божиите очи: „Как можа да направиш това и да продължаваш да се наричаш християнин? Ти всъщност не си Божие дете.“ Но Сатана не е твой съдия, той е само твой *обвинител*. И все пак, ако го послушаш и му повярваш, ще започнеш да живееш с тези обвинения, сякаш те са присъда, която трябва да излежиш.

Когато обвиненията за недостойнство те атакуват, не им обръщай внимание. Вместо това отговори: „Сатана, аз съм положил доверието си в Христос и съм Божие дете в Него. Също като първосвещеника Исус аз съм освободен от Бога от огъня на осъдението и Той ме е обявил за праведен. Ти не можеш да определяш присъдата или да произнесеш наказанието. Можеш само да ме обвиняваш — и аз не ти вярвам.“

Господ съблича мръсните ни дрехи

Причината обвиненията на Сатана да са неоснователни е в това, че Бог е разрешил проблема с мръсните ни дрехи. Описанието на небесната сцена от Захарий продължава: „И ангелът проговаряйки, рече на стоящите пред него, като думаше: Съблечете от него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека в богати одежди. Тогава рекох: Нека турят хубава митра на главата му. И тъй, туриха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи, докато ангелът Господен стоеше близо“ (3:4, 5).

Бог не само ни е обявил за праведни, но Той е съблякъл мръсните ни дрехи на неправда и ни е облякъл със Своята правда. Забележете, че промяната в облеклото е нещо, което *Бог* прави, не самите ние. Сами по себе си ние нямаме дрехи на праведност, които да облечем и те да задоволят Бога. Той трябва да ни преоблече в отговор на нашето покорство на Него с вяра.

Господ ни увещава да откликнем

След като е смъртил Сатана и ни е дал праведност, Господ призовава към отговор на покорство: „Ако ходиш в пътищата Ми и ако пазиш наредбите Ми, тогава ти пак ще пазиш дома Ми и пак ще пазиш дворовете Ми, и ще ти дам свободен достъп между стоящите тук" (Захарий 3:7). Божието условие тук няма нищо общо с взаимоотношенията Му с теб или твоето положение в правда, тъй като те вече са сигурни. И тези наставления нямат нищо общо с поражението на Сатана, тъй като той вече е разгромен. Те са свързани с *всекидневната ти победа*. Като ни призовава да ходим в Неговите пътища и да пазим Неговите наредби, Господ просто ни призовава да живеем според това кои сме в Христос чрез практическия израз на нашето покорство. Това означава да живеем чрез вяра, а не чрез страх. Това означава да разпъваме плътта всеки ден и да живеем според Духа. Това означава да считаме себе си мъртви за греха и да живеем за Бога, като не допускаме грехът да царува в смъртните ни тела. Това означава да пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос и да се преобразяваме чрез обновяването на умовете си.

В отговор на всекидневното ни служение чрез покорство, Бог обещава да управляваме дома Му и да ни постави да се грижим за дворовете Му. Това означава, че ще споделим с Него властта в духовния свят, ще можем да живеем победоносно над Сатана и греха. Той ни обещава също свободен достъп в небесните места. Имаме отворена линия за общуване с Отец. Когато действаме в Неговата власт и живеем в общение и хармония с Него, всекидневната ни победа и плодовитост са сигурни.

Признаване на основното различие

Може би се чудите: „Каква е разликата между обвиненията на дявола и изобличаването на Святия Дух?" Апостол Павел направи ясна разлика между двете във 2 Коринтяни 7:9, 10: „Сега се радвам за наскърбяването ви, защото наскърбяването ви доведе до покаяние: понеже скърбяхте по Бога, та да се не повредите от нас в нищо. Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт."

И светската система, и изобличението на Святия Дух носят чувство на скръб. Но скръбта, която е резултат от обвиненията на Сатана, води до смърт, докато скръбта на изобличението е скръб, чиято цел е да предизвика разкаяние, водещо до живот. Апостол Павел не се радваше, че коринтяните скърбят; той се радваше, че скръбта им щеше да доведе до покаяние, до познание за истината и накрая свобода.

Всеки християнин е изправен пред избора да ходи по Духа или да ходи по плът всеки ден. В момента, в който избереш да ходиш по плът, Святия Дух изобличава, защото току-що си избрал нещо, което не е съвместимо с това, което си всъщност. Ако продължаваш да ходиш по плът, ще чувстваш скръбта на осъждението.

„Как да разпозная какъв вид скръб изпитвам?", може да попиташ. „Чувството е едно и също." Определи дали чувствата ти отразяват истинни или погрешни мисли и ще определиш източника им. Чувстваш ли се виновен, без стойност, глупав или неспособен? Това е скръб, предизвикана от обвинения, защото тези чувства не отразяват истината. От юридическа гледна точка ти вече не си виновен, ти си оправдан чрез вяра в Христос и няма осъждение за онези, които са в Христос. Не си без стойност, Исус ти е дал живот. Не си глупав или неспособен, можеш всичко чрез Христос. Когато осъзнаеш, че зад чувствата ти на тъга стои лъжа — особено ако чувствата ти постоянно те смазват — ти си лъжливо обвинен. Дори ако се промениш, няма да се почувстваш по-добре, защото Сатана ще намери нещо друго, за което да те притеснява. За да обезоръжиш скръбта от обвиненията, трябва да се покориш на Бога и да се съпротивиш на дявола и неговите лъжи.

Но ако изпитваш тъга, защото поведението ти не отразява действителната ти самоличност в Христос, това е скръб по волята на Бога, която има за цел да доведе до покаяние. Святият Дух те призовава да признаеш на основата на 1 Йоан 1:9: „Скъпи Господи, това беше неправилно". И още щом се изповядаш и покаеш, Бог казва: „Радвам се, че ми го каза. Очистен си; върви в живот." И ти си тръгваш свободен от тази борба. Скръбта си е отишла, имаш положително ново решение да се подчиняваш на Бога в тази област на своя живот.

Един графичен пример за контраста между обвинения и изобличение откриваме в живота на Юда Искариотски и Симон Петър. Някак си Юда позволи на Сатана да го измами да предаде Исус за 30 сребърника (Лука 22:3-5). Когато Юда разбра какво е направил, той изпита такива угризения, че се обеси. Неговото самоубийство дали беше резултат на сатанинските обвинения или на Божието изобличение? Причината бяха обвиненията, защото накараха Юда да се обеси. Обвиненията водят до смърт, изобличението води до покаяние и живот.

Петър също измени на Исус, като се отрече от Него. Явно това започна с гордостта, докато учениците спореха кой е най-големият сред тях (Лука 22:24-30). Исус каза на Петър: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито" (стих 31). Точно така — Исус позволи Сатана да прекара Петър през мелницата, защото Петър бе дал на неприятеля коз чрез гордостта си. Но Исус погледна също към Петър и каза: „Но Аз се молих за тебе да не отслабне твоята воля; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си" (стих 32).

Петър се закле да умре за Исус, но Исус му каза, че той ще се отрече от Него три пъти (стихове 33, 34), както и стана. Угризенията, които изпитваше Петър, бяха също толкова болезнени, колкото тези на Юда. Но скръбта на Петър бе от изобличение, което доведе накрая до неговото покаяние и връщане към Христос (Йоан 21:15-17). Когато чувствата ти на угризения те сравняват със земята и те отдалечават от Бога, ти си обвиняван от Сатана. Съпротиви се. Но когато скръбта ти те кара да се изправиш пред Христос и да изповядаш своята неправда, ти си изобличаван от Духа. Предай му се чрез покаяние.

Според Откровение 12:10 непрестанната работа на Сатана е да обвинява братята. Но добрата вест е, че непрестанното дело на Христос е да ходатайства за нас, както ходатайства за Петър. Авторът на Посланието към евреите заявява: „Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях" (7:25). Имаме един настойчив враг, но имаме един още по-настойчив вечен адвокат, който ни защитава пред Отец въз основа на вярата ни в Него (1 Йоан 2:1).

Нестабилната почва на обвиненияето

Колко важно е да се научим да се противопоставяме на непрестанните обвинения на Сатана? Това е жизнено важно за всекидневната ни победа в Христос. Всички сме се чувствали ненужни и незначителни и сме действали като ненужни и незначителни, а животът и служението ни са страдали, докато не сме се съпротивили на Сатана и не сме се върнали към живот на победа. Но Сатана никога не се предава. Той ще се опитва да ни смазва по-често и ще продължава да праща към нас лъжливи обвинения едно след друго. Ако не успеем да му се противопоставим, може да станем уязвими дори за най-сериозните атаки от Сатана. Историята на Джанел е краен случай, но илюстрира това, което може да стане с християнин, който не застава твърдо срещу клеветника на братята.

Джанел беше християнка, която преживяваше сериозни емоционални проблеми и бе доведена при мен от нейния възрастен пастор. Годеникът на Джанел, Кърт, също дойде с тях. След като ми представи Джанел и Кърт, пасторът тръгна да си ходи.

— Почакай малко — казах аз — предпочитам да останеш с нас.

— Имам проблеми със сърцето — отвърна пасторът.

Вероятно наистина е имал проблеми със сърцето, но предполагам, че по-скоро се страхуваше дали срещата ни няма да бъде малко странна.

— Не мисля, че днес тук ще стане нещо, което може да се отрази зле на сърцето ти — уверих го аз. (Едва ли осъзнавах какво щеше да се случи!) — Освен това, ти си нейният пастор и бих се радвал да ме подкрепяш в молитва.

Пасторът се съгласи с неудоволствие.

Докато Джанел ми разказваше историята си, аз осъзнах, че клеветникът на братята доста е успял при нея. Беше жертва на многобройни злоупотреби като дете и подрастваща. Миналото ѝ включваше неправилна връзка с някогашен приятел, който бил забъркан в окулта. През годините повярвала на сатанинските лъжи, че самата тя е причина за проблемите си и че няма никаква стойност за Бога или за когото и да е. Самочувствието ѝ бе смазано в калта.

Като разпознах обичайната стратегия на Сатана, аз казах:

— Джанел, можем да ти помогнем с твоите проблеми, защото в ума ти се води битка, която Бог ни е дал власт да спечелим.

Още щом произнесох тези думи, Джанел изведнъж се вкамени. Тя стоеше скована като статуя, с очи вперени напред и загледани в празното пространство.

— Виждали ли сте я друг път така? — попитах аз пастора и годеника.

— Не — отвърнаха те с широко отворени очи. Бяха повече от леко изплашени.

— Не, няма за какво да се притеснявате. Виждал съм го и преди — казах аз. — Ще упражним властта си, но е важно вие двамата да потвърдите правилното си стоене пред Бога, за да предотвратим всякакво прехвърляне на това демонично влияние.

Аз поведох пастора в молитва, подобна на онези, която ще намерите в глава 12. Когато се обърнах да водя Кърт в молитва, той започна да се тресе.

— Кърт, има ли нещо между теб и Бога, което не е наред? Ако да, предлагам ти да го изясниш още сега.

При тези обстоятелства Кърт нямаше нужда от много увещания! Той започна да изповядва греха в живота си, включително откритието, че той и Джанел спяха заедно. В отговор на съвета ми Кърт обеща пред Бога да сложи край на това. През всичкото време Джанел стоеше неподвижно, абсолютно изключена за реалността.

След като се помолихме заедно животът ни да бъде чист пред Бога, аз дадох на Кърт лист хартия с молитва, която да прочете. Още щом Кърт започна да чете молитвата, Джанел се върна към живота. Тя изпусна застрашително ръмжене, след това скочи и изтръгна от ръцете на Кърт листа. Сатана се опита да използва внезапността на нейните действия, за да ни изплаши и за един момент наистина бе страшничко. Но това бе само още една от плашещите му тактики, която да ни накара да действаме в страх. Аз се обърнах към демоничното влияние в Джанел:

— В името на Христос и чрез Неговата власт те връзвам към този стол и ти заповядвам да стоиш там.

Иска ми се да бях записал на видеокасета срещата си с Джанел този ден, за да мога да показвам на скептиците какво става, когато опитите на Сатана се изправят пред Божията власт. Сякаш герой от рисувано филмче хвърли ласо към Джанел и я завърза за стола ѝ. Тя просто стоеше там и се въртеше, завързана на стола чрез въжетата на Божията власт. Очите ѝ горяха към Кърт с омраза, която бе още едно свидетелство за демоничната власт, която я контролираше. Джанел не мразеше Кърт, тя го обичаше.

Щяха да се женят. Но Сатана мразеше факта, че неговите крепости в Кърт и Джанел се събаряха и омразата му се отразяваше в погледа на Джанел.

Кърт свърши четенето на молитвата, докато Джанел продължаваше да се върти на стола си. След това се помолих: „Господи, ние признаваме своята зависимост от теб, защото без Христос не можем да сторим нищо. Сега в името и властта на Господ Исус Христос заповядваме на Сатана и всички негови сили да освободят Джанел и да бъдат отвързани от нея, за да бъде свободна да се покорява на Бога, своя небесен Отец.“

Изведнъж Джанел се отпусна на стола и излезе от транса си.

— Помниш ли нещо от това, което правихме тук? — попитах аз.

— Не, какво стана? — отвърна тя с озадачен израз.

— Нищо, за което да се притесняваш — казах ѝ аз. — Някак си Сатана бе успял да се вмъкне в живота ти. Но бихме искали да преминеш по стъпките към свободата в Христос.

Около час по-късно Джанел бе свободна.

Какво право имаше Сатана да управлява Джанел така, както го правеше?

Само заради правото, което тя му бе дала, като се поддаваше на лъжите му. Сатана я бе обвинил, че тя няма стойност за него и че това, което прави, е с незначителни последствия. Затова тя живееше на ръба на безнравствеността и се забъркваше в окулта, като позволяваше на Сатана още по-голям достъп, докато накрая той бе постигнал частичен контрол. Но след като Джанел отхвърли връзката си с греха и Сатана, влиянието му бе отхвърлено и той трябваше да си отиде.

За повечето от нас измамните обвинения на Сатана няма да доведат до такова обвързване, както илюстрира опитът с Джанел. Но ако успее да те накара да се съмняваш в стойността си за Бога или ефективността си като Негово дете чрез своите обвинения, той може да неутрализира живота ти за Бога. Постави чувствата си на проверка. Плени всяка мисъл. Не вярвай на нищо, което Сатана казва за теб, то е лъжа. Вярвай на всичко, което Бог казва за теб, то е истината, която ще те освободи.

10. Външността може да лъже

Тъкмо бях свършил да говоря на една вечерна неделна служба в църква в Сан Диего, когато един мой приятел, който присъстваше, ми подаде бележка: „Доведох със себе си на църква едно семейство тази вечер. Ако обичаш, запознай се с тях преди да си тръгнеш.“ Бях смъртно уморен след няколко дена лекции, а ми престоеше още поне един час служение на хора, които искаха да разговаряме след службата.

Без да знам, приятелят ми всъщност бе довел 26-годишната Алис и родителите ѝ на службата против волята им. Те бяха християни, но докато разговарях с тях, бе явно, че имат някакъв проблем. Алис беше млада жена с възможно най-патетичния вид, който някога съм виждал. Беше толкова кльощава, че буквално вече нямаше мазнини, които да маха. Бе изгубила работата си преди три дни и празните и очи показваха, че е останала без всякаква надежда в живота.

Бащата на Алис ми каза, че е била тежко болна в младежките си години и оттогава се е пристрастила към болкоуспокояващите. Била много талантливо момиче и посветена християнка в много отношения, но в същото време и „хапкоманка“ и дори била арестувана за незаконно притежаване на наркотични лекарства. Докато бащата ми разказваше тъжната и история, Алис кимаше с глава, сякаш за да потвърди: „Да, това съм аз и животът е ад“.

Накрая се обърнах към Алис, хванах я за ръка и рекох:

— Искам да ми кажеш какво мислиш за себе си.

— Аз съм ненужен никому неудачник — проплака тя.

— Не си неудачник — отвърнах аз. — Ти си Божие дете.

Тя продължи да излива отрицателните представи за себе си и свидетелства за демоничната измама, в която живееше, а аз продължих да контрирам нейния негативизъм с благата вест за нейната самоличност в Христос. Беше много късно, а аз бях толкова изморен, но колкото повече говорехме, толкова повече осъзнавах, че Христовото присъствие работи в Алис. Тя изпитваше духа, който я притесняваше в тези области, и за първи път осъзнаваше, че е обект на демонично влияние.

Накрая попита:

— Да не искате да кажете, че всички тези отрицателни мисли за самата мен не са нищо друго освен сатанинска измама?

— Точно така, Алис — кимнах аз. — И когато започнеш да разбираш истината за собствената си самоличност в Христос, ще бъдеш освободена от оковите на сатанинските лъжи.

Две седмици по-късно Алис се записа на 12-седмичен лагер за израстване в Джулиън Сентър близо до Сан Диего. В края на курса тя започна да поема инициативата в живота си, вместо да остава жертва на сатанинската измама. Получи работа и наддаде с 10 килограма. И днес е свободна.

Основната тема на Новия Завет е позицията, на която се радваме в Христос чрез вярата си в Него. Това е благата вест: Христос във вас и вие в Христос. Ако има преобладаваща тема в Новия Завет, обобщаваща опозицията, която срещаме в лицето на Сатана, вярвам, че това е думата измама. Насърчавам ви да направите изследване чрез конкорданс и да видите колко пъти думата измамен, мамя и измама се използват в Новия Завет. Ще откриете, че делото на Сатана по целия свят се характеризира винаги чрез тази идея.

Има поне три пътя, чрез които Сатана ще се опита да те отклони от Божията истина и да те измами да вярваш на лъжите му: самоизмама, лъжепророци-учители и измамни духове. Ние ставаме уязвими за измамата на Сатана в тези области, ако не се обличаме всекидневно в духовното всеоръжие с пояса на истината.

Пазете се от самоизмамата

Възможно ли е наистина християните да мамят себе си? Да, напълно е възможно. Свещеното Писание разкрива няколко начина на поведение, чрез които християните стават уязвими за самоизмама.

Ние мамим себе си, когато слушаме Словото, но не го изпълняваме (Яков 1:27; 1 Петрово 1:13). Научавам за пастори и мисионери от цялата страна, които проповядват точно срещу греховете, които самите те вършат. Национално известни личности в християнския свят, които ожесточено осъждат безнравствеността, оказва се крият безнравствен начин на живот. Тези от нас, които сме призвани да проповядваме или поучаваме Божието Слово, трябва да го слагаме на първо място. Трябва да заставаме на колене пред Бога, когато подготвяме проповедта си и да казваме: „Боже, изпълнява ли се това писание в моя живот?“ Ако не, по-добре да бъдем честни и да кажем на онези, които ни слушат: „Бих искал да бъда по-добър пример за изпълнението на този пасаж, но все още раста в тази област“. Да прогласяваш Божието Слово, сякаш то е истина в твоя живот, когато всъщност не е така, е лъжа и ти мамииш самия себе си.

Онези от нас, които приемаме Словото, също сме уязвими за самоизмамата, ако не го приложим на практика. Чуваме проповед или урок и казваме: „Ей! Каква страхотна истина!“ и бързаме да я споделим с някой друг, без самите ние да я обмислим и да я приложим в живота си. Яков казва, че слушателите на Словото, които не са изпълнители на Словото, мамят себе си (1:22).

Защо се страхуваме да признаем, че животът ни не отговаря напълно на Писанието? Вярвам, че това е така, защото мнозина от нас имат комплекс за съвършенство. Мислим, че трябва да бъдем модел за съвършенство и не признаваме неуспеха си. Но не можем да бъдем модел за съвършенство, защото не сме съвършени, можем да бъдем само пример за *израстване*. Другите около нас искат да знаят, че сме истински хора в процес на узряване. Те трябва да виждат как се справяме и с неуспехите, освен с успехите. Когато показваме пример на такава честност в християнската общност, ние до голяма степен намаляваме възможността измамникът да си осигури място.

Мамим себе си, когато казваме, не нямаме грях (1 Йоан 1:8). Свещеното Писание не сочи, че *сме* грях, то казва, че е възможно да съгрешим и грехът да живее в смъртните ни тела (Римляни 6:12). Ние не сме безгрешни светии, ние сме светии, които понякога съгрешават. Важно е да признаваме честно неуспехите си и да носим кръста си всеки ден. Когато осъзнаем несъответствие между това, което сме, и поведението си, трябва да го изповядваме и да се справим с проблема. Човекът, който мами себе си, като пренебрегва лошите несъответствия и им позволява да се укрепят, се е насочил към голямо падение.

Тези от нас, които живеят в земетръсната Южна Калифорния, продължават да чуват за онова „голямото“ земетресение, което според много хора е било неизбежно. Когато има малки земетресения (до около четвърта степен по скалата на Рихтер), може да се плашим малко, но също гледаме на тях като на добър знак. Тези малки разтрисания означават, че земните пластове под нас се местят. Докато земната кора се намества по този начин, малко вероятно е да ни удари някое „голямо“. Тогава, когато няма малки трусове в продължение на месеци или години, опасността от голямо, разрушително земетресение нараства.

Като живеем в истината, държим себе си отговорни пред Бога и изповядваме и се справяме с греха си всеки ден, ще избегнем големите духовни кризи в живота си. Ако продължаваме да казваме: „Аз нямам грях“ или ако не успяваме да признаем недостатъците си и да изгладим различията си с хората, както Бог ни осъжда, ни чака „голямото“. В крайна сметка ще изгубим здравето си, семейството си, работата си или приятелствата си. Непризнатият грях е като рак, който расте и ни поглъща.

Мамим себе си, когато мислим, че сме нещо, което не сме (Римляни 12:3; Галатяни 6:3). Свещеното Писание ни инструктира да не мислим за себе си по-високо, отколкото трябва да мислим. „Но аз знам кой съм“, казваш ти. „Аз съм дете на Бога, аз седя в небесни места с Христос, всичко мога чрез Него. Това ме прави много специален.“ Да, ти си много специален в Божиите очи. Но ти си това, което си, чрез Божията благодат (1 Коринтяни 15:10).

Животът, който живееш, талантите, които притежаваш и дарбите, които си получил, не са лични постижения, те са израз на Божията благодат. Никога не приемай заслугата за това, което Бог ти е дал, по-скоро радвай се, че вършиш достойни дела, които прославят Господа.

Мамим себе си, когато се смятаме за мъдри според този век (1 Коринтяни 3:18, 19). Врх на интелектуалната арогантност е да претендираме за мъдрост без Божието откровение. „Като се представяха за мъдри, те глупееха“ (Римляни 1:22). Понякога сме изкушавани да мислим, че можем да се състезаваме по хитрост и интелект с бога на този свят. Но ние не сме на неговото ниво. Когато си мислим, че можем сами да надхитрим Сатана, ставаме първи кандидати за отклоняване чрез неговата хитрост, Но Сатана не може да се състезава с Бога. Важно е да не се облягаме на собственото си разбиране, а да използваме Христовия ум и да признаваме Него във всичките си пътища (Притчи 3:5, 6; 1 Коринтяни 2:16).

Мамим себе си, когато си мислим, че сме религиозни, но не обуздаваме езика си (Яков 1:26). Нищо не наскърбява Бога толкова, колкото да хулим хората, вместо да ги изграждаме с речта си. Никога не трябва да използваме езика си, за да ги „поставяме на място“. Вместо това трябва да се назидаваме един друг с онова, което казваме, и така да даваме благодат на тези, които ни слушат. Ако езикът ти е необуздан, ти се заблуждаваш, като си мислиш, че духовният ти живот е наред.

Мамим себе си, когато мислим, че няма да пожънем това, което сеем (Галатяни 6:7). Като християни понякога мислим, че сме освободени от този принцип. Но ще се наложи да се примирим с резултатите и последствията от мислите, думите и действията си, независимо добри ли са или лоши.

Мамим себе си, когато мислим, че несправедните ще наследят Божието царство (1 Коринтяни 6:9, 10). Кейт, една млада жена, живееше в сградата на църквата, в която служех. Тя влезе в офиса ми един ден напълно смазана. Току-що бе научила, че по-голямата ѝ сестра, която я бе довела при Христос, се бе отклонила от Бога и живееше в лесбийска връзка. „Начинът ми на живот няма никакво значение“, твърдеше сестрата на Кейт. „Бог ме обича и аз съм простена.“ Кейт бе разтревожена и объркана.

Аз я насочих към 1 Коринтяни 6: „Или не знаете, че несправедните няма да наследят Божието Царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложниците... няма да наследят Божието царство“ (стихове 9, 10). Някак си сестрата на Кейт и други като нея се мамят, като не разбират тази истина: да живееш в явен грешен живот е силно свидетелство за неправилно стоене пред Бога. Това не е евангелие на делата, това е въпрос на определяне на истинските ученици по плода им. Ти си напълно заблуден, ако вярваш, че начинът ти на живот може и да не отговаря на изповедта ти.

Мамим себе си, когато мислим, че можем постоянно да се събираме с лоша компания и да не се покварим (1 Коринтяни 15:33). Когато бях млад християнин, обичах да слушам проповедите на един евангелизатор от Ню Орлийнс, наричан „проповедника от Бърбън Стрийт“. Този човек живееше в долнопробен квартал и твърдеше, че има служение сред проститутките и други съмнителни личности. Но според 1 Коринтяни 15:33 всеки, който стои в такова обкръжение достатъчно дълго, ще се окаже в беда. И точно това стана с този евангелизатор. Той така се замеси с болнавата страна на Бърбън Стрийт, че накрая изгуби служението си.

Това означава ли, че не трябва да служим на хората с лош морал? Не, трябва да споделяме Христос с тях. Но ако се потопим в тяхната среда, служението ни накрая ще намали ефекта си и нравствеността ни ще се повлияе към лошо.

Пазете се от лъжепророците и лъжеучителите

Наскоро един човек на около тридесет години бе пратен при мен. Алвин бе обезсърчен и сразен. В продължение на няколко години вярвал, че има особен дар на пророчество от Бога. Канили го в църква след църква да говори като Божи оракул, където пророкувал по своя уникален начин. След период от няколко месеца личният му живот започнал да страда. В крайна сметка достигнал момента, когато не можел да работи сред хора и започнал да се отдръпва напълно от общуване. Когато дойде да ме види, беше безработен от две години, като за него се грижеше баща му, а той бе роб на наркотични лекарства.

Алвин и аз прочетохме 1 Солунци 5:19-21: „Духа не угасвайте. Пророчествата не презирайте. Всичко изпитвайте; дръжте доброто.“ Казах му:

— Алвин, не съм против пророчеството, то е духовна дарба. Но Сатана може да имитира духовните дарби и да ни заблуждава да вярваме, че са от Бога. Ето защо Библията ни учи да подлагаме всичко на проверка.

След продължителен разговор за лъжепророците и лъжеучителите Алвин призна:

— Мисля, че проблемите ми започнаха, когато престанах да изпитвам „дарбите“ на езици и пророчество, които ми бяха предадени чрез лъжеучители. Не само съм бил измамен, но самият аз съм мамил други.

— Искаш ли да подложиш на проверка дарбата си на езици? — попитах аз.

Уверих Алвин, че искам да изпитаме духа, не него. Алвин наистина искаше да се освободи от измамата и да бъде в прави отношения с Бога.

-- Да — отговори той.

Инструкирах Алвин да започне да се моли на глас на своя „духовен език“. Когато започна да припява някаква неразбираема молитва, аз казах:

— В името на Исус Христос и в покорство на Божието Слово, заповядвам ти, душе, да се идентифицираш.

Алвин спря на средата на припяването си и каза:

— Аз съм той.

В този момент един новак би бил изкушен да си събуе обувките и да помисли, че е на свято място. Но аз продължих проверката:

— Дали си „той“, който бе разпнат при Пилат Понтийски, погребан, възкресен в третия ден и който сега седи отдясно на Отец?

Алвин почти изкрещя отговора:

— Не! Не той!

Аз насочих Алвин в молитва, в която той отхвърли дейността на Сатана в живота си и бе освободен от тази заблуда.

Не съм срещу духовните дарби, дори пророчеството и говоренето на езици и съм твърдо решен да се покорявам на Свещеното Писание, а 1 Коринтяни 14:39 казва: „Копнейте за дарбата да пророкувате и не забранявайте да се говорят и езици“. Но Свещеното Писание изисква също всички духовни феномени да се изпитват. Вярвам, че лъжепророците и лъжеучителите процъфтяват днес, просто защото християните приемат тяхното служение, без да изпитват духовете зад тях.

Сравнявайте имитацията с действителното

Всеки истински пророк на Бога в Стария Завет бе евангелизатор. Неговото служение привличаше хората обратно при Бога и Словото Му. Призивът за праведност бе стандартът, който отделяше истинския пророк от имитацията. Еремия писа: „Така казва Господ: Не слушайте думите на пророците, които ви пророкуват... Аз не съм изпратил тия пророци, а при все това те се завтекоха; не съм им говорил, а при все това те пророкуваха. Но ако бяха стояли в съвета Ми, тогава те щяха да правят людето Ми да чуят думите Ми и щяха да ги връщат от лошия им път“ (23:16, 21, 22). Ако срещнете човек, който претендира, че е пророк, но не призовава хората към праведно ходене с Бога, може би имате работа с фалшификация.

Господ разкри чрез Еремия и друг критерий за различаване на истински пророк от лъжлив пророк: „Чух, що говорят пророците, които в Мое име пророкуват лъжа, като казват: Видях съм, видях съм!.. Пророк, който има истински съм, нека разказва съня и оня, който има послание от Мене, нека говори Моето послание вярно. Що има плявата с житото?“ (стих 25, 28). Бог предупреждава хората срещу пророци, които поставят сънищата си по-високо от Словото Му.

Бог не казва, че сънищата нямат значение. Всъщност Той често говори на хората в Библията чрез сънища. Но в сравнение с хранителното зърно на Неговото Слово, сънищата са само плява. Ако храниш стадото си с плява, то ще умре. Могат да спят на нея, но не и да я ядат, защото има малка хранителна стойност. По същия начин сънищата имат някаква стойност, но те никога не могат да се сравнят с Божието Слово като основа на вярата ни или на ходенето ни. Сънищата трябва да бъдат потвърждавани и преценявани чрез Божието Слово, никога обратното.

Еремия продължава: „Не е ли словото Ми като огън? — казва Господ. И като чук, който строшава скалата?“ (23:29). Ако посещаваш християнска църква, където пророчествата са част от общото поклонение, не очаквай от Бога общи приказки като „Обичам ви, чада мои“ или „Идвам скоро“. Тези твърдения наистина са важни, но защо трябва да бъдат пророкувани, след като Библията вече ясно ни уверява в Божиата любов и скорошното неизбежно идване на Христос? Чувал съм „пророчества“ като тези в църкви, където хората живеят в грях, и така те се приспиват в несправедно задоволство.

Гласът на пророка трябва да бъде като пояждащ огън и строшаващ чук. Едно пророческо послание трябва да мотивира хората към праведност, не да ги закоренява в греха им (1 Петрово 4:17). Бог се интересува повече от чистота на църквата, отколкото от растежа на църквата. Утехата идва само за онези, които са гонени заради правдата, като позволяват Божието Слово да изгаря греха им и да строшава егоизма им.

Еремия дава още няколко белега за лъжепророците: „Ето, Аз съм против пророците, казва Господ, които крадат думите Ми всеки от ближния си“ (23:30). Това е плагиатство: да вземаш това, което Бог е казал на някой друг и да го използваш така, сякаш го е дал на теб. „Ето, Аз съм против пророците, казва Господ, които клатят езиците си и казват: Той говори“ (стих 31).

Да заявяваш, че това, което говориш, идва директно от Господа, когато всъщност не е така, е ужасна обида срещу Бога. Идва ли е някой някога при теб да ти каже: „Господ ми каза да ти кажа...“? Моят отговор е: „Не, не ти е казал! Ако Бог иска да направя нещо, Той може да ми го каже направо.“ Вярвам в свещенството на вярващите, Бог може и ще ни насърчи и ще потвърди Словото Си към нас чрез други. Но по въпроси на вярата и водителството в твоя живот „има само един Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус“ (1 Тимотей 2:5). Ако някой ти каже: „Бог ми каза да ти кажа...“, този човек функционира като медиум.

Чудеса и знамения: кой трябва да бъде изпитван?

Може да си чул — лъжепророкът се познава по това, че не всички негови пророчества се оказват верни. Второзаконие 18:22 ни учи да не вярваме на пророк, чиито пророчества не се сбъдват. Но Второзаконие 13:1-3 ни предупреждава също срещу лъжепророците, чиито знамения и чудеса се сбъдват: „Ако се въздигне сред тебе пророк или съновидец и ти означи знамение или чудо и се сбъдне знаменията или чудото, поради което той ти говори, казвайки: Да идем след други богове, които ти не си знаел, и да им служим — да не слушаш думите на оня пророк или на оня съновидец; защото Господ вашият Бог ви изпитва, за да узнае дали любите Господа вашия Бог с цялото си сърце и с цялата си душа“ (виж също Матей 24:4-11, 23-25; Откровение 13:11-14).

Много християни са настроени да мислят, че всичко, което е свързано с чудесата, автоматично потвърждава, че тук Бог има пръст. Бог може и днес да използва знамения и чудеса, за да потвърждава Словото, но Библията ни предупреждава, че „ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат знамения и чудеса, за да подмамат, ако е възможно, и избраните“ (Марк 13:22). Сатана също може да върши

знамения и чудеса, но той го прави само за да отклони поклонението ни от Бога към себе си. Второзаконие 13:5-11 разкрива колко сериозно е да приписваш на Бога активността на Сатана. Хората, участвали в това, трябваше да бъдат умъртвени, дори ако бяха близки роднини. Трябва да обичаме Бога, да се покоряваме на Словото Му и да изпитваме всички знамения, чудеса и сънища.

Имитации в църквата

Какво ви идва на ум, когато чуete изрази като „лъжепророци“ и „лъжеучители“? Много хора са склонни да мислят за източните мистици или гуру, говорителите на небиблейските религии или енергичните култови водачи — хора, които явно са извън рамките на християнската църква. Но апостол Петър посвети цяла глава в едно от писмата си на лъжепророците и учителите, които действат *вътре* в църквата: „Но имало е лъжливи пророци между хората, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, който ги е купил, та ще навлекат на себе си бърза погибел“ (2 Петрово 2:1). Тези хора са в нашите църкви сега, преоблечени като работници на правдата.

Забележете, че примамката на лъжеучителите не е толкова тяхната доктрина: „И мнозина ще последват техните похотливи дела, поради които човеци пътят на истината ще се похули“ (стих 2). Какво има предвид Петър под следване на „техните похотливи дела“? Той говори за християни, които преценяват едно служение според външността или привлекателността на неговите водачи. Казваме: „Той е такова чудесно момче“; „Тя е толкова харизматична личност“; „Той е толкова динамичен говорител“; „Толкова е сладка и звучи толкова искрено“. Но дали физическата привлекателност е библиейски критерий за проверка на едно служение или един учител? Разбира се, че не! Въпросът винаги е *истинността и правдата*, а лъжеучителите, които апелират към физическите чувства, хулят пътя на истината.

Апостол Петър продължава, като разкрива начина, по който да разпознаем лъжепророците и лъжеучителите, действащи в църквата.

Първо, те ще вършат някакво безнравствено действие, „с нечисто пожелание следват плътските страсти“ (стих 10). Може да се окаже, че участват в нередни сексуални връзки или парични сделки. Може би са антиномиани и твърдят, че Бог е само любов и благодат, така че не е нужно да следваме какъвто и да е закон. Тяхната безнравственост може да не се забелязва лесно, но в крайна сметка ще изплува на повърхността в техния живот (2Коринтяни 11:15).

Второ, лъжепророците и лъжеучителите „презират властта“ и са „смели и упорити“ (2 Петрово 2:10). Тези хора имат независим дух. Вършат своето си и не са отговорни пред никого. Те или няма да се покорят на властта на деноминацията или борда, или ще си съставят собствен борд, който просто ще подпечатва всичко, което искат.

В Свещеното Писание има исторически ръководни роли: пророк (проповядване и поучаване), свещеник (душепастирство и грижа) и цар (администрация). Само Исус в Своето съвършенство е способен да заема и трите роли едновременно. Вярвам, че е нужна система за проверка и балансиране чрез множественост на презвитерите в църквата, като трите основни роли се разпределят на повече от един човек. Никой не може да оцелее в собствената си неоспорима власт. Всеки истински, посветен християнин на ръководно положение трябва да покорява себе си и идеите си на други зрели вярващи, които ще го държат отговорен. Ако твоят пастор не е под власт или ако не проявява сърцето на пастор и слуга, махни се от неговата църква.

Пази се от измамните духове

В добавка на предупреждението срещу самоизмамата и лъжливите пророци и учители Свещеното Писание ни предупреждава за измама, която идва чрез демонично влияние. Апостол Павел предупреди Тимотей: „А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения" (1 Тим. 4:1). Йоан също ни предупреди да изпитваме духовете, за да разобличим антихристите (1 Йоан 2:18) и да правим разлика между духа на истината и духа на заблудата (4:1-6). Демоничните сили на Сатана действат, за да замърсят ума ти с лъжи, за да ти пречат да вървиш в истината. Хана Уайтхол Смит пише:

Има гласове на зли и измамни духове, които лежат в засада, за да хванат в капана всеки пътник, влязъл в по-високите области на духовния живот. В посланието, което ни говори, че седим в небесни места в Христос, ни се казва също, че ще трябва да се борим с духовни врагове. Тези духовни врагове, които и каквито и да са, трябва непременно да общуват с нас чрез нашите духовни способности и техните гласове, както Божият глас, са вътрешно внушение към нашия дух. Следователно също както Святият Дух може да ни казва каква е волята на Бога за нас, така тези духовни врагове ни казват чрез внушение каква е тяхната воля за нас, разбира се, без да посочват името си. (Цитирано от Martin Wells Knapp, *Impressions* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishing, Inc., 1984), pp. 14-15).

Заради измамната природа на твоето внушение гласът на Сатана не винаги може да бъде открит обективно. Ето примерна молитва, с която да се молим, за да се откъснем от измамните духове: „Небесни Отче, предавам себе си безрезервно на Твоята воля. Ако съм бил мамен по някакъв начин, моля Ти се да отвориш очите ми за измамата. Заповядвам в името на Господ Исус Христос всички измамни духове да ме напуснат и отхвърлям всички фалшиви дарби (или други духовни феномени). Господи, ако това е от Теб, благослови го и нека то да израсне, за да бъде благословено и назидавано Твоето тяло чрез него. Амин."

Разпознаване на измамата

Духовното разпознаване е почти забравена практика в евангелските църкви. Но всъщност разпознаването трябва да бъде първата ни защитна линия срещу измамата. Това е този звънец, който прозвучава вътре в теб и ти казва, че нещо не е наред. Например посещаваш дома на някого и всички се усмихват. Но теб те пронизва нещо във въздуха като нож. Макар нищо видимо да не го потвърждава, твоят дух открива, че нещо в това семейство не е наред.

Какво е разпознаването? Първата крачка за разбиране на разпознаването е схващането на мотива, който е основен за използването му. В 3 Царе 3 израилевият цар Соломон извиква към Бога за помощ. Бог идва при царя в сън и го пита какво иска. Соломон отвръща: „Дай, прочее, на слугата си разумно сърце, за да съди людете Ти, за да различава между добро и зло" (стих 9). Бог отговаря: „Понеже ти поиска това нещо и не поиска за себе си богатство, нито поиска смъртта на неприятелите си, но поиска за себе си разум, за да разбираш правосъдие, ето, сторих според както си казал; ето дадох ти мъдро и разумно сърце" (стих 11, 12).

Мотивът за истинското разпознаване никога не е да издигнем себе си, да натрупаме лична печалба или да си осигурим предимство пред друг човек — дори неприятел. Гръцката дума за разпознавам — *diakrino* — означава просто да отсъждам или да правя разлика. Разпознаването има само една функция: отличаването на добро от зло, така че доброто да се утвърди, а злото да се премахне. В 1 Коринтяни 12:10 разпознаването на духовете е дадена от Бога способност да се различава добър от лош

дух. Това е една от дарбите на Духа, която трябва да се използва за назидание на църквата.

Разпознаването на духовете не е функция на ума, това е функция на Святия Дух, който е в съюз с твоята душа-дух. Когато Духът изпрати предупредителен сигнал, твоят ум, който вероятно работи с ясна обективност, може да не успее да забележи кое не е наред. Всъщност, ако умът ти се опита да изтълкува предупреждението обективно, вероятно ще пропуснеш смисъла на предупреждението. Когато откриеш, че нещо не е наред, просто кажи на тези около теб: „Чувствам, че нещо тук не е наред. Нека помолим Бог да ни помогне.“ После позволи на Бога да донесе изобличение, както само Той може.

В много случаи на съветване усещам с духа си, че нещо не е наред или че истинският проблем не е излязъл на повърхността. Понякога сякаш знам какъв е той, но вместо да го изразя на глас, аз проверявам. Например, ако разпознавам, че този, когото съветвам, е окован от хомосексуализъм, не казвам: „Ти си хомосексуалист, нали?“ По-скоро изпитвам това впечатление в подходящото време, като казвам нещо от рода: „Борил ли си се с хомосексуални мисли или наклонности?“ Ако разпознаването, което ми дава Духа, съответства на изобличителното Му действие в другия човек, обикновено проблемът излиза на повърхността и се справяме с него, като пленникът бива освободен.

Сатанинската имитация на разпознаването на духовете е мотивирана от желанието да служим на себе си вместо на църквата. Лана, една студентка, която съветвах, бе заблудена от сатанинската версия на разпознаването на духовете. Тя бе ходила вече при друг съветник, защото бе притеснявана от дълбоки проблеми. Когато дойде при мен, Лана обясни, че може да мине през университета и да посочи кой от студентите има проблеми с наркотиците и секса. Тя нямаше факти или информация, просто „знаеше“. И от наблюденията си можех да кажа, че бе права. Лана смяташе, че има необичаен дар от Бога, но в същото време ми каза как манипулирала съветника си, като му казвала каква ще бъде следващата му стъпка.

— Обичаш да имаш власт над хората, нали, Лана? — попитах аз.

В момента, в който разобличих лъжливия дух, той се прояви в моя офис в грозния си вид. Ние поехме властта над демоничното влияние и то я напусна. Когато бе свободна, вече нямаше „способността“ да открива греховете на другите. Умът на Лана бе толкова спокоен, че трябваше да се учи да живее без шума от нейните „приятели“, населявали ума и с години.

Злите духове действат в демоничното царство както Святия Дух действа в християнското царство. „Познавали“ ли сте, че някой е християнин преди той или тя да каже и дума за това? Случвало ли ви се е да усетите сроден дух у други вярващи? Няма нищо вълшебно, това е просто присъствието на Святия Дух, който свидетелства на вашия дух. В други случаи Святия Дух предупреждава, че духът, който контролира другия човек, не е сроден дух.

Ако се научим да бъдем по-осъзнати духовно в своите църкви и домове, Бог би могъл да ни предпази от хвърлянето с главата надолу към толкова нещастия. В западния свят нашата когнитивна, основана на логиката ориентация, изключва напълно разпознаването на духовете като основен водач за навигиране в духовния свят. Но авторът на Посланието към евреите определи разпознаването като основата за доброто систематично богословие: „А твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото“ (5:14).

Ние сме по-уязвими за измамите на Сатана от която и да е от другите му хитрости. Защо? Защото когато те изкушава или обвинява, ти можеш да го разпознаеш, но когато те мами, не винаги го осъзнаваш. Това е стратегията му: да те държи в

тъмното. Ако успее да се промъкне в църквата ти, дома ти или ума ти незабелязано, ще може да управлява живота и служението ти. За жалост трябва да кажем, че той върши това навсякъде по земята ни, като заблуждава много хора.

Не можеш да разобличиш измамите на Сатана чрез човешки размишления, можеш да го направиш само чрез Божието откровение. Исус каза: „Ако пребъдете в Моето учение, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни" (Йоан 8:31, 32). Исус се молеше: „Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина" (Йоан 17:17). Изключително важно е, когато обличате Божието всеоръжие, да започнете с пояса на истината (Ефесяни 6:14). Светлината на истината е единственото сигурно оръжие срещу тъмнината на заблудата.

Завършвам тази глава с насърчителното писмо на една млада жена, която бе попаднала в капана на измамата, докато Този, който разчупва оковите, не я освободи, когато преминавахме през стъпките на свободата:

Скъпи д-р Андерсън, винаги ще помня деня, когато дойдох при вас за съвет и молитва. От този ден нататък чувствам такава свобода. Вече в ума ми няма гласове или усещане на бреме. Радвам се на физическо чувство на освобождение. Сатана се връщаше много пъти, като се опитваше да ме напада със същите стари мисли, но влиянието му върху мен бе разчупено.

Никога няма да забравя това, което споделихте с мен. Вие казахте, че тези отрицателни мисли за Бога и самата мен са лъжи на Сатана, посадени в ума ми. Казахте, че имам власт чрез Исус Христос да смърдя Сатана и да се освободя от злите мисли. Нужно ми бе малко време наистина да повярвам в това от цяло сърце, но напоследък реших да отвърщам на ударите му — и това дава резултати! Прекрасно е да се справям с проблемите си с ясен ум. Благодаря Ви за това, че ми помогнахте, а и на много други, да намерят мир и да се научат да се доверяват, да обичат и да вярват в Господа.

С обич в Христос

11. *Опасността да загубиш контрола*

Получих следното писмо от една млада жена, която никога не съм срещал. Шийла посетила съботната конференция, която провеждах в църквата ѝ на тема разрешаване на духовните конфликти. Една неделя пасторът на църквата ми подаде това писмо от нея:

Скъпи Нийл, бях освободена — слава на Господа! Вчера за първи път от много години гласовете спряха. Можех да чувам тишината. Когато пеехме, чувах се да пея.

През първите 14 години от живота си живях с една тиранична, малтретираща майка, която никога не казваше „Обичам те", никога не ме прегръщаше, когато плачех. Не получавах никаква нежност, никакви мили думи, никакво насърчение, никакво самочувствие за това, което съм — само физически и емоционален тормоз. На 15 години бях пратена за три седмици в Ерхардското семинарно обучение и то действително ме укрепи душевно. Годината, която последва, бе истински ад. Майка ми ме изхвърли, затова отидох да живея при друго семейство. Накрая те също ме изгониха.

Три години по-късно намерих Христос. Решението ми да приема Христос бе повлияно най-вече от страха ми от Сатана и силата на злото, която бях изпитала в живота си. Макар да знаех, че Сатана е изгубил правото си над мен, не осъзнавах колко съм уязвима все още за неговите измами и контрол. През първите две години от християнския си живот бях в оковите на един грях, който дори не осъзнавах като грях. Щом осъзнах греха си, го изповядах пред Бога и получих прошка, и помислих, че най-

сетне съм свободна от опитите на Сатана да ме контролира. Не осъзнавах, че битката тепърва започва.

Страдах от необясними обриви, ухапвания и белези по цялото тяло. Изгубих радостта и близостта си с Господа. Вече не можех да пея или да цитирам Писанието. Обърнах се към храната за утеха и сигурност. Демоните атакуваха чувството ми за правилно и неправилно и бях увлечена в неморални действия в търсенето си на самоличност и любов.

Но всичко това свърши вчера, когато отхвърлих контрола на Сатана в живота си. Намерих онази свобода и защита, която дава знанието, че съм обичана. Не съм в превъзбуда, пиша с ясно съзнание, с чист дух и спокойна ръка. Дори предишните ми окови към храната сякаш изведнъж са ме напуснали.

Никога не съм осъзнавала, че един християнин може да бъде толкова уязвим за контрола на Сатана. Бях заблудена, но сега съм свободна. Благодаря Ти, благодаря Ти, Исусе!

Шийла

Шийла е отрезвяващ пример за размерите на духовната уязвимост, за която повечето християни не обичат да говорят: демоничния контрол. Като вярваща, Шийла явно е изгубила контрола над своите хранителни навици, над сексуалното си поведение и всекидневното си общение с Бога. Тя не е израствала духовно, вървяла е назад. Не е пеела и не е четяла Писанието, като *не е можела* да пее и да чете Писанието. Способностите ѝ да го прави са били блокирани от духовните ѝ окови.

Обикновено сме съгласни, че християните са уязвими за изкушенията, обвиненията и измамите на неприятеля. Но по някаква причина се колебаем да признаем, че християните могат да изгубят свободата си и да се предадат на демонично влияние. Свидетелствата в Свещеното Писание обаче изобилстват и показват много ясно, че вярващите, които многократно се поддават на изкушения, обвинения и измама, могат да изгубят контрола. Нека бързо прибавя, че демоничният *контрол* не означава сатанинско *притежание*. Подобно на Шийла ти си бил купен с кръвта на Агнето и нито дори силите на ада не могат да отнемат спасението от теб (1 Петрово 1:17-19; Римл. 8:35-39). В книгата си „Какво могат да направят демоните на светиите“ д-р Мерил Анджър пише: „Демонът влиза... като браконьер, не като притежател или гост, или като някой, който има право. Но той се настанява като крадец, като нашественик и неприятел. Той влиза обаче, ако вратата е отворена от сериозен и продължаващ грях.“ (Merrill F. Unger, *What Demons Can Do to Saints* (Chicago: Moody Press, 1977), p. 51). Сатана знае, че никога няма да ви притежава отново. Но ако успее да ви заблуди, за да му предадете управлението на живота си по някакъв начин, той може да спре израстването ви и свидетелството ви в света за Христос.

Битката за ума

Стийв Расо и аз изследвахме 1291 гимназиални ученици, изповядващи християнството. Открихме, че 47 процента от тях са усещали присъствие в стаята си (виждали или чували), което ги е изплашило. 54 процента се борят с лоши мисли за Бога. 37 процента казват, че им е трудно да се съсредоточат да се молят и да четат Библията си. 70 процента са чували „гласове“ в главата си, сякаш някакво подсъзнателно аз им говори или се борят с действително лоши мисли. 20 процента често имат мисли за самоубийство. 24 процента имат импулсивни мисли да убият някого като „Хвани този нож и убий този човек“. 71 процента мислят, че са различни от другите хора („За другите може да действа, но не и за мен.“). Останалите резултати от

това изследване, както и това, което родители и пастори могат да направят с разкритията от него, ще намерите в книгата ни „Прелъстяването на нашите деца“.

Не вярвам, че 70 процента от гимназистите християни са параноици или психопати. Напротив, вярвам в 1 Тимотей 4:1, където се казва: „А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения“. Това действително ли става? Става навсякъде по света.

През последните десет години съм съветвал стотици възрастни, които чуват гласове или се борят със своите мисли. Много от тях не могат да четат или разбират Библията и почти всички поставят под въпрос спасението си. Никой от тях няма чувство за вътрешен мир. Във всеки от тези случаи битката за ума е била духовна. Нужни са около три часа, за да помогнем на такива хора да намерят свобода в Христос по един спокоен и овладян начин. Единственото малко изключение, когато чуването на гласове не е под влияние на демони, са случаите на душевно разстройство. Дори тогава повечето от тези мили хора са страдали от сатанинско и/ или ритуално насилие. Тези хора също страдат от сериозни духовни проблеми и силно препоръчвам най-напред да бъдат разрешени духовните им проблеми.

В книгата ми „Освободен от оковите“ има няколко случая, описани от гледна точка на жертвата. Техният проблем варира от нарушени хранителни навици през сексуални окови до сериозна депресия. Всички са преживявали борби в своя мисловен живот, като сексът винаги е бил интегрална част от битката им и всички са се наричали християни. Двама от тях бяха и са християнски служители на пълен работен ден. Ще получите невероятно разбиране, като чуете техните истории и там предлагам много повече прозрения от поместеното в тази книга за това как да помагаме на такива хора да намерят свобода в Христос. Добрата новината е, че можем да бъдем свободни в Христос и да помагаме на други хора, но не чрез отричане на реалността на духовната битка, която се води в ума ни.

Демоничен контрол на светиите

Изключително важно е християните да разбират своята уязвимост за демоничното влияние. Онези, които казват, че демон не може да влияе в някоя област от живота на вярващия, ни оставят само с двама възможни виновника за проблема: самите нас или Бога. Ако обвиним себе си, се чувстваме безнадеждни, защото не можем да направим нищо, за да спрем това, което правим. Ако обвиним Бог, доверието ни в Него като добър Баща се разклаща. И в двата случая нямаме шанс да спечелим победата, която ни обещава Библията. Всъщност намираме се в една война срещу началствата и властите от победеното царство на тъмнината, която можем да спечелим. Но лъжите им могат да спечелят до известна степен контрол, ако им позволим.

Ето няколко насоки от Свещеното Писание как вярващите могат да изгубят контрол или да се окажат оковани.

Лука 13:10-18. Макар че Исус поучаваше в синагогата, „...ето една жена, която имаше дух, който ѝ беше причинявал немощи за осемнадесет години; тя беше сгърбена и не можеше никак да се изправи“ (стих 11). Стих 16 твърди, че физическата ѝ немощ бе причинена от сатанински окови. Тази жена не беше невярваща. Тя бе „дъщеря на Авраам“ (стих 16), жена на вярата, която се боеше от Бога, с духовен проблем. Още щом Исус я освободи от оковите ѝ, физическият ѝ проблем бе изцелен.

Забележете, че жената не бе защитена от демоничния контрол заради факта, че бе вътре в синагогата. Нито стените на синагога, нито стените на църква осигуряват недосегаемо за демонично влияние място. Ако каменните стени не са бариера за Сатана, мислиш ли, че кожата ти е такава бариера? Духовният свят не е обвързан с такива естествени бариери, нито е ограничен от физическите закони. Наистина това

събитие стана преди кръста. Но то е белег, че вярващите са обект на демоничен контрол.

Лука 22:31-34. Апостол Петър бе пример за вярващ, който временно предаде контрола на Сатана. Исус му каза: „Симоне, Симоне, ето Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито" (стих 31). Какво право имаше Сатана да изисква такова нещо? Петър явно бе дал на Сатана място чрез гордостта, когато спореше с учениците кой от тях е най-големият (Лука 22:24). Макар че Петър от цяло сърце желаше да остане до Господаря си до смъртта (стих 33), Исус обяви, че Петър ще се отрече от Него три пъти (стих 34) и така стана. Окуражително е да отбележим обаче, че Исус вече се бе молил за успешното възстановяване на Петър от инцидента (стих 32).

Ефесяни 6:10-17. Този пасаж съдържа известното увещание на апостол Павел към вярващите: „Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола" (стих 11). Каква е целта на всеоръжието? Да се предпазим от стрелите на неприятеля, за да не проникнат в тялото и да повредят войника. Ако беше невъзможно стрелите на Сатана да проникнат в нас, нямаше да има нужда да обличаме въоръжението. Инструкциите относно духовното въоръжение предполагат, че е възможно неприятелят да проникне в живота ни и да получи известна степен на контрол.

Яков 3:14-16. Яков сочи, че ако се поддадем на завист и егоистични амбиции, може да се оставим да бъдем контролирани от мъдростта, която е „земна, животинска, бесовска" (стих 15). Имах ученик, чиято логика по отношение на Священото Писание бе изцяло объркана. Той бе напълно ортодоксален във вярата си, докато не срещна една проститутка, която оспори вярата му до дъно. От този момент нататък той започна да получава всякакви нови „прозрения", но никой никога не ги разбираше. Аргументите му звучаха така, сякаш идваха от книга на Мери Бейкър Еди и никой от другите студенти не бе съгласен с него. Доколкото знам той така и не се оправи от опита си с демоничната логика.

1 Тимотей 4:1-3. Апостол Павел писа: „Някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения" (стих 1).

Един студент ми каза, че му е бил необходим един час, за да стигне до училище, макар да живее на две крачки. Той смятал, че слуша Бога, докато гласът му казвал да прави завой един след друг. Един член от ръководството на църква започнал кампания срещу пастора си, защото мислел, че Бог му казва да го направи. Милиони хора имат натрапчиви неконтролируеми идеи за определени действия заради тази непрестанна борба в умовете им. Нуждата да пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос не би могла да бъде преувеличена (2 Коринтяни 10:5).

След като съм работил със стотици хора, оковани от бащата на лъжата, почувствах призива да напиша „Да ходиш в светлината", защото толкова много хора са заблуждавани от лъжливи пророци и учители и обръщат внимание на заблуждаващи духове. Трябва да сме способни да правим разлика между истинското водителство от Бога и заливащото ни отвсякъде фалшиво водителство. (*Walking in the Light* е публикувана от Thomas Nelson. Първоначалното ѝ заглавие бе *Walking through the Darkness* и бе публикувана от Here's Life Publishers.)

1 Коринтяни 5:1-13. Този пасаж съдържа инструкциите на апостол Павел относно един човек в коринтската църква, който живееше в кръвосмесителска връзка с жената на баща си (стих 1). Това бе човек, който толкова бе заплетен от Сатана и така бе контролиран от безнравствеността, че явно парадирал с незаконната си връзка пред цялата църква. Присъдата на Павел по въпроса бе строга: „Да предадем такъв човек на Сатана за погубване на плътта му, за да се спаси духа му в деня на Господа Исуса"

(стих 5). Апостол Павел бе готов да позволи на Сатана да прокара волята си в този човек за известно време с надежда, че той накрая ще каже: „Стига ми и ще се покая“.

Някои се чудят дали човек на такова ниво на неморално поведение действително е християнин. Но ако този човек не е бил християнин, апостол Павел нямаше да го дисциплинира, защото от църквата се изисква да дисциплинира онези, които са нейни членове. Този човек бе вярващ (поне апостол Павел се отнасяше с него като такъв), който бе позволил да падне в клопката на безнравствеността. Надеждата на Павел бе, че човекът ще опита естествените последствия на своя грях, ще се покае и ще се освободи от оковите.

Ефесяни 4:26, 27. Апостол Павел поучава: „Гневете се, но без да съгрешавате; слънцето да не залезе в разгневяването ви; нито давайте място на дявола“. Апостол Павел искаше да каже, че може да позволим на дявола да се настани в живота ни, ако не говорим истината в любов и не контролираме емоциите си. Гневът, който се обръща в горчивина и непростителност, е открита покана за демоничен контрол (2 Коринтяни 2:10, 11).

1 Петрово 5:6-9. Апостол Петър предупреди: „Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне“ (стих 8). Думата погълне означава да изяде или да глътне. Същата дума се използва в 1 Коринтяни 15:54: „Погълната биде смъртта победоносно“. Да бъдеш погълнат от нещо буквално предава мисълта да бъдеш контролиран от него. Ако вярващите не са уязвими за контрола от Сатана, не би имало нужда Петър да ни напомня тази възможност.

Контекстът на предупреждението на Петър предполага две условия, които биха могли да предразположат вярващия и да го направят уязвим. В стих 6 сме насърчени да се смиряваме пред Господа. Може би като има предвид болезнения спомен за последствията от себеиздигането си, апостол Петър посочва, че когато се противопоставяме на гордостта, се противопоставяме на Сатана и стихове 7 и 8 предполагат, че ако не се научим да възлагаме грижите си на Господа, може да станем лесна плячка за Сатана.

Деяния 5:1-11. Това вероятно е най-решаващият пасаж за възможността Сатана да контролира вярващите. В края на Деяния 4 откриваме, че членове на младата ерусалимска църква доброволно продаваха земите си и даваха спечеленото на апостолите, за да го използват в служението си. „А някой си човек на име Анания, с жена си Сапфира, продаде имот и задържа нещо от цената със знанието на жена си; и донесе една част и я сложи пред нозете на апостолите. А Петър рече: Анание, защо изпълни Сатана сърцето ти, да излъжеш Святия Дух и да задържиш от цената на нивата?... Не си излъгал човеци, но Бога“ (стихове 1-4).

Въпросът не бе в това, че Анания и Сапфира задържаха част от печалбата, но че излъгаха за нея, като явно казаха, че това е цялата сума, която са получили. Последствията от греха на семейството бяха моментални и отрезвяващи: те умряха на място (стихове 5, 10).

Някои, които трудно обясняват сатанинския контрол над вярващите, спорят, че Анания и Сапфира са били невярващи. Не съм съгласен с този аргумент. Първо, Деяния 4:31 заявява, че това събитие е станало в контекста на първото християнско общество, на което Анания и Сапфира явно бяха членове. Второ, Деяния 5:11 твърди: „И голям страх обзе цялата църква и всички, които чуха това“. Ако Бог наказваше някого *извън* църквата, защо такъв голям страх ще обземе онези, които са *в* църквата? Имаше голям страх сред *вярващите*, защото Бог по един драматичен начин показа отношението Си към *вярващите*, които живеят в лъжа. Трето, строгостта на наказанието сочи значението на истината за Бога в обществото от вярващите. Невярващите лъжат през цялото време и обикновено не са наказвани толкова бързо и категорично като Анания и

Сапфира. Вярвам, че Бог показваше в самото начало на църковната история, че основният ни проблем не е комунизмът, наркотиците или лъжливите религии, а подценяването на сатанинската измама.

Проблемът на Анания бе, че допусна измамата на Сатана да изпълва (управлява) сърцето му. Думата „изпълни“ в Деяния 5:3 (*pleroo*) е същата, която се използва в Ефесяни 5:18: „Изпълняйте се с Духа“. Възможно е вярващият или да бъде изпълнен със сатанинската заблуда, или да бъде изпълнен с Духа. На кой източник ще се предадете, от кой източник ще се изпълвате и ще бъдете управлявани? Когато позволиш Сатана да те мами в която и да е област от твоя живот, ставаш уязвим. Бог драматично се намеси в ранната църква, за да разкрие къде щеше най-вече да се води битката. Ако Сатана може да влезе незабелязано в твоята църква или твоя брак, или лично в теб и да те накара да повярваш на лъжа, той ще управлява живота ти!

Отговорността да се противопоставяме на контрола

Освен ако не сме склонни да хвърлим цялата вина за смъртта на Анания и Сапфира върху Сатана, трябва да помним, че тези двама вярващи бяха доброволни участници в лъжата, довела до тяхната смърт. Петър се обърна към Анания и Сапфира съответно: „Защо си намислил това нещо в сърцето си?"; „Защо се съгласихте да изкусите Господния Дух“ (Деяния 5:4, 9). Да, Сатана изпълни сърцата им с измама и упражни известен контрол над тях в лошото им дело. Но той можа да го направи, защото в един момент Анания и Сапфира отвориха вратата за него.

Никога не позволявам на някого да казва: „Дяволът ме накара да го направя“. Не, той не те е накарал да го направиш, *ти* си го направил. Някъде по пътя си избрал да дадеш място на дявола. Той просто се е възползвал от възможността, която си му дал. Ти имаш всички ресурси и защита, от които се нуждаеш, за да живееш победоносен живот в Христос всеки ден. Ако не живееш в него, това е твой избор. Когато оставиш някоя врата отворена за дявола, като не се противопоставяш на изкушението, обвиненията или заблудата, той ще влезе през нея. И ако продължаваш да му даваш достъп в тази област, в крайна сметка той ще те владее. Няма да изгубиш спасението си, но ще изгубиш всекидневната победа.

Много християни днес, които не могат да управляват живота си в някоя област, се вайкат в самообвинения, вместо да действат отговорно, за да разрешат проблема. Те мърмрят себе си, че нямат волята да скъсат с някой лош навик, макар че всъщност трябва да се противопоставят на Сатана в област, където той явно е ограбил техния контрол. Всичко лошо, което не можеш да спреш да вършиш или всяко добро, което не можеш да се насилиш да правиш, може би е област на демоничен контрол.

Ако не поемаш отговорност, ще изгубиш контрола

В глава 5 разгледахме защитата на вярващия в лицето на демоничната атака. Тази защита не е нещо, което трябва да приемеш като даденост, независимо от поведението си. Божията защита зависи от твоята готовност да откликнеш на Божия промисъл.

В Римляни 13:14 сме инструктирани: „Облечете се с Господа Исуса Христа и не промишлявайте за страстите на плътта“. Но ако *промишляваме* за плътта, като даваме на Сатана възможност в живота си чрез греха, имаме ли пълен имунитет за нахлуването на Сатана? Не, тази защита е условна и зависи от нашето отговорно участие в Божия план за наша защита. Д-р Анджър пише: „Святият Дух, който пребъдва във вярващия, когато не е оскърбяван чрез грях (Ефесяни 4:30) и не е угасян от непокорство (1 Солунци 5:19), най-вероятно изключва възможността за нашествие от демонски дух. Но кой би се осмелил да твърди, че демонски дух няма да се вмъкне в живота на вярващ, у

когото Святият Дух е наскърбен от сериозен и постоянен грях и е угасен от явно непокорство?" (Merrill F. Unger, *What Demons Can Do to Saints* (Chicago: Moody Press, 1977), p.51).

Яков 4:7 ни увещава: „Противете се на дявола и той ще бяга от вас". Ами ако не му се противим? Длъжен ли е да бяга от нас, ако не застанем твърдо срещу него? Не, ако не му се противим, той няма защо да си тръгва. Божията защита в тази област е гарантирана, но трябва да задействаме защитата, като лично се противопоставим на Сатана.

Ефесяни 6:10-17 представя Божието въоръжение, което вярващият трябва да носи, за да „можете да устоите срещу хитростите на дявола" (ст. 11) но ако влезем в битката без някоя част от въоръжението си, „непроницаеми ли сме за възможността да ни ранят? Не, ако не се покрием с въоръжението, което Бог е осигурил, сме уязвими в тези изложени части. Отново д-р Анджър коментира:

"Ако християнинът не използва всеоръжието си, той [Сатана] ще се откаже ли да завладее крепостта на вярващия? Ако я завладее, точно по тази причина вярващите могат да се окажат заробени, в „примката на дявола, от когото са били уловени, за да вършат неговата воля" (2 Тим. 2:26). Вярващият е завладян и прегазен от неприятеля, който, като всеки завладяващ неприятел не допуска употребата на оръжия от какъвто и да е сорт от гражданите на поробената страна. В резултат няма никаква борба, само наложено покорство и слугуване.³

Яков 4:1 разкрива, че източникът на нашите борби и конфликти са страстите, които „воюват в телесните ви части". Апостол Павел съветва: „Да не царува грехът във вашето смъртно тяло, та да се покорявате на неговите страсти" (Римляни 6:12). Светът, плътта и дяволът постоянно воюват срещу живота на Духа вътре в нас. Ами ако ние не воюваме насреща? Ще продължаваме ли да имаме победа над удоволствията и страстите, които се стремят да царуват над нас? Не, те ще ни управляват, ако не успеем да обезглавим тяхното нападение, като се противопоставим на Сатана.

Избирането на истината, праведният живот и обличането в Божието всеоръжие е задължение на всеки отделен вярващ. Аз не мога да нося отговорността вместо теб и ти не можеш да носиш отговорността вместо мен. Мога да се моля за теб, да те насърчавам във вярата ти и да те подкрепям, но ако влезеш в битката без въоръжението си, може да се окажеш наранен. Колкото и да ме засяга този въпрос, не мога да взема отговорно решение вместо теб. Този избор е само твой.

В този момент може би се каеш като апостол Павел: „Не върша това, което искам; но онова, което мразя, него върша" (Римляни 7:15). Ти осъзнаваш, че си без да искаш мишена за изкушенията, обвиненията, заблудите и контрола на Сатана. Показал си безотговорност, като не си се противопоставил на Сатана. Чудиш се: обречен ли съм на тази дилема? Оставил съм вратата за Сатана отворена и той се е възползвал от духовната ми пасивност. Мога ли да го изхвърля от местата, на които се е наместил? Отговорът е твърдо да! Исус Христос е този, който разчупва оковите. Но за да преживеем тази свобода, трябва да намерим вратите, които са останали отворени и през които Сатана е влязъл. Трябва да кажем: „Господи, признавам, че нося отговорност за това, че съм дал на Сатана място в своя живот и отхвърлям участието си с него в това, което води до моите окови". Аз наричам този процес — стъпките на свободата. Готов ли си да бъдеш освободен? Глава 12 ще те преведе през библейските стъпки на свободата и след това ти наистина ще бъдеш свободен.

12. Стъпки към свобода в Христос

Свободата в Христос от демоничната заблуда и намеса е наследство на всеки вярващ. Църковните отци със сигурност са осъзнавали реалността на духовния свят, в който живеем, и са свидетелствали за победата, която имаме в Христос. Тертулиан пише:

Подигравайте се колкото искате, но ако можете, накарайте и демоните да се подиграват заедно с вас; нека отрекат, че Христос идва да съди всяка човешка душа... Накарайте ги да отрекат, че за своето нечестие те вече са осъдени, че са пазени за този последен съден ден заедно с всичките си поклонници и дела. Ами че всичката власт и мощ, която имаме над тях, е от призоваването на името на Христос и припомнянето на бедите, с които Бог ги заплашва. Като се страхуват от Христос в Бога и от Бога в Христос, те стават покорни на слугите на Бога и Христос. Така че при нашето докосване и дишане, треперещи пред мисълта и осъзнаването за онези съдни огньове, те напускат при нашата заповед телата, в които са влезли, с нежелание и тъга. (Ferguson, *Demonology*, p. 130).

Ориген насърчава: „Християнинът — истинският християнин имам предвид — който се е покорил само на Бога и Неговото Слово, няма да страда от демони, защото Той е по-могъщ от демоните... Защото ние ги презираме и демоните, когато са презирани, не могат да навредят на хората, намиращи се под защитата на Този, който в единство може да помогне на всички, заслужили Неговата помощ.” (Ferguson, *Demonology*, p. 130).

Христос те е освободил чрез Своята победа над греха и смъртта на кръста. Но ако си изгубил в известна степен свободата си, защото не си се съпротивил твърдо във вяра или защото не си се покорил на Бога, твоя е отговорността да направиш необходимото, за да установиш правилни взаимоотношения с Бога. Твоята вечна съдба не е заплашена, ти си на сигурно място в Христос. Но всекидневната ти победа в Него ще бъде разклатена в най-добрия случай, ако не извършиш своята част да се укрепиш в тази свобода.

Помни: ти не си безпомощна жертва във войната между две почти равносилни суперсили. В сравнение с ограничената мощ на Сатана Бог е извън всякакви класации в Своето всемогъщество, всездесъщие и всезнание — а ти си в Него! Понякога реалността на греха и присъствието на злото може да изглеждат по-реални от реалността и присъствието на Бога, но това е част от заблудата на Сатана. Той е победен враг и ние сме в Христос, вечния Победител. Ето защо се покланяме на Бога: Неговите божествени атрибути са винаги пред очите ни, за да отричат лъжите на Сатана. Едно истинско познаване на Бога и собствената ни самоличност в Христос в най-голяма степен определят душевното ни здраве. Една лъжлива концепция за Бога и неправилното обожествяване на Сатана в най-голяма степен допринасят за душевните болести.

В тази глава искам да представя седем конкретни стъпки, които трябва да предприемеш, за да преживееш пълната свобода и победа, които Христос е купил за теб на кръста. Не очаквай някой друг да направи вместо теб това, което ти сам трябва да направиш. Ако си изгубил свободата си, то е заради това, което трябва да направиш. Съответно свободата ти ще бъде резултат на това, което сега избираш да вярваш, да изповядваш, да простиш, да отхвърлиш и забравиш. Никой не може да вярва вместо теб. Битката за твоя ум може да бъде спечелена, когато ти лично избереш истината.

Когато преминаваш през тези стъпки на свободата, помни, че Сатана ще бъде разгромен, само ако ти лично му се противопоставиш устно. Той не е длъжен да се подчинява на твоите мисли. Само Бог има пълно знание какво има в твоя ум. Когато

правиш всяка стъпка, важно е ти вътрешно да се покоряваш на Бога и след това да се съпротивяваш на дявола на глас, като прочиташ на глас всяка молитва и твърдение (Яков 4:7).

Следващите стъпки не са нищо повече от сериозен преглед на нравствеността ни и бетонно посвещение на истината. Дори ако проблемите ти произтичат от източник, който не е разгледан в тези стъпки, няма какво да губиш, ако преминеш през тях. Много християнски служения за съветване по света са използвали тези стъпки към свободата с хората, дошли при тях, в добавка към необходимата лична терапия. В най-лошия случай просто ще изправиш взаимоотношенията си с Бога по тези въпроси.

Преди да преминеш стъпките, моли се на глас със следната молитва и направи следната декларация.

Молитва

Скъпи небесни Отче, признавам Твоето присъствие в тази стая и в моя живот. Ти си единственият всезнаещ, всемогъщ и вездесъщ (присъстващ навсякъде) Бог. Аз съм зависим от Теб, защото без Христос не мога да направя нищо. Заставам върху истината, че всяка власт на небето и на земята бе дадена на възкръсналия Христос и тъй като аз съм в Христос, споделям тази власт, за да мога да правя ученици и да освобождавам пленниците. Моля Те да ме изпълниш със Святия Си Дух и да ме водиш на всяка истина. Моля се за Твоята пълна защита и за Твоето водителство. В името на Исус се моля. Амин.

Декларация

Като Божие дете, което седи с Христос в небесни места и в името и властта на Господ Исус Христос, заповядвам на Сатана и всеки зъл дух да ме освободят, за да мога да бъда свободен да познавам и избирам Божията воля. Посвещавам себе си да върша Божията воля и да покорявам тялото си на своя небесен Баща като жива жертва, като инструмент на правдата. Отказвам да се плаша от лъжите на Сатана или да се поддавам на каквото и да е физически тормоз. Аз съм Божие дете и злият не може да ме докосва.

Стъпка 1: Имитация срещу действителност

Първата стъпка към свободата в Христос е да отхвърлиш предишно или настоящото си участие във вдъхновени от Сатана окултни практики или лъжливи религии. Може да си опитвал много начини в миналото за разрешаване на духовните си проблеми и търсене на значение в живота. Всяка дейност или група, която отрича Исус Христос и предлага водителство чрез някакъв друг източник, а не абсолютната власт на писаното Божие Слово, или изисква тайно посвещение, трябва да бъде изоставена. Никой християнин няма работа да се заплита с група, която не е напълно прозрачна за всичките си действия (1 Йоан 1:5, 7). Ако водачите на някоя група изискват пълна власт, вместо да служат на нуждите на своите членове, не им се покорявайте.

Ранната църква е включвала в своята публична изповед на вяра: „Аз те отхвърлям Сатана, както и всичките ти дела и пътища“. Католическата църква, източноправославната църква и много други литургични църкви все още изискват това отричане като част от приемането на вярата. По някаква причина то е изчезнало от повечето евангелски църкви. Ти трябва не само да избереш истината, но да се отречеш от Сатана и лъжите му. Няма среден път при истината. Исус каза: „Който не е с Мене, той е против Мене; и който не събира заедно с Мене, той разпилява“ (Лука 11:23). Няма много пътища към Бога; има само един път (Йоан 14:26). Християните не са тесногръди, когато застават твърдо на това, което Бог е заявил.

Когато преценяваме имитациите на християнството, няма по-важен критерий от Личността Исус Христос. Апостол Павел пише: „Но боя се да не би, както змията измами Ева с хитростта си, да се разврати ума ви и отпадне от простотата и чистотата, която дължите на Христа. Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото не сме проповядвали, или ако получите друг дух, когото не сте получили, или друго благовестие, което не сте приели, вие лесно го търпите" (2 Коринтяни 11:3, 4). Другите религии и култове може да говорят за Исус, но Го представят по друг начин, а не както е представен в Свещеното Писание. Те може да говорят за същия исторически Исус, но не за Божия Син, за Алфа и Омега и за великия Аз СЪМ. Исус каза: „По тая причина ви рекох, че ще умрете в греховете си; защото ако не повярвате, че съм това, което казвам, в греховете си ще умрете" (Йоан 8:24). Ако вярвате в Исус, представен по някакъв друг начин, а не както е в Библията, ще получите съвсем друг дух вместо Святия Дух и съвсем друго евангелие вместо евангелието на благодатта.

За да ви помогна да прецените своите предишни духовни преживявания, попълнете приложения в раздела за допълнителна помощ „Тест за нехристиянски духовни преживявания" в края на тази книга. Списъкът не е пълен, но ще ви даде насока да определите доколко сте участвали в нехристиянски дейности. Докато преминавате тази стъпка, молете се по следния начин:

Скъпи небесни Татко, моля Те да пазиш сърцето и ума ми и да ми разкриеш всички дейности, чрез които съзнателно или несъзнателно съм се заплел в култови или окултни практики, лъжерелигии и лъжеучители. В името на Исус се моля. Амин.

Запишете всичко, което Бог влага в ума ви. След като сте сигурни, че списъкът е пълен, молете се със следната молитва за всяка практика, религия и учител:

Господи, признавам, че съм участвал в.....

Моля за Твоята прошка и отхвърлям

като имитация на истинското християнство.

Не се притеснявайте, ако трябва да изповядате няколко категории. Много страдащи хора като вас са били заблудени в този свят, пълен със секти, лъжерелигии и лъжеучители. Работил съм с хора, които са подчертавали половината списък.

Някои се колебаят да попълнят теста, защото не вярват, че действително са участвали в такива дейности. Но ако някой в семейството ти е участвал, може би няма да е лошо да отбележиш това в своя списък от дейности за отхвърляне, в случай, че несъзнателно си дал на Сатана място. Една млада жена, която съветвах, просто придружавала майка си, докато тя отивала при ясновидка, вследствие на което дъщерята си тръгнала със собствен дух-водач. Един бивш мисионер ми разказа как докато служил в Китай, посетил будистко погребение и несъзнателно участвал в ритуала, като свалил обувките си, което било действие на поклонение в много източни религии. Същата вечер демоните му се присмивали, докато се опитвал да се заеме с обичайното общуване с Бога. Когато чул касетите ми по този въпрос, се отрекъл от всякакво участие в езически религии и заповядал на злите духове да напуснат. Те го сторили.

Не се изненадвай, ако срещнеш съпротива, докато изпълняваш тази стъпка. Една мормонка, която посети една от конференциите ми, разказа, как вътрешният и глас ѝ повтарял цял ден: „Махай се от тук. Той е точно този, за когото те предупреждавах." Тя останала обаче и намерила свобода в Христос. По-късно тя доведе другите членове на семейството си на една друга конференция. Сатана не желае да бъдеш свободен и ще направи всичко, което може, за да ти попречи да изпълниш тези стъпки към свободата.

Стъпка 2: Заблуда срещу истина

Истината е на първо място откровение от Божието Слово, но тя включва също искреност вътре в човека (Псалми 51:6). Когато Давид живееше в лъжа, той страдеше много. Когато накрая намери свободата, като призна истината, той писа: „Блажен оня... в чийто дух няма измама" (Псалми 32:2). Трябва да отхвърлим всяка лъжа и да говорим истината в любов (Ефесяни 4:15, 25). Един душевно здрав човек е човек, който е наясно с действителността и е относително свободен от тревога. И двете качества трябва да характеризират християнина, който е отхвърлил заблудата и е прегърнал истината.

Започнете тази критична стъпка, като се молите на глас със следната молитва:

Скъпи небесни Татко, знам, че ти желаеш искреност вътре в човека и ако се изправим пред тази истина, сме на пътя към освобождаването (Йоан 8:32). Признавам, че съм бил заблуждаван от бащата на лъжите (Йоан 1:8). Моля се в името на Господ Исус Христос, Ти, небесният Отец, да смърриш всички измамни духове заради пролятата кръв и възкресението на Господ Исус Христос. И тъй като чрез вяра съм Те приел в живота си и сега седя с Христос в небесни места (Ефесяни 2:6), заповядвам на всички измамни духове да ме напуснат. Сега моля Светият Дух да ме упътва на всяка истина (Йоан 16:13). Моля Те: „Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път" (Псалми 139:23, 24).

В името на Исус се моля. Амин.

Да избереш истината може да се окаже трудно, ако си живял в лъжа в продължение на много години. Може би ще е нужно да потърсиш професионална помощ, за да изкорениш всички защитни механизми, които си си изградил през това време, за да оцелееш. Християните се нуждаят само от една защита: Исус. Знанието, че си простен и приет като Божие дете те освобождава да се обърнеш с лице към действителността и да заявиш своята зависимост от Него.

Измамата е най-фината от всички сатанински крепости. Забелязвал ли си някога, че всички хора, които са пристрастени към нещо, лъжат себе си и другите почти постоянно? Алкохоликът лъже за пиенето си, жената с анорексия лъже относно яденето, сексуалният маниак лъже за поведението си. Лъжата е неправилна защита, подсказана от бащата на лъжата, Сатана (Йоан 8:44). Един пастор ми разказа за няколко лекуващи се алкохолици в неговата църква, които образували група за подкрепа. Те настоявали девизът в брошурата им да звучи: „Уморен ли си да слушаш тези гласове?" Посетете събиране на анонимните алкохолици и ще чуете фрази като „Не обръщай внимание на сбирчината в главата си". Лъжите на Сатана са в сърцето на пристрастеното поведение. Духовната страна на пристрастяването не може да бъде пренебрегната.

Вярата е библейският отговор на истината и да вярваш на истината е въпрос на избор. Когато някой каже: „Искам да вярвам на Бога, но някак не мога", той просто е заблуден. Разбира се, че можеш да вярваш на Бога! Вярата е нещо, което *решаваш да направиш*, не нещо, което просто *ти се прави*. Да вярваш на истината не означава да правиш нещо истина; то е истина, затова го вярваме. Движението Ню Ейдж и последователите на възгледа „назови го и го изискай" изкривяват истината, като казват, че ние създаваме реалност чрез това, което вярваме. Вярата не създава *действителността*, вярата отговаря на действителността. Не е достатъчно просто да „вярваш", има значение какво и на кого вярваш. Всички вярват в нещо и всеки ходи с вяра според това какво вярва. Ето защо вярата не може да бъде напомена. Всеки опит да живеем с вяра над това, което знаем със сигурност като вярно, е основаване на предположения. Ако вярваш само на това, което чувстваш, ще бъдеш воден в живота от един емоционален импулс след друг. Пътят на истината започва с истината от Божието

Слово. Вярвай истината и ходи с вяра според това, което вярваш и тогава чувствата ти ще влязат в хармония с това, което мислиш и начина ти на поведение.

Исторически църквата е открила голяма стойност в публичното деклариране на вярата. Апостолското верую и Никейският символ на вярата са били рецитирани в продължение на векове. Прочетете на глас следната изповед на вярата и го правете толкова често, колкото е необходимо, за да обновявате ума си и да заставате твърдо на истината. Препоръчвам ви да я четете всеки ден в продължение на няколко седмици, особено ако тъкмо разрешавате личен духовен конфликт.

Доктринална изповед

Признавам, че има само един истинен и жив Бог (Изход 20:2, 3), който съществува като Отец, Син и Свети Дух и че Той е достоен за всичката почит, хвала и поклонение като Творец, Вседържител, Началото и Края на всичко (Откровение 4:11; 5:9, 10; Исаия 43:1, 7, 21).

Признавам Исус Христос като Месията, Словото, което стана плът и пребивава сред нас (Йоан 1:1, 14). Вярвам, че Той дойде да съсипе делата на Сатана (1 Йоан 3:8) и Той ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях (Колосяни 2:15).

Вярвам, че Бог е доказал любовта Си към мен, защото когато още бях грешник, Христос умря за мен (Римляни 5:8). Вярвам, че Той ме освободи от царството на тъмнината и ме пресели в Своето царство и в Него имам изкупление, прощение на греховете (Колосяни 1:13, 14).

Вярвам, че сега съм дете на Бога (1 Йоан 3:1-3) и че седя с Христос в небесни места (Ефесяни 2:6). Вярвам, че съм спасен по Божията благодат чрез вяра, че това е дар, а не резултат на дела от моя страна (Ефесяни 2:8).

Избирам да бъда силен в Господа и в силата на Неговото могъщество (Ефесяни 6:10). Не се уповавам на плътта (Филипяни 3:3), защото оръжията на моето воюване не са плътски (2 Коринтяни 10:4). Обличам Божието всеоръжие (Ефесяни 6:10-17) и съм твърдо решен да устоя във вяра и да се противопоставя на лукавия.

Вярвам, че Исус има пълната власт на небето и Земята (Матей 28:18) и че Той е глава на всяко началство и власт (Колосяни 2:10). Вярвам, че Сатана и демоните му са ми подвластни в Христос, защото съм член на Христовото тяло (Ефесяни 1:19-23). Следователно се подчинявам на заповедта да се противя на дявола (Яков 4:7) и му заповядвам в името на Христос да напусне присъствието ми.

Вярвам, че без Христос не мога да сторя нищо (Йоан 15:5), затова заявявам своята зависимост от Него. Избирам да пребъдвам в Христос, за да принасям много плод и да прославям Господа (Йоан 15:8). Заявявам на Сатана, че Исус е мой Господ (1 Коринтяни 12:3) и отхвърлям всякакви имитации на дарби или дела на Сатана в живота си.

Вярвам, че истината ще ме освободи (Йоан 8:32) и че ходенето в светлината е единственият път на общение (1 Йоан 1:7). Затова се изправлям срещу заблудата на Сатана, като пленявам всяка мисъл да се покорява на Христос (2 Коринтяни 10:5). Заявявам, че Библията е единственият авторитетен стандарт (2 Тим. 3:15-17). Избирам да говоря истината с любов (Ефесяни 4:15).

Избирам да представям тялото си като инструмент на правдата, като жива и свята жертва и да обновявам ума си, чрез живото Божие Слово, за да докажа, че Божията воля е добра, благоугодна и съвършена (Римляни 6:13; 12:1, 2).

Моля небесния си Отец да ме изпълва със Светия Си Дух (Ефесяни 5:18), да ме води на всяка истина (Йоан 16:13) и да ми дава сила в живота, за да живея над греха и

да не угаждам на плътските страсти (Галатяни 5:16). Разпъвам плътта (Галатяни 5:24) и избирам да ходя по Духа.

Отхвърлям всички егоистични цели и избирам крайната цел на любовта (1 Тим. 1:5). Избирам да изпълнявам най-голямата заповед — да обичам Господа своя Бог с цялото си сърце, душа и ум и да обичам ближния си както себе си (Матей 22:37-39).

Стъпка 3: Горчивина срещу прошка

До голяма степен мястото, което Сатана си е извоювал в живота на християните, се дължи на непростителността. Ние сме предупредени да прощаваме на другите, за да не може Сатана да се възползва от нас (2 Коринтяни 2:10, 11). Бог изисква от нас да прощаваме на другите от сърце, иначе ще ни предаде на мъчители (Матей 18:34, 35). Защо прошката е толкова важна за нашата свобода? Заради кръста. Бог не се е отнесъл с нас, както *заслужаваме*, Той ни даде това, от което се *нуждаехме*, според Своята милост. Трябва да бъдем милостиви, също както небесният ни Отец е милостив (Лука 6:36). Трябва да прощаваме, както сме били простени (Ефесяни 4:31, 32).

Прошката не означава да забравиш. Хората, които се опитват да забравят, откриват, че не могат. Бог казва, че Той „няма да помни вече“ греховете ни (Евреи 10:17), но Бог, тъй като е всезнаещ, не може да забрави. „Няма да помня вече“ означава, че Бог никога няма да използва миналото ни срещу нас (Псалми 103:12). Забравянето може да е резултат от прошката, но никога не е средство за прошка. Когато използваме миналото, за да обвиняваме другите, не сме им простили.

Прошката е избор, израз на волята. Тъй като Бог изисква от нас да простим, това е нещо, което можем да направим. (Той никога не би изисквал от нас нещо, което не можем да направим.) Но прошката е трудна за нас, защото противоречи на представата ни за справедливост. Ние искаме отмъщение за страданията от нарушението. Но ни се казва никога да не търсим отмъщение (Римляни 12:19). „Защо да го оставям да се изплъзне?“, протестираме ние. Оставете го да се измъкне от *вас*, но той никога няма да се измъкне от Бога. Той ще се справи справедливо с него — нещо, което ние не можем да направим.

Но ако не оставиш нарушителите да се измъкнат от теб, ти си вързан за тях и за миналото и това просто означава продължителна болка за теб. Прекрати болката, остави нещата. Ти не прощаваш на някого просто заради него, ти го правиш заради *себе си*, за да бъдеш свободен. Твоята нужда от прошка не е въпрос между теб и нарушителя, тя е между теб и Бога.

Прошката е съгласие да живееш с последствията от чуждия грях. Прошката струва скъпо, ние плащаме цената за злото, което прощаваме. И все пак ти ще живееш с тези последствия, независимо дали искаш или не; единственият ти избор е дали ще го правиш с горчивината на непростителността или със свободата на прошката. Ето как Исус ти прости — Той пое последствията от твоя грях на Себе Си. Всяка истинска прошка е заместителска, защото никой всъщност не прощава, без да понесе наказанието за греха на другия.

Защо трябва да простим? Защото Христос ни прости. Бог Отец „направи грешен Онзи, който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2 Коринтяни 5:21). Къде е справедливостта? Кръстът прави прошката законно и нравствено правилна: „Защото смъртта, с която умря, Той умря веднъж завинаги“ (Римляни 6:10).

Как прощаваме от сърце? Първо признаваш болката и омразата. Ако прошката ти не стигне до емоционалната сърцевина на миналото ти, тя ще бъде непълна. Това е обичайната маска на евангелистите. Християните чувстват болката от междуличностните обиди, но не си го признават. Нека Бог извади наяве болката, за да

може да се справи с нея. Оттук започва изцелението. Помоли Бога да ти припомни онези, на които трябва да простиш, докато четеш следващата молитва на глас:

Скъпи небесни Татко, благодаря Ти за богатството на Твоята благодетелност, милост и дълготърпение, като зная, че Твоята благодетелност ме доведе до покаяние (Римляни 2:4). Признавам, че не съм показал същото търпение и милост към другите, които са ме наранили, и вместо това съм таил горчивина и омраза. Моля се в това време на себеизпитване Ти да ми припомниш само онези хора, на които не съм простил, за да мога да го направя (Матей 18:35). Моля се също, ако съм наранил други, Ти да ми припомниш само тези хора, от които трябва да потърся прошка и доколко трябва да я търся (Матей 5:23, 24). Моля това в скъпоценното име на Исус. Амин.

Докато се молиш, бъди готов в ума ти да се появят имена, които са били изхвърлени от паметта ти. В 95 процента от случаите хората, с които преминавам през този процес, споменават най-напред имената на своите родители. Другото често пренебрегвано име в списъка е самия себе си. Защо трябва да прощаваш на себе си? Защото когато откриеш, че не можеш да обвиняваш Бога за проблемите си, обвиняваш себе си.

Направи списък с онези, които са те наранили. Застани пред кръста, той прави прошката законно и нравствено правилна. Тъй като Бог им е простил и ти можеш да простиш. Реши, че ще носиш товара на техните грехове, без да използваш информацията за техните грехове срещу тях в бъдеще. Това не означава, че толерираш греха им. Толерирането на греха е подигравка с прошката. Трябва винаги да заставаш твърдо срещу греха.

Не чакай да простиш, докато почувстваш желание да простиш, то никога няма да се появи. За чувствата е нужно време, за да изцелеят, след като е взет изборът и Сатана е изгубил мястото си (Ефесяни 4:26, 27).

За всеки човек от твоя списък кажи: „Господи, прощавам на (име) за (греха)“. Не казвай: „Господи, моля те помогни ми да простя“, защото Той вече ти помага. Не казвай: „Господи, искам да простя“, защото подминаваш твърдото решение да простиш, което е твоя лична отговорност. Продължи да се молиш за всяка личност поотделно, докато си сигурен, че си се справил с всичката запомнена болка. Докато се молиш, Бог може да ти напомни хора и събития, които са те наранили и които напълно си забравил. Нека го направи, дори ако е болезнено за теб. Той иска да бъдеш свободен. Виждал съм много хора да прощават неизговорими жестокости с много емоции, но свободата, която е дошла в резултат, е огромна. Не се опитвай да отхвърлиш с доводи и обяснения поведението на нарушителя. Прощката се справя с твоята болка, не с поведението на другия. Помни: положителните чувства идват с времето, освобождаването от миналото е решаващият въпрос.

Стъпка 4: Бунт срещу покорство

Живеем сред бунтовно поколение от хора, които смятат за свое право да съдят имащите власт над тях. Християните не правят изключение. Църковните членове са недоволни от хора и критикуват проповедта. Би било много по-добре, ако влезем в поклонение, вместо да критикуваме, и позволим на проповедта да ни съди, вместо ние да я обсъждаме.

Бунтът срещу Бога не води до нищо друго, освен до проблеми. Като наш генерал Господ казва: „Стройте се и Ме последвайте. Няма да ви вода в изкушение и ще ви освободя от злото.“ Но понякога ние казваме: „Не, днес не искам да следвам“. Затова се отделяме от редиците, вършим собствената си воля и накрая ни застрелват. После обвиняваме Бога, че не ни е защитил.

Изкушавани сме също да се бунтуваме срещу човешката власт. Имаме две библейски отговорности по отношение на хората, облечени с власт: да се молим за тях и да им се покоряваме. Единственият случай, когато Бог позволява да не се подчиняваме на земните си водачи, е когато те изискват от нас да направим нещо, което е нравствено погрешно пред Бога. Изследвайте следните пасажии от Свещеното Писание, за да разберете по-добре как трябва да откликваме на властта: гражданско управление (Римляни 13:1-5; 1 Тимотей 2:1-4; 1 Петрово 2:13-16); родители (Ефесяни 6:1-3); съпруг (1 Петрово 3:1, 2); работодател (1 Петрово 2:18-21); църковни водачи (Евреи 13:17).

Като се покоряваме на човешката власт демонстрираме вяра. Когато се покоряваш на тези, които Бог е овластил, ти избираш да вярваш, че Бог ще те защити и ще те благослови, и че всичко ще бъде наред. Помоли Бог да ти прости за онези случаи, когато не си показал покорство и заяви доверието си в Бога да действаш чрез тези, които Той е надарил с власт. След като изповядаш всеки съзнателен бунт срещу Бога, моли се на глас по следния начин:

Скъпи небесни Татко, Ти си казал, че бунтът е като греха на чародейството и непокорството е като нечистотата и идолопоклонничеството (1 Царе 15:23). Знаем, че с действия и отношение, аз съм съгрешавал срещу Теб с бунтовното си сърце. Моля да ми простиш моя бунт и се моля чрез пролятата кръв на Господ Исус Христос всяко място, което злите духове са си извоювали заради моето бунтовничество, да бъде освободено. Моля се Твоята воля да хвърли светлина върху всичките ми пътища, за да позная пълната степен на своя бунт и да избира покорния дух и сърце на слуга. В името на Христос Исус моя Господ. Амин.

Стъпка 5: Гордост срещу смирение

Гордостта е убиец. Гордостта казва: „Мога да се справя сам. Мога да се измъкна от тази бъркотия без Божия помощ.“ О, не можеш! Абсолютно се нуждаем от Бога и отчаяно се нуждаем един от друг. Апостол Павел писа: „Ние сме обрязаните, които с Божия Дух се кланяме и се хвалим с Христос Исус и не уповаваме на плътта“ (Филипяни 3:3). Смирението е правилно насочено доверие. Разгледайте инструкциите относно гордостта и смирението в Яков 4:6-10 и 1 Петрово 5:1-10. Контекстът разкрива, че духовният конфликт следва проявата на гордост. Гордостта е това, което накара Луцифер да бъде изхвърлен от небето. Използвай следната молитва, за да изразиш посвещението да живееш в смирение пред Бога:

Скъпи небесни Отче, Ти си казал, че гордостта предшества погибелта и високоумието — падението (Притчи 16:18). Признавам, че не съм се отрекъл от себе си, не вдигам кръста си всеки ден и не Те следвам (Матей 16:24). По този начин съм дал място на неприятеля в живота си. Повярвал съм, че мога да имам успех и да живея победоносно чрез собствената си сила и ресурси. Сега признавам, че съм съгрешил пред Теб, като съм поставял своята воля пред Твоята и съм съсредоточавал живота си около себе си вместо около Теб. Ето, отхвърлям живота за себе си и по този начин отхвърлям всеки достъп, който са получили в частите ми неприятелите на Господ Исус Христос. Моля се Ти да ме водиш, за да не правя нищо от егоизъм или празно високомерие, но в смиреномъдрие да считам другите за по-важни от себе си (Филипяни 2:3). Помогни ми чрез любовта Ти да служа на другите и с уважение да отдавам предимство на другите (Римляни 12:10). Моля това в името на Христос Исус моя Господ. Амин.

След като си се посветил по този начин, сега позволи на Бога да ти посочи конкретните области от твоя живот, където си показал гордост като:

По-силно желание да върша собствената си воля вместо Божията воля

По-голямо разчитане на собствените сили и възможности, отколкото на Божиите
Понякога вярвам, че моите идеи и мнения са по-добри от тези на другите
По-голямо внимание отделям да контролирам другите, отколкото да се
себеобуздавам

Понякога смятам себе си за по-важен от другите

Склонност да мисля, че от нищо не се нуждая

Трудно ми е да призная, че съм сбъркал

Склонност да угаждам повече на хора, отколкото на Бога

Прекалено съм загрижен да получа похвалата, която заслужавам

Стремя се да получа признанието, което идва от степени, титли, положение

Често мисля, че съм по-скромнен от другите.

Други области, в които сте мислили за себе си по-високо, отколкото е трябвало

За всяко от тези твърдения, което се отнася за твоя живот, моли се на глас:

Господи, съгласен съм, че съм показал гордост в областта на.

Моля те да ми простиш за тази горделивост. Избирам да смиря себе си и да
положа изцяло доверието си в Теб. Амин.

Стъпка 6: Окови срещу свобода

Следващата стъпка към свободата се отнася до порочния навик. Хората, които са
попаднали в капана грях-изповед-грях-изповед може би трябва да последват
инструкциите в Яков 5:16: „Изповядвайте един на друг греховете си и молете се един за
друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния." Търсете
праведен човек, който ще ви подкрепи в молитва и пред когото можете да отчитате
доколко напредвате. Други може би просто се нуждаят от увереността в 1 Йоан 1:9:
„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни
очисти от всяка неправда". Изповедта не е да кажеш „Съжалявам", а да кажеш, „Сторих
го". Независимо дали се нуждаеш от помощта на други или просто да изповядаш греха
си пред Бога, моли се със следната молитва:

Скъпи небесни Татко, Ти си ни казал да се облечем с Господ Исус Христос и да
не се грижим за страстите на плътта (Римляни 13:14). Признавам, че съм се поддавал на
плътските страсти, които воюват срещу душата ми (1 Петрово 2:11). Благодаря ти, че в
Христос греховете ми са простени, но съм прекрачил Твоя свят закон и съм дал на
неприятеля възможността да обяви война в телесните ми части (Римляни 6:12, 13; Яков
4:1; 1 Петрово 5:8). Идвам пред присъствието Ти, за да призная тези грехове и да
потърся Твоето очистване (1 Йоан 1:9), за да бъда свободен от оковите на греха. Сега
Те моля да разкриеш на ума ми начините, по които съм прекрачил нравствения Ти
закон и съм оскърбил Святия Дух. В скъпоценното име на Исус се моля. Амин.

Делата на плътта са многобройни. Може да отвориш Библията си на Галатяни
5:19-21 и да се молиш чрез тези стихове, като молиш Господ да ти разкрие начините, по
които конкретно си съгрешил. Наша отговорност е да не позволяваме на греха да
царува в смъртните ни тела, като използваме телата си като инструменти на неправдата
(Римляни 6:12, 13). Ако се бориш с порочни сексуални навици (порнография,
мастурбация, безразборни сексуални връзки) или изпитваш сексуални трудности и ти
липсва интимност в твоя брак, моли се така:

Господи, моля Те да разкриеш на ума ми всяка сексуална злоупотреба с тялото
ми като инструмент на неправдата. В скъпоценното име на Исус се моля. Амин.

Когато Господ ти говори за всяка сексуална злоупотреба с тялото ти, независимо
дали ти е била причинена (изнасилване, кръвосмешение или някакво сексуално
блудство) или е извършена доброволно от теб, отхвърли всеки случай:

Господи, отхвърлям (назоваваш конкретната злоупотреба с тялото ти) с (името на човека) и Те моля да ме освободиш от тези окови.

Сега предай тялото си на Господа, като се молиш:

Господи, изоставям всяка употреба на тялото си като инструмент на неправдата и като правя това, Те моля да разчупиш всички вериги, с които Сатана е оковал живота ми чрез моето обвързване. Признавам своя дял. Сега представям тялото си на Теб като жива жертва, свята и благоугодна за Теб и запазвам сексуалната употреба на тялото си само за брака. Отхвърлям лъжата на Сатана, че тялото ми не е чисто, че е мръсно или негодно в резултат на сексуалните ми преживявания. Господи, благодаря Ти, че Ти напълно си ме очистил и си ми простил, че ме обичаш и приемаш безусловно. Затова и аз мога да приема себе си. И решавам да го направя, да приема себе си и тялото си като очистени. В името на Исус. Амин.

Конкретни молитви за конкретни нужди

Хомосексуализъм

Господи, отхвърлям лъжата, че си създал мен или който и да е друг хомосексуалист и потвърждавам, че си забранил ясно хомосексуалното поведение. Приемам себе си като Божие дете и заявявам, че Ти си ме създал мъж (или жена). Отхвърлям всякакви вериги на Сатана, които са извратили взаимоотношенията ми с другите. Обявявам, че съм свободен да имам взаимоотношения с другия пол, каквито ти желаеш да имам. В името на Исус. Амин.

Аборт

Господи, признавам, че не съм поела отговорността за живота, който Ти ми бе поверил и Те моля за прошка. Приемам Твоята прошка, като прощам на себе си и поверявам сега това дете на Теб в Твоите грижи за вечността. В името на Исус. Амин.

Склонност към самоубийство

Отхвърлям лъжата, че мога да намеря мир и свобода, като отнема живота си. Сатана е крадец и той идва да открадне, да убие и да погуби. Избирам живота в Христос, който е казал, че е дошъл да ми даде живот и да го даде изобилно.

Хранителни нарушения или обезобразяване

Отхвърлям лъжата, че моята стойност зависи от начина, по който изглеждам или от постиженията ми. Отричам рязането, повръщането или вземането на разслабващи като средство да се очистя от зло и обявявам, че само кръвта на Господ Исус Христос може да ме очисти от греха. Приемам факта, че в мен може да има грях заради лъжите, в които съм повярвал и неправилната употреба на тялото ми, но отхвърлям всяка лъжа, че съм зъл или че някоя част от тялото ми е зла. Провъзгласявам истината, че съм напълно свободен чрез Исус такъв, какъвто съм.

Злоупотреба с различни вещества

Господи, признавам, че съм злоупотребявал с някои вещества (алкохол, цигари, храна, лекарства или наркотици) за удоволствие, за да избягам от действителността или за да се справя с трудните ситуации в резултат от злоупотребата с моето тяло, вредното програмиране на ума ми и угасянето на Светия Дух. Моля за Твоята прошка и отхвърлям всякаква сатанинска връзка или влияние в моя живот чрез моята злоупотреба с химикали или храна. Предавам своите проблеми на Христос, който ме обича, и посвещавам себе си повече да не се поддавам на това вещество, а да се

предавам на Святия Дух. Моля Те, небесни Отче, да ме изпълниш със Святия Си Дух. В името на Исус. Амин.

След като изповядаш всеки грях, който ти е известен, моли се:

Сега признавам тези грехове пред Теб и приемам чрез кръвта на Господ Исус Христос прошка и очистване. Отхвърлям всеки достъп, който злите духове са получили чрез моето доброволно предаване на греха. Моля това в прекрасното име на моя Господ и Спасител Исус Христос. Амин.

Стъпка 7: Поддаване срещу отхвърляне

Последната стъпка към свободата е отхвърлянето на греховете на твоите прадеди и всякакви проклетия, които би могло да бъдат нанесени върху теб. Като даде Десетте Божи заповеди, Бог каза: „Не си прави кумир или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е на водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до трето и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят" (Изход 20:4, 5). Истината, че демоничните крепости могат да преминават от едно поколение на друго, е добре известна на онези, които съветват други. Това не отрича факта, че много проблеми се наследяват генетично или се придобиват заради безнравственото обкръжение. И трите условия могат да предразположат личността към определен грях.

Когато разрушиш една сатанинска крепост, която вече е била установена в твоето семейство, очаквай съпротива. Един от студентите ми в семинарията бе удивен, след като се помоли за тази седма стъпка.

— Не мога да повярвам — възкликна той. — Трябваше да се държа за стола, за да не избягам от стаята през тази последна молитва.

— Какви са родителите ти? — попитах аз.

— Майка ми е медиум, изцяло отдадена на движението Ню Ейдж! Дяволът не иска да предаде територията си и ще се опита да те прекъсне, когато завземат неговата територия.

Една бивша мормонка се моли в тази последна стъпка, когато изведнъж я обхвана паника.

— Каж ми какво чуваш — попитах я аз.

— Искате да кажете, че не го виждаме ето там?

— Кого?

— Покойният ми баща — стои точно там зад вас.

Не се обърнах да погледна, защото знаех, че тя го вижда само в ума си и изобщо това не бе баща ѝ.

— Какво му има на баща ти? — попитах аз.

— Аз съм отговорна за него — каза тя.

Мормоните вярват, че са отговорни за членовете на семейството си. Те дори се женят и кръщават вместо мъртвите си близки. Когато тази жена отхвърли взаимоотношенията си с този дух и мормонските си възгледи, тя бе свободна от демоничното влияние.

Мормоните имат своя собствена фина форма на поклонение на прадедите. Един от учениците ми ме помоли да помогна на приятелката му мормонка, която преживяваше невероятна духовна атака. Родителите на момичето бяха отишли в Солт Лейк Сити, за да изследват родословието си. Те се молили духовете на техните мъртви прадеди да защитават дъщеря им, докато отсъстват. Демоните се възползваха от поканата и тероризираха момичето. Когато студентът ми я доведе при Христос, тя бе свободна от атаката.

Осиновените деца могат да бъдат особено обект на демонични крепости заради естествените си родители. Но и осиновените деца могат да станат ново създание в Христос и трябва активно да отхвърлят старите крепости и да прегърнат своето наследство като Божии деца.

Ако сте били обект на сатанински ритуали, има опасност да ви е даден духовен „пазител“ или „родител“. Тези духовни взаимоотношения трябва да бъдат специално отхвърлени, заедно с кръвните завети, които ви обвързват с когото и да е, освен с Бога. Не постигах никакви резултати в работата си с една жертва на сатанинска злоупотреба, докато тя не ми каза, че при един ритуал една жена с тъмна коса била определена за нейна майка. Когато тя се отрече от тези взаимоотношения, бе свободна да се справи с останалите си проблеми. Ако си жертва на ритуално малтретиране, потърси помощта на професионален съветник, който има представа от демоничните крепости.

За да бъдеш свободен от миналите влияния, направи следната декларация и се моли с тази молитва:

Декларация

Тук и сега отхвърлям и се отричам от всички грехове на моите прадеди. Като човек, който е освободен от силата на тъмнината и е преселен в царството на възлюбения Божи син, отричам всяко демонично действие, което може да ми е предадено от моите прадеди. Като човек, който е съзрял и свързан с Исус Христос и който седи с Него на небесни места, отхвърлям всякакви сатанински въздействия, които са насочени към мен и служението ми и отхвърлям всяко проклятие, което Сатана и работниците му са насочили към мен. Обявявам пред Сатана и всички негови сили, че Христос стана проклет заради мен (Галатяни 3:13), когато умря за греховете ми на кръста. Отхвърлям и всеки начин, по който Сатана може да претендира за мен. Аз принадлежа на Господ Исус Христос, който ме е купил с кръвта си. Отхвърлям всякакви кръвни жертви, чрез които Сатана може да претендира за мен. Заявявам, че съм вечно и напълно запечатан и предаден на Господ Исус Христос. Чрез властта, която имам в Исус Христос, сега заповядвам на всеки дух и всеки неприятел на Господ Исус Христос да напусне присъствието ми. Предавам себе си на своя небесен Отец да върши волята Си от този ден нататък.

Молитва

Скъпи небесни Татко, идвам при Теб като Твое дете, купено с кръвта на Господ Исус Христос. Ти си Господ на вселената и Господ на моя живот. Предавам тялото си на Теб като оръдие на правдата, като жива жертва, за да Те прославям в тялото си. Сега Те моля да ме изпълниш със Святия Си Дух. Предавам се да обновявам своя ум, за да позная от опит, че твоята воля е това, което е добро, благоугодно и свършено. Всичко това правя в името и властта на Господ Исус Христос. Амин.

След като имаш вече свобода, след като си преминал през тези седем стъпки, може би демоничните влияния ще се опитат да те нападнат отново няколко дни или дори месеца по-късно. Жена ми каза, че чула духа да нашепва в ума ѝ „Върнах се“ два дни след като била освободена. „Не, не си се върнал“, заявила тя. Атаката престанала моментално.

Една победа не означава спечелване на войната. Но много победи са белег на успешен войник. Свободата трябва да бъде поддържана. Една ликуваща жена ме попита, след като бе преминала през тези стъпки: „Винаги ли ще бъде така?“. Казах ѝ, че ще бъде свободна, докато поддържа правилни взаимоотношения с Бога. „Дори ако се подхлъзнеш и паднеш, насърчих я аз, знаеш как да възстановиш взаимоотношенията си с Бога отново.“

Една жертва на невероятни жестокости сподели с мен прекрасна илюстрация, след като намери свободата си в Христос. В нейния случай тя била насилвана да играе някаква игра с грозен непознат в дома ѝ. Непрекъснато губела играта и искала да се откаже, но грозният непознат не ѝ позволявал. Накрая повикала полицията (по-висшата власт), която дошла и прогонила непознатия. Когато той почукал на вратата, за да влезе отново в дома ѝ, тя разпознала гласа му и не му позволила да влезе.

Каква прекрасна илюстрация за нашата свобода в Христос. Ние призоваваме Христос и Той прогонва неприятеля от живота ни. Но наша е отговорността да не го допуснем да се върне (Галатяни 5:1). Стойте твърди и му се съпротивете. Това е война, която можем да спечелим!

Устояване в победата

Свободата трябва да бъде поддържана. Спечелил си много важна битка в една продължителна война. Свободата е твоя, докато продължаваш да избираш истината и да стоиш твърдо в силата на Господа. Ако изплуват нови спомени или ако осъзнаеш лъжи, които си вярвал, или други нехристиянски преживявания, които си имал, отхвърли ги и избири истината. Някои хора намират за полезно отново да преминават през стъпките.

Добре е да прочетеш „Победа над мрака“, *Released from Bondage* и *Living Free in Christ*. Ако си родител, прочети *The Seduction of Children. Walking in the Light* бе написана, за да помогне на хората да разберат Божието водителство и да разпознават лъжливото водителство. *Daily in Christ* е книга за всекидневно общуване с Бога, която Джоан и аз аранжирахме въз основа на горните книги, за да бъдат тези истини свежи в ума ти. Също, за да устояваш в свободата, предлагам ти следното:

1. Търси законно християнско общуване, където можеш да ходиш в светлината и да говориш истината в любов.

2. Изучавай Библията всеки ден. Учи наизуст ключови стихове. Може да произнасяш символа на вярата всеки ден и да прочиташ стиховете.

3. Пленявай всяка мисъл да се покорява на Христос. Поеми отговорност за своя мисловен живот, отхвърляй лъжата, избирай истината и стой твърдо в позицията си в Христос.

4. Не се отклонявай! Много лесно е да станеш мързелив в мислите си и да се върнеш отново към старите навици на мислене. Споделяй открито борбите, през които преминаваш, с доверен приятел. Трябва да имаш поне един приятел, който да стои заедно с теб.

5. Не очаквай друг човек да воюва в собствената ти битка вместо теб. Другите могат да помагат, но те не могат да се молят, да четат Библията или да избират истината вместо теб.

6. Посвети се на всекидневна молитва. Можеш да се молиш със следните молитви често и с увереност.

Всекидневна молитва

Скъпи небесни Татко, отдавам Ти почит като на мой суверен Господ. Признавам, че Ти винаги си с мен. Ти си единственият всемогъщ и единственият мъдър Бог. Ти си мил и любящ във всичките Си пътища. Обичам Те и Ти благодаря, че съм съединен с Христос и духовно жив в Него. Избирам да не обичам света, а да разпъвам плътта и нейните страсти.

Благодаря Ти за живота, който сега имам в Христос, и Те моля да ме изпълниш със Святия Си Дух, за да живея живота си свободен от грях. Заявявам своята зависимост от Теб и заставам твърдо срещу Сатана и всичките му лъжливи пътища.

Избирам да вярвам в истината и отказвам да се обезсърчавам. Ти си Бог на всяка надежда и съм уверен, че ще посрещнеш нуждите ми, ако се старая да живея според Словото Ти. Твърдя с увереност, че мога да живея отговорно чрез Христос, който ме подкрепя.

Сега заставам твърдо срещу Сатана и заповядвам на него и всичките му зли духове да се отдалечат от мен. Обличам Божието всеоръжие. Предавам тялото си като жива жертва и обновявам ума си чрез живото Божие Слово, за да позная от опит, че Божията воля е добра, благоугодна и съвършена. Моля всичко това в безценното име на моя Господ и Спасител Исус Христос. Амин.

Молитва преди лягане

Благодаря Ти, Боже, че Ти си ме присъединил към Своето семейство и си ме благословил с всяко духовно благословение в небесни места в Христос. Благодаря Ти, че даваш това време на възстановяване чрез съня. Приемам го като част от Твоя съвършен план за Твоите деца и Ти се доверявам, че ще пазиш ума и тялото ми по време на съня ми. Както размишлявах върху Теб и Твоята истина през деня, нека тези мисли продължават в ума ми, докато спя. Предавам себе си на Теб за защита срещу всеки опит на Сатана или неговите пратеници да ме атакуват по време на съня ми. Предавам себе си на Теб като моя канара, моя крепост и моя почивка. Моля се в мощното име на Господ Исус Христос. Амин.

Очистване на дома-апартамента

След като си премахнал предметите на лъжливо поклонение от своя дом, моли се на глас със следната молитва, ако е нужно дори във всяка стая поотделно.

Небесни Отче, признаваме Те като Господ на небето и на Земята. В твоята суверенна сила и любов Ти си ни дал всичко богато, за да се радваме. Благодаря ти за това място за живот. Обявяваме този дом на нашето семейство като място на духовна сигурност и защита от всички атаки на неприятеля. Като Божии деца, които седят с Христос в небесното царство, ние заповядваме на всеки зъл дух, който претендира за сградата или мебелировката на това място въз основа на действията на предишни жители, да напусне и никога да не се върне. Отхвърляме всякакви проклетия и магии, използвани срещу това място. Молим Те, небесни Татко, да поставиш ангели пазители около този дом (апартамент, къща, стая и т.н.) да го пазят от опитите на неприятеля да влизат и да нарушават Твоите цели за нас. Благодарим Ти, Господи, че правиш това и се молим в името на Господ Исус Христос. Амин.

Живот в нехристиянско обкръжение

След като си премахнал всички предмети на идолопоклонство от своята стая, моли се на глас със следната молитва.

Благодаря ти, небесни Татко, че има къде да живея и да си почивам чрез съня. Моля те да отделиш моята стая (или част от стая) като място на духовна сигурност за мен. Отхвърлям всякаква връзка с лъжливите богове или духове на другите обитатели и отхвърлям всякакви претенции върху тази стая (пространство) от Сатана заради дейността на минали жители или мен. Въз основа на своето положение като дете на Бога и сънаследник с Христос, който има цялата власт на небето и Земята, заповядвам на всички лъжливи духове да напуснат това място и никога да не се върнат. Моля те, небесни Татко, да назначиш ангели пазители да ме пазят, докато живея тук. Моля се в името на Господ Исус Христос. Амин.

Продължи да търсиш своята самоличност и чувство за достойнство в Христос. Обновявай ума си с истината, че твоето приемане, сигурност и значение са в Христос,

като напояваш ума си със следните истини (които са отделни глави в книгата ми *Living in Christ*). Прочитай целия списък на глас сутрин и вечер през следващите няколко седмици.

В Христос аз съм приет:

Йоан 1:12: Аз съм Божие дете.

Йоан 15:15: Аз съм приятел на Христос.

Римляни 5:1: Аз съм оправдан

1 Коринтяни 6:17: Аз съм съединен с Господа и един дух с Него.

1 Коринтяни 6:19, 20: Аз съм купен с цена. Принадлежа на Бога.

Ефесяни 1:1: Аз съм светия.

Ефесяни 1:5: Осиновен съм като Божие дете.

Ефесяни 2:18: Имам пряк достъп до Бога чрез Святия Дух.

Колосяни 1:14: Аз съм изкупен и греховете ми са простени.

Колосяни 2:10: Имам пълнота в Христос.

Имам сигурност:

Римляни 8:1, 2: Свободен съм завинаги от осъждане.

Римляни 8:28: Мога да бъда уверен, че всичко съдейства за добро.

Римляни 8:31: Свободен съм от всякакви обвинения срещу мен.

Римляни 8:35: Никой не може да ме отлъчи от Божията любов.

2 Коринтяни: 1:21, 22: Аз съм утвърден, помазан и запечатан от Бога.

Колосяни 3:3: Скрит съм с Христос в Бога.

Филипяни 1:6: Уверен съм, че доброто дело, което Бог е започнал в мен, ще бъде усъвършенствано.

Филипяни 3:21: Гражданин съм на небесата.

2 Тимотей 1:7: Не съм получил дух на страх, а на сила, любов и себевладение.

Евреи 4:16: Мога да намеря благодат и милост във време на нужда.

1 Йоан 5:18: Роден съм от Бога и лукавият не може да ме докосва.

Имам стойност:

Матей 5:13, 14: Аз съм солта и светлината на земята.

Йоан 15:1, 5: Аз съм пръчка от истинската лоза, проводник на Неговия живот.

Йоан 15:16: Аз съм избран и определен да принасям плод.

Деяния 1:8: Аз съм личен свидетел за Христос.

1 Коринтяни 3:16: Аз съм храм на Бога.

2 Коринтяни 5:17: Аз съм служител на Бога за примирение.

2 Коринтяни 6:1: Аз съм Божи съработник (1 Коринтяни 3:9).

Ефесяни 2:6: Седа с Христос в небесни места.

Ефесяни 2:10: Аз съм Божие творение.

Ефесяни 3:12: Мога да се приближавам при Бога със свобода и дръзновение.

Филипяни 4:13: Всичко мога чрез Христос, който ме подкрепя.

13. Да помагаме на други да намират свобода в Христос

— Да не би да гониш духове? — попита една жена веднъж, след като ме чу да говоря за хората, на които съм помогнал да намерят свобода от демоничното присъствие.

— Не, не гоня духове — отвърнах аз. — Не мисля дори че съществуват хора, гонещи демони или че има дар за изгонване на демони.

През годините съм имал привилегията да виждам как Бог освобождава хиляди хора от духовните окови чрез моето служение. В следствие на това мнозина като тази жена си мислят, че имам специална дарба в тази област. Не. Вярвам, че всеки посветен християнин, особено пастори и съветници, могат да правят това, което правя аз, за да помагат на други да намират свобода в Христос. Да помогнеш на други да намерят свобода не означава да упражняваш някаква специална дарба, нужно е просто да се приложи истината. Дарбите са уникално призвание и не се предават от един човек на друг, но истината се предава.

Обучил съм хиляди християни — студенти, домакини, пастори, мисионери, обикновени християни — как да помагат на други да намерят свободата си в Христос. В тази глава искам да обобща процедурата за използване на стъпките към свободата, описани в предишната глава. Независимо дали си „професионалист“, например пастор или съветник, или просто посветен християнин, който желае да бъде използван от Бога, за да помага на други, тези страници ще ти дадат някои практически насоки за успешно служение.

Неправилни представи за помагане на хора в окови

Първата и основна стратегия на Сатана е *измамата*. Фактът, че всеки пастор и съветник е бил заблуждаван от неприятеля в един или друг момент от служението си, е безспорен. Аз със сигурност съм бил заблуждаван и отново ще бъда. Докато влиянието на Сатана в живота на един човек остава неразкрито, той е доволен да лежи ниско, за да не подава глава. Като змия в тревата, той тихичко се промъква към жертвата си и изсмуква живота от нея.

Но когато се изправиш срещу измамите на Сатана и разобличиш лъжите му с истината, стратегията му се променя от прокрадване към сила. Той става рикаещия лъв, за който ни предупреди апостол Петър (1 Петрово 5:8). Процедурата, която следват повечето християнски съветници, когато се занимават с хора, в които са се проявили демоничните крепости, е да призват духа да се прояви и след това да го изгонят. Помощникът може да сметне за необходимо да заповяда на духа да каже името си или да се идентифицира по някакъв друг начин. Неизбежно следва борба с надмошия, която е причина жертвата или да изпадне във вцепенение, да остане напълно дезориентирана, или да побегне от стаята. Виждал съм физически наранявания по време на такива конфронтации. Тази процедура понякога нанася повече вреда, отколкото полза, особено за новака.

Имам четири възражения относно тази процедура на помагане на другите да намират свобода в Христос. Насърчавам ви да ги разгледате, ако искате да помагате на хора и да избягвате да си играете в ръцете на неприятеля.

1. *Погрешно сме формулирали методите си за справяне с демоничните сили от евангелията вместо от посланията.*

Това става лесно, тъй като единствените конкретни примери за изгонване на демони откриваме в Матей, Марк, Лука, Йоан и Деяния на апостолите. Но Евангелията са исторически разказ за събитията, които са се случили преди кръста. Цялата власт „на небето и земята“ още не бе дадена (Матей 28:18). Сатана още не бе унищожен на кръста, обезоръжен и разобличен (Колосяни 2:15). През този период бе нужен специален агент с дадена от небето власт, за да демонстрира Божието присъствие.

Някои християни възразяват на такова строго разграничение между Евангелията и Посланията. И все пак всички диспенсационни, а и заветни богослови виждат поне няколко различия при прехода от закона към благодатта и от Стария Завет към Новия

Завет. Например, ако богат влиятелен човек от твоя град те попита какво трябва да направи, за да има вечен живот, ще му кажеш ли да спазва заповедите, както Исус посъветва богатия млад управник (Матей 19:16, 17)? Преди кръста и под закона бихме го насочили към праведните стандарти на живот. Но след кръста и под благодатта бихте представили пред него евангелието. Явно нашият подход на евангелизиране се е променил след Петдесетница. Не трябва ли и подходът ни за справяне с въпросите на свободата също да се промени?

Книгата Деяния на апостолите е исторически разказ за периода на преход между кръста и завършването на канона на Писанията. Има голямо несъгласие между християните за това доколко методите и богословието трябва да се извличат от тази важна книга. Следователно наблягам на предпазливост при издигането на примерите за изгонване на демони от Деяния на апостолите в доктринални абсолюти. Формата следва функцията, но се появяват куп проблеми, когато дефинираме функцията от формата. Книгата Деяния ни помага да разберем, че борбите със Сатана продължават след кръста и че злите сили продължават да съществуват в опозиция на израстването на църквата. Но тази историческа книга не представлява последната дума по въпроса за борбата с тези сили.

2. Някои неправилно твърдят, че няма приемственост в служението за освобождаване на пленниците в църквата, защото Посланията не съдържат конкретни инструкции за това. Но навсякъде в Посланията има инструкции, ако разберем, че основната отговорност за духовната свобода лежи в отделния вярващ, не във външен агент. Не това, което правиш като съветник, има значение; това, което съветваният вярва, изповядва, отхвърля, прощава и т.н., има значение. Не можеш да направиш стъпките към свободата вместо някой друг, а само за себе си. Всичко, което можеш да правиш за другите, е да ги водиш по стъпките на свободата, които сами трябва да направят. Ако имаш успех в изгонването на демон от друг човек без неговото участие, какво ще попречи на демона да се върне, когато ти си тръгнеш? Ако личността не поеме отговорността за собствената си свобода, в крайна сметка бедният човек, който е бил освободен от един дух, може да се окаже обладан от седем други, които са още по-лоши от първия (Матей 12:43-45).

Много мои колеги все още предпочитат да застават лице в лице с демоните. Те могат да разказват своите истории за успехи, но с готовност признават, че когато борбата се е оказвала неуспешна, то е било защото личността не е пожелала да изправи взаимоотношенията си с Бога. Ако се чувстваш удобно и намираш успех в процедурата на конфронтиране, Бог да те благослови. Но аз винаги предупреждавам онези, които се занимават директно с демоните, да не вярват на нищо, което демоните казват. Всички те са лъжци (Йоан 8:44). Някои предлагат да запитаме духа: „Ще устои ли като истина твоята изповед пред престола на Бога?“ Това може и да има успех, но не намирам потвърждение в Свещеното Писание, че наистина дава резултат.

Не съм се опитвал да „изгонвам демон“ вече няколко години. Но съм виждал как стотици хора намират свобода в Христос, когато им помагам да разрешават личните си и духовни конфликти. Вече изобщо не се занимавам директно с демоните и им забранявам да се проявяват. Работя само с техните жертви. Като помощници, нашият успех зависи от съдействието на хората, на които помагаме. Ние казваме заедно с Исус на тези, на които помагаме: „Нека ви бъде според вярата ви“ (Матей 9:29). Да помагаме на хората да разберат истината и да поемат отговорност за истината в своя живот е същността на служението.

3. Неправилно разглеждаме свободата като продукт на борбата за силово надмощие вместо на борбата за истина. Трябва да избягваме да вярваме на втората стратегия на Сатана, стратегията на силата, както трябва да избягваме да вярваме на

първата му стратегия, стратегията на измамата. Не силата сама по себе си освобождава пленника, а *истината* (Йоан 8:32). Силата на христианина е в истината, силата на Сатана е в лъжата. За сатаниста, силата е всичко, но силата действа само в тъмнината.

Християнинът трябва да следва истината, защото силата и властта вече му принадлежат. Демонстрациите на сила от Сатана (което също е заблуда, защото силата му всъщност бе разчупена на кръста) целят да предизвикат реакция на страх у нас. Когато един вярващ е управляван от страха, той не е управляван от Божия Дух и Сатана има надмощие. Страхът от неприятеля и вярата в Бога са взаимно изключващи се.

Сатана се страхува от разобличаване повече от всичко друго. Когато изгрее светлината на истината, той и демоните му, подобно на хлебарки, се втурват към сенките. Някои са ми казвали, че демоните се страхуват от мен. Ако ти си съветник, не позволявай такова изречение да влиза в главата ти. Те всъщност се страхуват да не бъдат разкрити и разобличени от *истината*. Някои са ми казвали също, че демоните ми се присмиват и подиграват. Това е само още една стратегия за сплашване, за да застанем в отбранителна позиция като съветници. Още щом разобличиш стратегията, присмиването спира.

Бих направил всичко, за да забраня на Сатана да се проявява и да прославя себе си чрез борба за надмощие. Трябва да прославяме *Бога*, като позволяваме Неговото присъствие да се проявява в нашите борби с демоните.

4. *Неправилно смятаме, че основното изискване, за да помагаш на другите да намерят свобода, е някаква необикновена дарба или призвание, вместо характер и способност за поучаване.* Инструкциите в Посланията за помагане на други да намерят свобода в Христос са обобщени най-добре във 2 Тимотей 2:24-26: „Господният слуга не бива да се кара, а трябва да бъде кротък към всички, способен да поучава, търпелив, с кротост да увещава ония, които се противопоставят, та дано Бог да им даде покаяние, за да познаят истината и да изтрезнеят, и се освободят от примката на дявола, от когото са били уловени живи, за да вършат неговата воля”.

Това не е модел за борба чрез сила, това е модел за борба чрез истината. Той изисква Господният слуга да бъде със зрял характер, който се изразява чрез любов към хората и свидетелства за плода на Духа. Важно е също да можем да представяме истината така, че пленникът да бъде освобождаван.

Като насочи вниманието си върху характера и поучението, съветникът ще се предпази от изпадане в едната крайност — психотерапевтична процедура, която игнорира съществуването на духовния свят — или в другата крайност — служение за освобождаване, което игнорира цялостната личност. Свободата може да се предава, защото не зависи от никакви необикновени дарби или призвание, а от вяра, надежда и любов. Свободата трае, защото, както при всяко съветване, ако този, когото съветваме, вземе решение и поеме лична отговорност, резултатите са много по-добри, отколкото ако съветникът се опитва да свърши всичко.

Освен това този пасаж изисква да бъдем абсолютно зависими от Бога, защото само Той може да даде покаяние и да освободи пленника. Винаги започвам всеки опит да помогна на другите, като заявявам пълната си зависимост от Бога моя Отец.

Насоки при помагане на хората да намерят свобода

Нека ви предложи една процедура при съветване, когато работим с хора във вериги. Това не е единственият начин, но стотици хора, които съм обучавал, го намират за ефективна програма, чрез която другите могат да направят крачките към свободата.

Обикновените умения, използвани при съветването, са приложими в тази процедура. Трябва да бъдете състрадателни, да не осъждате и да проявявате разбиране.

Трябва да бъдете по-готови да слушате, отколкото да отговаряте. Соломон предупреди: „Да отговаря някой преди да чуе, е безумие и позор за него" (Притчи 18:13).

Друго жизнено важно изискване, за да бъдеш помощник, е да вярваш на човека, на когото се опитваш да помогнеш. Има безброй хора около теб, които отчаяно се нуждаят от помощ, но те не биха дошли при теб, ако подозират, че няма да им повярваш, когато ти разкажат за себе си и своя опит. Почти всеки човек, когото съм съветвал, преди това е бил съветван от някой друг — понякога в течение на месеци или години. Повечето от тези хора ми разказват преживявания и мисли, които не са разкривали пред другите съветници. Не уменията ми като съветник им помагат да се отворят пред мен, а увереността им, че им вярвам.

1. Събирай обратна информация

Започвам, като научавам колкото се може повече за човека. Ако е възможно, моля го да попълни теста за нехристиянски духовни преживявания (вж. „Допълнителна помощ" в края на тази книга) преди първата ни среща. Може да използваш тези формуляри или техни адаптации при съветването си.

Една от причините да търся обратна информация за семейството и личния живот на съветвания е необходимостта да определя дали проблемът му е резултат на духовни или естествени причини. Например хора с проблеми в секрецията на различни жлези често проявяват много от същите емоционални проблеми, наблюдавани при човек под влияние на демонична атака. Често физически проблеми като ниска кръвна захар водят до емоционални проблеми, които на свой ред отварят вратата за демонична активност. Добра е комбинацията на съветник и вярващ лекар, които работят заедно. Сатана не играе честно, той се радва на хора, които са слаби или болни.

Първо искам да науча семейната история на този, когото съветвам. Дали родителите му или прародителите му са участвали в окулт или лъжлива религия. Имало ли е хармония в дома. Имало ли е разводи или изневери в семейната история. Повечето от неправилните възгледи се оформят в годините на развитие в детството. Например много деца неправилно обвиняват себе си за развода на своите родители. Други таят горчивина към родителите си в продължение на години, заради нещо, което е станало в дома. Изваждането най-вече на тези неправилни възгледи е интегрална част от помощта, която можем да дадем на съветвания, за да намери свобода.

Имало ли е кръвосмешение или прелюбодейство? Имало ли е проблеми с пристрастяване, като алкохолизъм или злоупотреба с наркотици? Има ли случаи на душевни заболявания? Какъв тип упражнения и хранителни навици са били характерни за семейството? Какъв е бил нравственият климат в дома? Обикновено както легализмът, така и безконтролната разпуснатост водят по-късно до проблеми.

След това искам да опозная самия съветван. Помни: не се опитвай да отделиш духовното от душевното и емоционалното. Трябва да работиш с *целия човек*. Затова трябва да знаеш какво е ставало във всички сектори в живота на съветвания.

На физическо ниво искам да знам какви са хранителните му навици, дали има пристрастявания, дали взема лекарства или има проблеми със съня. Искам да знам дали е осиновен или дали е блудствано с него.

В душевната област искам да знам дали се бори с натрапчиви мисли или дали чува „гласове". Често питам дали в него се появяват недостойни мисли за Бога, особено когато е в църква или когато чете Библията и се моли. Мислите за самоубийство са почти задължителни за онези, които преживяват сериозни духовни конфликти. Трябва да знам също какво вкарва в ума си чрез четене, филми или телевизия и има ли някакво време на общение с Бога чрез молитва и изучаване на Библията.

На емоционално ниво искам да знам доколко изпитва страх и от какво се страхува (ако знае). Страхът е задължителен за хората под демонична атака.

Накрая искам да знам нещо за духовния му живот. Има ли увереност за спасение? Много хора, които съветвам, вярват, че са допуснали непроситим грях и са изгубили спасението си. Когато Сатана заблуди християните да се съмняват в спасението си, те ще престанат да стоят твърдо в Христос и да разчитат на Бога. Нищо не е по-разрушително за вярващи, преживяващи духовен конфликт, от добронамерени приятели, които казват: „Истинските християни нямат такива проблеми, така че вероятно не си спасен“. Това е лъжа на Сатана, изпратена, за да ги унищожи.

2. Изправи се срещу лъжливите възгледи

След като съм чул историята на този, когото съветвам, се опитвам да определя какво вярва той за Бога и себе си. Имам пълен набор от професионално записани аудио и видео касети, които представят кои сме в Христос, как да ходим с вяра, характера на духовното воюване за ума, как да се справяме с емоциите и да разрешаваме емоционалните проблеми от миналото, както и как да прощаваме на другите. Касетите ни учат също за властта и защитата на вярващия в духовното воюване. Тези записани лекции се изправят срещу лъжливите представи за Бога и самите нас чрез библиейската истина. Ако е възможно искам всеки, когото съветвам, да чуе или гледа касетите преди да се видим — това спестява много време по време на срещите ни, особено когато този, когото съветвам, може да прослуша касетите няколко пъти. Предлагам ви да закупите набор от касети или да пригответе свои собствени касети, които разглеждат основните положения на взаимоотношенията на вярващия с Бога.

Повечето хора, преживяващи духовен конфликт, имат изкривена представа за Бога. В ума си те може да прегръщат едно правилно богословие, но емоционално вярват в нещо различно., за да се получи лъжлива представа за Бога. Тези неправилни възгледи трябва да бъдат заменени от истината, за да може да настъпи свобода. Съпругата на един пастор, която дойде при мен за съвет, ми разказа за своя строг морален дом, където доминирала нейната изискваща майка. Бащата бил слаб човек, който предпочитал да не прекъсва тирадите на майката срещу дъщеря ѝ.

— Ти действително обичаш Исус, нали? — попитах съпругата на пастора.

— О, да — отвърна тя.

— И наистина обичаш Святия Дух.

— Да, обичам Го.

— Но Бог Отец дори не ти харесва, нали?

Успя да отговори само със сълзи. Представата ѝ за небесния Баща бе изкривена от образа на земния ѝ баща. Тя гледаше на Исус и на Святия Дух като Личности, които активно са загрижени за нея, но в ума ѝ Бог Отец, подобно на земния ѝ баща, просто стоеше пасивно и не Го беше грижа какво тормози живота ѝ.

Често питам: „Ако си по-добър като християнин, Бог ще те обича ли повече?“ Мнозина знаят правилния отговор: не. Но когато ги питам дали се чувстват обичани от Бога, повечето от тях казват, че показват повече любов и загриженост към децата си, отколкото очакват Бог да покаже към тях (виж Лука 11:9-13). Това е част от стратегията на Сатана — да издига помисли, които са против познанието на Бога (2 Коринтяни 10:5). Ако неприятелят успее да попречи на хората да имат правилна представа за Бога, той може да унищожи надеждата им в Бога.

Лъжливите представи за себе си са обичайно срещани сред хората, преживяващи демонична атака. Много от тях биха заявили, че са различни, че християнският живот не дава при тях същите резултати, както при другите и че не са подготвени да се облекнат на Божиите обещания. Много от хората в духовен конфликт се страхуват от

душевен срив и са изпълнени с тревога. Те са опитали всичко, което според тях би подобрило самочувствието им, но нищо не действа. Повечето от тях подозират, че проблемът е духовен по природа, но няма към кого да се обърнат. Темата за демоничното влияние е табу в църквите им и върху тези, които са тероризирани от нещо демонично, лежи ужасен белег. Дори когато им се помогне, малцина биха станали и биха свидетелствали за новооткритата си свобода.

Стефани, една от нашите студентки в Байола Юнивърсити, бе изпаднала в такава заблуда за личната си стойност, че бе развила анорексия. Бе приета в клиника за хранителни проблеми и премина интензивно съветване, но с малко резултати. Един от студентите ми се усъмнил за духовен проблем и помоли Стефани да се види с мен. След две наши срещи тя бе свободна от тормоза. Стефани се върна в клиниката, за да разкаже на съветника там за свободата си в Христос. Съветникът казал, че това е временна възбуда. Ако е така, Стефани все още се намира в нея, защото днес се радва на свободата си в Христос, докато служи на Господа на мисионерското поле!

3. Работи с личността, не с демоните

Съветваните хора, които знаят, че преживяват духовни проблеми, обикновено имат сериозни проблеми със сетивата си. Сатана сякаш е по-реален, присъства по-осезателно и мощно за тях. Този тип хора обикновено чуват противоположни аргументи в главите си. Те постоянно са атакувани с лъжи, казва им се да излязат от присъствието на съветника или са заплашвани с повреда и излагане.

Опитай се да определиш колкото е възможно повече за човека, преди да се опиташ да разрешиш духовния конфликт. Помни: демоните ще кротуват, докато не се изправиш директно срещу тях. Ако напредваш твърде бързо в процеса, личността може да се опита да избяга в страха си.

Една мила жена, която съветвах, изведнъж се втурна към вратата.

— Каж ми какво чуваш — казах аз.

— Ще ме нараниш — отвърна тя уплашено.

— Това е лъжа — уверих я аз. Тя се върна бавно на стола си. Някои хора изпитват вътрешни пречки, когато демоничните сили са размърдани от истината. Може да се замаят или погледът им да стане стъклен. Ако продължиш, без да обърнеш внимание на реакцията им, могат да изпаднат във вцепенение. Целта, когато помагаме на хората да намерят свобода в Христос, е да избегнем всякаква демонична активност, която би прекъснала способността им да участват в процеса. Като имам това предвид, обикновено започвам разкриването на стъпките към свободата с молитва, подобна на тази:

Скъпи небесни Татко, идвам при Теб в името на Господ Исус Христос и заради Неговата пролята кръв. Признавам Твоето присъствие в тази стая и в нашия живот. Декларирам своята абсолютна зависимост от Теб, защото без Христос не мога да направя нищо. Заставам в своята позиция в Христос, седящ в небесни места. Тъй като цялата власт на небето и Земята бе дадена на Него, нека сега действа тази власт над всичките неприятели на Господ Исус Христос във и около тази стая и особено в (G). Ти си ни казал, че там, където двама или трима са събрани в Твое име, Ти си между нас и това, което е вързано на земята, е вързано на небесата. Съгласяваме се всеки зъл дух, който е в и около (G) да бъде вързан да мълчи. Да не могат да нанасят никаква болка, нито да говорят на (G) или да пречат на (G) да слуша, вижда и говори. Сега в името на Исус Христос заповядвам ти, Сатана, и на всички сили да освободят (G) и да останат вързани и безмълвни, за да може (G) да се подчинява на Бога. В името на Исус се моля. Амин.

Изисквам съдействие в един особен пункт от тези, които съветвам. Те трябва да ми казват вътрешната опозиция, която преживяват, докато преминаваме стъпките към свободата заедно. Ако има мисъл, която противоречи на това, което правим, те трябва да я споделят с мен. Някои мисли може да бъдат много враждебни или заплашителни за тях. Други може да бъдат много измамни, като „Това няма да подейства“. Силата на Сатана е в неговите лъжи. В момента, в който съветваният извади найве противоречащата мисъл, силата ѝ се разчупва.

Нека те разбират, че противопоставящите се мисли са от Сатана, а не техни собствени. Ако имат чувството, че мислите им са техни собствени, ще се притесняват да ги споделят. Увери съветвания, че всяка мисъл, която не „се наслаждава на Божия закон“ във вътрешното ни естество (Римляни 7:22), е от Сатана. Може би е добре да знаят също, че като се има предвид низката природа на Сатана, никоя мисъл, която ще споделят, няма да те шокира.

Никога не докосвам личността по време на съветване и ти препоръчвам и ти да не докосваш този, когото съветваш. Това ми е трудно, защото по природа обичам да прегръщам хората. Но докато човекът не е свободен, демоничните сили в него ще бъдат възбудени от Святия Дух в теб. Обикновено не можеш да се доближиш много до човек с демони. Докоснах една жена по ръката, за да привлека вниманието ѝ и по-късно тя ми каза, че се почувствала така, сякаш е била ударена.

Никога не се опитвам да задържа някого физически, защото оръжията в нашето воюване не са плътски (2 Коринтяни 10:3, 4). Ако някой избяга от офиса ми, не го спирам. Чакам и се моля и неизбежно той гузно подава главата си отново в моя офис.

При трудни случаи, когато хората споделят вътрешните пречки, които преживяват, често спирам и отново поемам контрол, като заповядвам на Сатана да го напусне. Не крия нищо от човека, с когото работя. Тъй като всеки случай е уникален, с готовност си признавам, когато не знам как да продължа. Често спирам и се моля за мъдрост. Призовавам личността да ми помогне, за да поддържа контрола, като е напълно честен за вътрешната опозиция, която преживява. Ако видя, че се отвлича, го питам какво чува или шраквам с пръсти, за да привлека вниманието му. Понякога спирам процедурата и го карам да стане и да се разходи, за да му покажа, че може да се контролира. В тези случаи връщам фокуса върху схващането му за неговата самоличност и позиция в Христос. Той трябва да повярва на истината преди да бъде свободен.

Ако някога сте се занимавали с жертва на сексуално насилие или сатанинска ритуална злоупотреба, бъдете готови за сериозна опозиция. Този тип съставляват основно хората, които идват при мен за съвет. Наистина не знам как съветници, които не познават крепостите на Сатана в ума, могат да имат пълен успех с такива хора. Те често се нуждаят от много съветване преди да могат да се освободят от оковите. Начинът, по който гледат на себе си и възгледът им за Бога са сериозно повредени. Много от тях имат в добавка неврологичен проблем за алтернативна личност, която са си създали като защитен механизъм, за да им помага да се справят с жестокостите, през които са минали. По-рано мислех, че Сатана е блокирал паметта на жертвите на сексуално и ритуално насилие, но сега вярвам, че *Бог* е този, който блокира паметта им, докато човекът достигне до момента да може да се справя с травмиращите минали събития. Дори тогава е изключително трудно за тези жертви да победят ефекта на миналото. Те трябва да познаят и приемат факта, че като Божии деца не са жертви на миналото, а нови създания в Христос, продукти на действието на Христос на кръста.

Освобождението не е единствената стъпка към свободата за жертвите на ритуално насилие. Новото изграждане на тяхната разрушена представа за Бога и себе си

отнема време, много любов и приемането и подкрепата на разбиращо християнско общество.

Горещо ви препоръчвам да прочетете *Released from Bondage*, ако искате да помагате на други. Там има няколко описани случая и се разглеждат по-пълно, отколкото в тази книга, сериозните проблеми на насилие и окови.

4. Води ги по стъпките към свободата

Когато дойде време да водя тези, които съветвам, по стъпките на свободата (виж глава 12), предпочитам да имам помощник за молитвата. Но нуждата от помощник не е толкова голяма в една борба чрез истината, колкото в една борба чрез сила, тъй като не се правят опити за физическо удържане. По необходимост често се справям с тормозени от демони хора само истината ги освобождава. Но винаги се опитвам да имам трети човек да присъства, когато този, когото съветвам, е от противоположния пол.

Давам напечатано копие от молитвите и символа на вярата от глава 12 на всеки, който присъства. Преминавам през всичките седем стъпки на свобода всеки, когото съветвам. Обикновено знам от кои части се нуждаят, но не рискувам да пропусна някоя част с която и да е. Карам ги да прочитат всяка молитва и всяка доктринална декларация на глас, като обяснявам, че Сатана трябва да чуе как отделната личност отхвърля него и пътищата му и избира да се подчинява на Бога.

Обикновено срещам малко опозиция, когато карам съветвания да отхвърли нехристиянските духовни преживявания. По принцип малко се постига при тази първа стъпка, но личното отричане от Сатана и личното изповядване на вяра в Христос е критично за целия процес.

Обичайно е съветваните да преживеят значително душевно противопоставяне по време на молитвата и доктриналната изповед от стъпка 2. Искат им се да кажат неща като: „Това няма да даде резултати за мен“; „Желая да го вярвам, но просто не мога“; „Аз само чета това, но всъщност не го мисля“. Това са лъжите на неприятеля, който отчаяно се опитва да им попречи да прегърнат истината.

Имаше време, когато бях склонен да приема измамата и мисълта: „Може би този човек наистина не е способен да повярва. Може би наистина няма да му подейства.“ Но вече не. Сега отговарям: „Разбира се, че ще подейства“; „Разбира се, че можеш да вярваш. Ако аз мога да го вярвам, и ти можеш да го вярваш. Вярата е избор“; „Разбира се, че го мислиш. Всяко от тези твърдения има библейска основа, а аз знам, че ти вярваш в Библията.“

Горчивината и непростителността към други хора е най-разпространената крепост, на която Сатана се радва сред християните. Тъй като прошката трябва да дойде от сърцето, стъпка 3 е най-емоционалната стъпка в процедурата. Ако не е, съветваният вероятно не е напълно честен със себе си или с теб.

След като съветваният веднъж се е помолил с молитвата в стъпка 3, запишете имената на хората, за които Бог му напомня. Ако той не спомене себе си или Бога, питам го дали тези имена трябва да бъдат включени в списъка му. Той обикновено се съгласява. Не е необичайно в ума на съветваните да изплуват имена, които ги изненадват. Срещам хора, които си спомнят подтиснати по-рано преживявания за ритуално или сексуално насилие по време на тази фаза.

Прекъсни в този момент, за да поговориш какво означава прошката и как действа (виж стъпка 3 в глава 12). Води съветвания в молитвата за прошка за всяко име в неговия списък. Той може да се колебае да прости на някои от нарушителите, заради характера на нараняването, което е преживял. Но му напомни, че трябва да прости, за

да бъде свободен от болката на миналото. Стъпката на прошката е най-трудната от всички и много хора са уморени, след като я преминават.

Много малко опозиция има по време на стъпка 4 до стъпка 6. Обикновено чета Яков 5:16 по време на стъпката, която се занимава с греховете на плътта. Когато съветваният говори за тези въпроси, увери го в своето приемане и обещание за поверителност.

Пълната свобода обикновено идва едва при последната молитва от стъпка 7. В този момент моля съветвания да седне удобно и да затвори очи. След това питам: „Какво чуваш?“ След пауза той обикновено отговаря с облекчена усмивка: „Нищо. Най-сетне в ума ми има тишина. Имам мир. Свободен съм.“ Често карам тези, които са имали проблеми с декларацията на вярата в стъпка 2, да я прочетат отново. Те едва вярват на лекотата, с която могат сега да прочетат и разберат библейските твърдения. Лицето на много съветвани често се променя толкова забележително, че ги насърчавам да се погледнат в огледало. Те са удивени колко е променила външния им вид радостта от тяхната свобода в Христос.

Непременно кажи на съветваните, че свободата им трябва да бъде поддържана. Хората, които злоупотребяват със свободата си чрез невнимателни мисли или поведение, скоро я изгубват. Сатана ще се опита да завземе загубената си земя в дните, седмиците и месеците напред. Но ако си инструктирал съветваните правилно, те ще знаят как да стоят твърдо срещу него с власт. Ако се върнат към старите си грешни пътища, вероятно ще станат още по-зле от преди.

Особени обстоятелства при търсенето на свобода

Често ме питат дали малки деца могат да попаднат под атака. Отговорът е да. Трима от студентите ми в семинарията са ми разказвали за странното поведение на техните деца. В някой момент всяко от тези деца е действало не според характера си и е показвало лошо поведение. Никакви опити за дисциплиниране сякаш не са действали. Насърчих студентите да питат децата си дали са имали мисли, които са ги карали да се държат лошо. И в трите случая отговорът е бил да. Когато тези родители са се справяли със заблудата вместо с неправилното поведение, проблемите с дисциплината са изчезвали.

Едно младо момче, което бе хванато да лъже и краде родителите си, каза: „Татко, трябваше да го направя. Сатана каза, че ще те убие, ако не го направя.“ Бащата на момчето по-късно ми каза, че ако не ме бил чул да говоря за битката за нашия ум, щял жестоко да набие сина си, че се опитва да обвини дявола за действията си. Вместо това той се изправил срещу лъжата на Сатана и прегърнал сина си, защото се е опитал да спаси живота му. Лъжите и кражбите спрели моментално.

Най-добрата защита на едно дете срещу демонична атака, е неговата проста доверчива вяра. Децата вярват бързо и те обикновено разбират много повече, отколкото си мислят родителите им. Освен това вашите деца имат допълнителната защита, че са под ваша власт. Ако внимателно и с молитва пазите и подхранвате свободата си в Христос, шансовете децата ви да ходят също в свобода са големи.

Стийв Расо и аз написахме книгата „Прелъстяването на нашите деца“, за да помогнем на родители и пастори да познаят как да защитават и помагат на малките си деца и тийнейджърите. След като работих с възрастни хора няколко години, започнах да разбирам, че много от проблемите възникват в детството им. Ако можем да достигнем за Христос децата си, докато са малки, може би ще им спестим години в окови. Книгата „Разчупване на оковите“ има издание за младежи под същото заглавие, както и „Победа над мрака“ има издание за младежи, наречено „Изплуване от тъмнината“.

Често ми задават въпроси за демоничните влияния в определени места. Например получих няколко обаждания от хора, които твърдят, че домовете им са обитавани от зли духове. Обикновено тези конфликти са лични по природа, а не географски, но понякога може да има проблеми в един дом в резултат на зли дейности (сатанински ритуали, продажба на наркотици и т.н.), ставали там преди това. Също много християнски ръководители вярват в съществуването на „териториални духове“, на които е определена географска област като една страна, градове, квартали и т.н.

Не мога да споделя с вас абсолютна истина по тези въпроси. Ако някой притежава дом, за който се притеснява, насърчавам го да обиколи мястото и да се моли на глас, като го посвети на Господа. Това е най-висшият израз на добро настойничество над нашите притежания. Ако е там под наем, предлагам му да се премести, освен ако собственикът е християнин и е готов да посвети собствеността на Господа.

Скъпи християнино, ти участваш във война, която можеш да спечелиш. Твоето име е записано в книгата на живота, книгата на Агнето и победата вече е спечелена. Твоята свобода в Христос и свободата на тези, на които служиш, вече е осигурена. Това, което трябва да направиш, е да я вземеш и да я запазиш.

Искам да споделя с теб още един насърчителен разказ на победа. Синди посещавала християнско училище и се оженила за прекрасен християнин, но серия проблеми им попречили да консумират брака си. Първо Синди получила инфекция на половите органи. Преди да се излекува, започнала да страда от ужасни спомени как е била изнасилена като дете от баща си. Започнала интензивно съветване, но не можела да осъществи действителна победа.

След това започнала да си спомня преживявания за сатанинско ритуално малтретиране в миналото си и стремително започнала да се спуска надолу по емоционалната наклонена плоскост.

В отчаянието си Синди се качила в самолет за Лос Анджелис и внезапно се появи на прага ми. Програмата ми за съветване бе натоварена, но успях да прекарам почти шест часа с нея в една дълга вечерна серия. После тя отлетя за дома. Шест седмици по-късно получих това писмо:

Скъпи Нийл, искам да ти благодаря отново за това, че бе толкова любезен и ми отдели време да разговарям с мен преди няколко седмици. Наистина мога да кажа, че Бог ми даде невероятно изцеление.

Целият ми живот бе един интензивен вътрешен конфликт, както и физическа, емоционална и душевна болка. Живеех в непрестанни страхове, връщащи се отново и отново кошмари, постоянен тормоз от вътрешни гласове и натрапчив страх от смъртта. Макар да съм посветена и покорна християнка, бях убедена, че Христос със сигурност ще ме отхвърли на входа на рая.

Преди около година и половина открих, че не мога повече да се справям с живота. Потърсих съвет и Бог започна да изпраща при мен хора, които ме поучаваха в Неговата истина. Получих сила, докато се учех да заставам в положението си в Христос като дете на Бога. Очите ми се отвориха за духовната война, в която участвах. Но миналото лято Бог ми позволи да си спомня ужасното ритуално насилие в миналото ми и битката стана още по-интензивна. Трябваше да прекарвам часове всеки ден и всяка нощ с Божието Слово, в молитва и размисъл и в пряко противопоставяне и противене на неприятеля. След близо два месеца много малко сън и почти без покой или почивка, бях сигурна, че само Христос би могъл да ме освободи от вътрешния ад.

Преди да тръгна за Лос Анджелис, за да се видя с теб, Бог ме насърчи с няколко пасажа от Писанието: Псалми 11:7; Михей 7:7, 8; Йов 23:10. Нашата среща бе важно оръжие, което Бог използва в процеса на моето изцеление. След няколко часа на ново преживяване на ужасите от миналото и прощаването на 22 души, които ме бяха

насилвали сексуално, най-сетне бях освободена от оковите на Сатана. Слава на Бога, че Той вървеше пред мен и разгроми Сатана на кръста (Евреи 2:14, 15).

Нийл, толкова съм щастлива, че съм свободна и имам здрав разсъдък! Вече не е нужно да крия ада вътре в себе си зад щастлива християнска фасада. Бог ми даде Исая 51:3 като картина за това, което бе направил за мен: „Защото Господ ще утеши Сиона, Той ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустотата му като Едем и запустелостта му като Господната градина; веселие и радост ще се намери в него, славословие и глас на хваление“.

С любов, Синди

Срещнал ли си се с Този, който разчупва оковите? Исус Христос ще те освободи!

Библейската самоличност и позиция на християнина

Следните твърдения обобщават библейската ти самоличност и позиция в Христос и образуват основата за твоята свобода в Христос. Прочитай тези твърдения на глас често. Ако в момента преживяваш духовен конфликт, чети тези твърдения на глас поне веднъж всеки ден в продължение на месец.

Кой съм аз?

Изход

Аз не съм великият „Аз съм“ (3:14; Йоан 8:24, 28, 58), но с Божията благодат съм, каквото съм (1 Коринтяни 15:10).

Матей

Аз съм солта на земята (5:13).

Аз съм светлината на света (5:14).

Йоан

Аз съм Божие дете (1:12)

Аз съм част от истинската лоза, проводник на Христовия живот (15:1, 5).

Аз съм приятел на Христос (15:15).

Аз съм избран и определен от Христос да принасям плод (15:16).

Послание към римляните

Аз съм слуга на правдата (6:18).

Аз съм слуга на Бога (6:22).

Аз съм син на Бога; Бог е духовният ми Баща (8:14, 15; Гал. 3:26; 4:6).

Аз съм сънаследник с Христос и споделям Неговото наследство (8:17).

Първо послание до коринтяните

Аз съм храм — жилище — на Бога. Неговият Дух и Неговият живот пребъдват в мен (3:16; 6:19).

Аз съм съединен с Господа и един дух с Него (6:17).

Аз съм член на Христовото тяло (12:27; Ефесяни 5:30).

Второ послание до коринтяните

Аз съм ново създание (5:17).

Аз съм примирен с Бога и служител на примирението (5:18, 19).

Послание до галатяните

Аз съм дете на Бога и едно с Христос (3:26, 28).
Аз съм наследник на Бога, тъй като съм син на Бога (4:6, 7).

Послание до Ефесяните

Аз съм светия (1:1; 1 Коринтяни 1:2; Филипяни 1:1; Колосяни 1:2).
Аз съм Божие творение — Негово дело — новороден в Христос, за да върша волята му (2:10).
Аз съм съгражданин на останалата част от Божието семейство (2:19).
Аз съм затворник за Христос (3:1; 4:1).
Аз съм праведен и свят (4:24).

Послание до Филипяните

Аз съм гражданин на небето, седящ в небесни места сега (3:20; Ефесяни 2:6).

Послание до Колосяните

Аз съм скрит с Христос в Бога (3:3).
Аз съм израз на живота на Христос, защото Той е моят живот (3:4).
Аз съм избран от Бога, свят и възлюбен (3:12; 1 Сол. 1:4).

Първо послание до Солунците

Аз съм син на светлината, а не на тъмнината (5:5).

Послание до евреите

Аз съм свят участник в небесното призвание (3:1).
Аз съм участник в Христос; споделям Неговия живот (3:14).

Първо послание на Петър

Аз съм един от Божиите живи камъни, които се съграждат в Христос в духовен дом (2:5)
Аз съм член на избран род, царско свещенство, свята нация, народ, който Бог придоби (2:9, 10).
Аз съм пришълец и чужденец на този свят, в който живея временно (2:11)
Аз съм противник на дявола (5:8).

Първо послание на Йоан

Аз съм Божие дете и ще приличам на Христос при Неговото завръщане (3:1, 2).
Аз съм дете на Бога и лукавият — дяволът — не може да ме докосва (5:18).
Горните твърдения са взети от книгата на Нийл Андерсън „Победа над мрака“ (ОМ, 1994). Използвано с разрешение.

Тъй като съм в Христос, по Божия благодат...

Послание към Римляните

Аз съм оправдан — напълно простен и обявен за праведен (5:1).
Аз участвам в смъртта на Христос и съм умрял за силата на греха в моя живот (6:1-6).
Аз съм свободен завинаги от осъждане (8:1).

Първо послание до коринтяните

Аз съм поставен от Бога в Христос (1:30).
Аз съм получил Божия Дух, за да познавам това, което Бог ми е подарил (2:12).

Аз имам ум Христов (6:19, 20).

Аз бях купен с цена; не принадлежа на себе си; принадлежа на Бога (6:19, 20).

Второ послание към коринтяните

Аз съм утвърден, помазан и запечатан от Бога в Христос и ми е даден печата на Святия Дух като залог, който гарантира моето наследство (1:21; Ефесяни. 1:13, 14). Тъй като съм умрял, аз не живея вече за себе си, а за Христос (5:14, 15).

Аз съм обявен за праведен (5:21).

Послание към галатяните

Аз съм съразпнат с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен. Животът, който сега живея, е Христовият живот (2:20).

Послание към Ефесяните

Аз съм благословен с всяко духовно благословение (1:3).

Аз съм избран в Христос преди основаването на света, за да бъда свят, и съм без недостатък пред Него (1:4).

Аз съм предопределен — решено бе от Бога — да бъда осиновен като Божие дете (1:5).

Аз съм изкупен и простен, получател на Неговата щедра благодат (1:6-8).

Аз съм съживен заедно с Христос (2:5).

Аз съм съвзкресен и седя заедно с Христос в небето (2:6).

Аз имам директен достъп до Бога чрез Духа (2:18). Аз мога да пристъпвам към Бога с дръзновение, свобода и увереност (3:12).

Послание към Колосяните

Аз съм избавен от властта на Сатана и преселен в царството на Христос (1:13).

Аз съм изкупен и всичките ми грехове са простени. Дългът ми е платен (1:14).

Самият Христос е в мен (1:27).

Аз съм вкоренен в Христос и сега се утвърждавам в Него (2:7).

Аз имам пълнота в Христос (2:10).

Аз съм погребан, съвзкресен и съживен с Христос (2:12, 13).

Аз умрях с Христос и бях възкресен с Него. Животът ми сега е скрит с Христос в Бога. Сега Христос е моят живот (3:1-4).

Второ послание до Тимотей

Даден ми е дух на сила, любов и себевладение (1:7).

Аз съм спасен и призван според Божията благодат (1:9; Тит 3:5).

Послание към евреите

Аз съм осветен и едно с Онзи, който освещава и затова Той не се срамува да ме нарече брат (2:11).

Аз имам право да пристъпвам дръзновено към престола на благодатта, за да получавам милост и благодат във време на нужда (4:16).

Второ послание на Петър

Подарени са ми най-големи и скъпоценни обещания, чрез които ставам участник на божественото естество (1:4).

Горните твърдения са взети от книгата на Нийл Андерсън „Победа над мрака“ (ОМ, 1994). Използвано с разрешение.

Тест за нехристиянските духовни преживявания

Заградете всяка от следните дейности, в която сте участвали по някакъв начин.

Окулт

излизане в астрал
масичка за спиритически сеанси
повдигане на масата
говорене в транс
автоматично писане
предсказателни сънища
телепатия
призраци
материализиране
ясновидство
гадаене
екстрасенси
гледане на карти
гледане на ръка
астрология
използване на чатал и махало (търсене на вода)
хипнотизиране
лекуване чрез магнитни сили
магически заклинания
внушаване
бяла и черна магия
кръвни завети
фетишизъм
сексуални демони под формата на мъже и жени
Други

Култ

Християнска наука
Християнска школа „Единство“
Сциантология
Пътят
Обединителна църква (мунисти)
Църква на живото Слово
Мормони
Свидетели на Йехова
Деца на Бога
Суидънборгианизъм Х. У. Армстронг (Световната Божия църква)
Унитариянска църква
Масони
Ню Ейдж
Други

Други религии

Зен Будизъм
Харе Кришна

Бахаизъм
Тайно окултно дружество
Общество за себerealизация
Наука за съзидателен интелект
Индуизъм
Трансцедентална медитация
Йога
Еканкар
Рой господари
Силва контрол
Теософско общество
Ислям
Черни мюсюлмани
Други

ТЕСТ ЗА НЕХРИСТИЯНСКИТЕ ДУХОВНИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ

1. Бил ли си някога хипнотизиран, посещавал ли си семинари Ню Ейдж или участвал ли си в сеанс?
2. Посещавал ли си някога клас или чел ли си книги по парапсихология? Обясни.
3. Чувал ли си гласове в ума си или имал ли си повтарящи се и натрапчиви мисли, които са били чужди на това, което вярваш или мислиш, сякаш в главата ти се води диалог? Обясни.
4. Какви други духовни преживявания си имал, които биха били сметнати за необичайни?

Лична анкета

I. Лична информация

Име
Телефон
Адрес
Църковна принадлежност
Настояща
Минала
Училище
Завършено образование
Получени степени
Брачно положение
Предишен брак-развод
Професия
Настояща
Минала

II. Семейна история

A. Религиозна

1. Доколкото ти е известно, имали ли са нещо общо твоите родители, баба и дядо или прародители с някаква окултна, култова или нехристиянска религиозна практика? Обърни се към теста за нехристиянски духовни преживявания, за да посочиш с какво са били свързани.
2. Накратко обясни християнската опитност на своите родители (т.е. били ли са християни и дали са изповядвали и живели своето християнство).

Б. Брачно положение

1. Женени или разведени са твоите родители? Обясни.
2. Имало ли е сигурност и хармония в дома ти през първите 12 години от живота ти?
3. Бил ли е баща ти главата на дома или е имало размяна на ролите, при която майка ти е управлявала дома? Обясни.
4. Как се отнасяше баща ти към майка ти?
5. Доколкото ти е известно, имали ли са някога родителите ти или твоите баба и дядо извънбрачни връзки?

В. Здраве

1. Имало ли е проблеми с пристрастяване в семейството ти (алкохол, наркотици и т.н.)?
2. Има ли случаи на наследствена душевна болест?
3. Срещат ли се следните заболявания в твоето семейство (загради)?
туберкулоза сърдечни болести
диабет рак
язва проблеми с жлезите
други
4. Как би описал отношението на семейството си към:
а) храненето
б) упражненията
в) почивката

Г. Нравствен климат

Каква оценка би дал за нравствената атмосфера, в която си расъл през първите 18 години от живота си?

- Прекалено
- облекло
- секс
- срещи с момчета-момичета
- филми
- музика
- литература
- свободна воля
- пиене
- пушене
- ходене на църква
- Прекалено строга

Ш. Състояние на личното здраве

А. Физическо

1. Опиши хранителните си навици (т.е. пристрастност към храни с ниска хранителна стойност, регулярно хранене или липса на хранителен режим, балансирана диета и т.н.).
2. Имаш ли някакви пристрастявания или глад, които ти е трудно да контролираш (сладко, наркотици, алкохол, храна по принцип т.н.)?
3. Намираш ли се в момента под някакъв вид лечение поради физически или психологически причини?

4. Имаш ли проблеми със съня? Преживяваш ли повтарящи се кошмари или нарушения?

5. Настоящата ти програма включва ли редовни периоди на почивка?

6. Осиновен ли си?

7. Бил ли си физически бит или сексуално притесняван? Обясни.

Б. Душевно

1. С кое от следните си се борил в миналото или се бориш в настоящето (моля те отбележи)?

Привиждане на образи - похотливи мисли - чувство за малоценност - мисли за неспособност - притеснение - съмнения - фантазиране - натрапчиви мисли - несигурност - богохулни мисли - натрапчиви мисли - замаяност главоболие

2. Прекарваш ли много време в желаниа да си някой друг или представяш ли си, че си някой друг? Представяш ли си как живееш в различно време, на различно място или при различни обстоятелства? Обясни.

3. Колко часа седмично прекарваш пред телевизора? Изброй любимите си програми.

4. Колко часа седмично прекарваш в четене?

Какво четеш най-вече (вестници, списания, книги, т.н.)?

5. Би ли описал себе си като оптимист или песимист (т.е. склонен ли си да виждаш доброто в хората и живота или лошото)?

6. Мислил ли си си понякога, че може би „откачаш“? Страхуваш ли се понастоящем от такава възможност? Обясни.

7. Отделяш ли редовно време за четене на Библията? Къде и кога, и до каква степен?

8. Трудно ли ти е да се съсредоточаваш в молитва? Обясни.

9. Когато посещаваш църквата или други християнски служения, тормозен ли си от скверни мисли, завист или душевен тормоз? Обясни.

10. Слушаш ли много музика? Какъв тип музика харесваш най-много?

В. Емоционално

1. Коя от следващите емоции трудно си контролирал или сега ти е трудно да контролираш (моля загради)?

-- разочарование - страх от смъртта

— гняв - страх да не загубиш разсъдък си

— тревога - страх да не се самоубиеш

— самота - страх да не нараниш близък човек

-- чувство за безполезност - страх от:

депресия

омраза

горчивина

2. Коя от изброените по-горе емоции смяташ за грешна? Защо?

3. По отношение на твоите емоции, независимо дали положителни или отрицателни, кое от следните твърдения най-добре те описва (моля загради)?

с готовност ги изразявам

изразявам някои емоции, но не всички

с готовност признавам присъствието им, но съм резервиран в изразяването им

тенденция да потискам някои от емоциите си

смятам че най-сигурно да не изразявам чувствата си

тенденции да не обръщам внимание на това как се чувствам, защото не мога да вярвам на чувствата си

съзнателно или подсъзнателно ги отричам; твърде болезнено е да се справям с тях

4. Понастоящем познаваш ли някой, с когото можеш да бъдеш емоционално честен (т.е. можеш да кажеш на този човек точно какво чувстваш за себе си, живота и другите хора)?

5. Колко важно е да сме емоционално честни пред Бога? Чувстваш ли, че е такова отношението ти към Бога? Обясни.

IV. Духовно състояние

А. Ако умреш тази нощ, знаеш ли къде ще прекараш вечността?

Б. Представи си, че умреш тази нощ, явиш се пред Бога в небето и Той те попита: „На какво основание трябва да те допусна в присъствието Си?“ Как ще Му отговориш?

В. Първо Йоан 5:11, 12 казва, че „Бог ни е дал вечен живот и че тоя живот е в Сина Му. Който има Сина, има тоя живот; който няма Божия Син, няма тоя живот“.

1. Имаш ли Божия Син в себе си?

2. Кога го прие (Йоан 1:12)?

3. Откъде знаеш, че си Го приел?

4. Тормозен ли си от съмнения относно спасението си?

5. Радваш ли се в момента на общение с други вярващи и ако да, къде и кога?

6. Намираш ли се под властта на местна църква, където се поучава Библията?

Подкрепяш ли я редовно, като отделяш от времето си, талантите и средствата си? Ако не, защо?

7. Моля те попълни теста за нехристиянски духовни преживявания.

„Уравновесен, практичен и ефективен план от Свещеното Писание, който носи свобода и победа за Божието дете. Нийл Андерсън е един от най-опитните и достоверни специалисти по този въпрос в Америка днес.“

Чък Суиндол

Старшинапатор, Първаевангелскасвободнацърква, Фулъртън, Калифорния

Не знаеш как си се оказал в тази бъркотия, хванат в пороци, които сякаш не можеш да преодолееш, или окован в грях. Християнин си, а такова нещо не се случва на християните... или поне така са ти казвали.

I . Библията предупреждава многократно, че всички християни ще воюват срещу Сатана и духовните сили на мрака. Макар че духовният конфликт, който те изгаря отвътре, е съвсем реален, отговорите са също толкова достижими.

РАЗЧУПВАНЕ НА ОКОВИТЕ отговаря на въпросите защо и как в духовната борба и разобличава войната, която Сатана води в ума ти.

РАЗЧУПВАНЕ НА ОКОВИТЕ споделя мощната истина, която ще прекърши дори и най-упоритите навици или лични грехове.

Можеш да живееш без вериги срещу живота в окови е разобличаването на неприятеля и знанието как да го разгромиш.

НИЙЛ Т. АНДЕРСЪН е председател на факултета по Практично богословие в Богословското училище Талбот на Байола Унивърсити. След 16 години пасторски опит

Нийл е много търсен като съветник и говорител на конференции по въпросите за духовния конфликт.